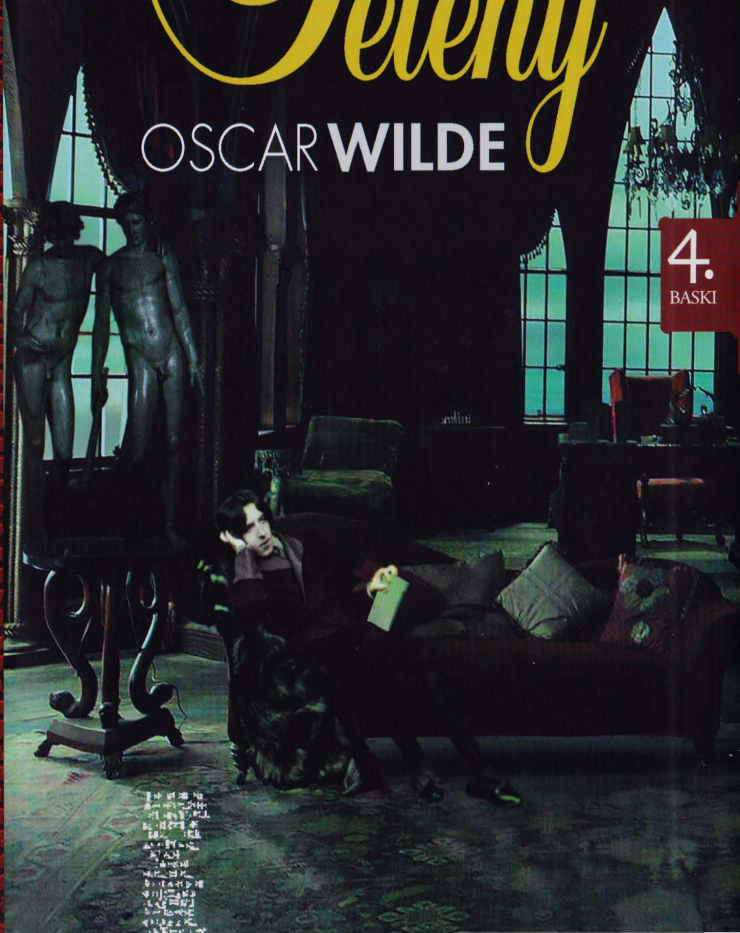
Teleny

OSCAR WILDE

4. BASKI

Chiviyazıları Yayınevi

Oscar Wilde

Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde
16 Ekim 1854, Dublin - 30 Kasım 1900, Paris.
İrlanda asıllı İngiliz oyun yazarı, romancı, kısa öykücü ve şair.

İğneli üslubu ile geç *Victoria Dönemi* Britanya'sının en başarılı ve ünlü yazarları arasına girdi. Hakkında yürütülen bir dava sonucunda ülkesini terk etmek zorunda kaldı. Doğduğu ortamla tam bir zıtlık içinde Paris'de fakir bir otel (*Hotel d'Alcace*) odasında öldü.

Ölmeye yakın dönemde bir arkadaşına tam olarak şöyle yazmıştır: "İmkanlarımın üstünde ölüyorum."

Öldüğünde ise yanında yalnızca bir kişi vardı: Andre Gide...

Bir not:
Yayınevi olarak biz bu kitabı Fransızcadan yapmayı uygun gördük. Oscar Wilde'nin bu önemli eseri İngilizce'de anonim olarak yayımlandı, ilk kez Fransızca kendi ismiyle yayımlandığı için bu seçimi yaptık.

Oscar Wilde

Teleny

Fransızca Aslından Çeviren: Birsel Uzma

Kitabın Orijanal Adı
Teleny

Yazar
Oscar Wilde

Türkçesi
Birsel Uzma

Yayıma Hazırlayan
Hande Solakoğlu

Seri / Sıra No
Chiviyazıları: 178 Aykırı Edebiyat: 7

ISBN
978-605-4959-45-7

Sertifika No
13085

Adres
Bahariye Cad. No: 69 Kat: 3 Daire: 9
Kadıköy İstanbul Faks: 0216 330 36 35
Eposta: bilgi@chiviyazilari.net www.chiviyazilari.net

İnternet Satış
www.chiviyazilari.org

Copyright
Chiviyazıları Yayınevi ©
Türkçesi: Birsel Uzma © 2016

Kapak ve İç Düzenleme
Serra Yılmaz

Baskı/Tarih
Birinci Basım 2001
İkinci Basım Aralık 2016

Baskı
Ertem Basım Ltd. Şti. / Ankara
Tel: 0312 640 16 23 Faks: 0312 640 16 24

Chiviyazıları YAYINEVİ Birikiyüzonbeş Yayıncılık Eğitim ve Kültür Hiz. A.Ş.'nin tescilli markasıdır

Teleny

Oscar Wilde

Fransızca Aslından Çeviren: Birsel Uzma

İçindekiler

Önsöz 9

Birinci Bölüm 13
İkinci Bölüm 35
Üçüncü Bölüm 51
Dördüncü Bölüm 67
Beşinci Bölüm 89
Altıncı Bölüm 109
Yedinci Bölüm 141
Sekizinci Bölüm 175
Dokuzuncu Bölüm 199

Önsöz

Geçen kış, Nice'e gelişimin ilk günlerinde, Promenade'da dolaşırken; esmer, cılız, hafif kambur, soluk benizli, gözleri -güzel mavi gözler- kara kara halkalarla çevrili, zarif ama hem fiziksel hem de duygusal olduğu anlaşılan derin bir acıyla yaşlanmış ve çökmüş çizgilere sahip genç bir adamla karşılaşıyordum sık sık. Güçlükle yürüyordu ve görünüşündeki her detay tüberkülozun, bunca insanın Riviera'ya sıcak güneşinde iyileşmeyi umarak geldiği o korkunç hastalığın acımasız yıkımını sergiliyordu. Nice'de yalnızdı ve çaresiz bir melankolinin pençesinde gibi görünüyordu.

Bu yalnız gezgini, bu zamansız ihtiyarı, iki yıl önce Londra'daki Batchelor's Club'da verilen son ziyafetten beri görmediğim genç dostum D...'yi tanımakta güçlük çektim; ona en son, ayrıl-

maz bir parçası gibi göründüğü, oldukça tanınmış T... adlı Macar sanatçıyla birlikte dolaşırken rastlamıştım. Birbirimize bu arada olup bitenleri anlatmaya koyulduk hemen ve aramızdaki yaş farkına karşın, belki de bazı konulardaki çok özel görüşlerimizin benzerliği sayesinde, kısa sürede yakınlaştık. Kendini gündelik gezintilerimizi gerçekleştirecek kadar dinç hissettiğinde, dışarı çıkıyorduk birlikte; odasında kalmaya zorunlu olduğu zamanlardaysa ben ona eşlik ediyordum. Aynı otelde kalıyorduk ve mevsim sonu yaklaştığın için de neredeyse tamamen yalnızdık.

Herkes gibi ben de bilinmeyen bir nedenle intihar eden ve hakkında skandal niteliğinde dedikodular dolaşan T...'nin trajik ölümünden haberdardım. Doğal olarak, kısa zaman içinde konuşmalarımızda müzisyenin adı da geçer olmuştu ve zavallı küçük dostum, onunla olan ilişkisini parça parça itiraf ediyordu bana. Ve işte, sıra dışı aşklarının gizlerini de böyle öğrenmiş oldum ve o bana anlattıkça, ben de hiçbir şeyi atlamadan kaleme alabildim. Bu genç adamın, genel olarak kabul edilen prensipler ve sosyal uzlaşmaları önemsemeyerek aşağıladığını ortaya koyan bazı düşüncelerini, şakalarını, felsefi ya da dini aforizmalarını da çok özel oldukları için kaydettim.

Bu nedenle, okuyacağınız anlatı bir roman değildir.

Bu gerçek bir hikâyedir. Tutku dolu kısa varoluşları ölümle kesilen, duyarlı, fazlasıyla nevrotik, iki genç ve güzel varlığın, kuşkusuz ölümlülerin büyük çoğunluğu tarafından anlaşılmadan kalacak dramatik macerasıdır.

Elbette (bazen bir diyalog formunu alacak olan) bu anlatıda, kahramanların kimliğini gizli tutacak, okuyucudan burada bulduklarıyla, herhangi bir belirteç sunmadan, sahte adlarla anlatacağım Camille Des Grieux ve René Teleny'nin aşk öyküsüyle yetinmelerini rica edeceğim...

Son söz olarak eklemem gereken, anlatının son bölümünün tamamlanışının ardından, anlatıcının üzücü sonunun yaşandığıdır. D..., güzel bir mayıs günü sessizce gözlerini kapadı ve ben, Nice'de hayatını kaybeden yabancılar için sabah erken saatlerde düzenlenen kısa cenaze töreninde tek başınaydım. Onun talimatları doğrultusunda, ölümünden annesini bile haberdar etmemiştim; yalnızca Londra'da ticari işlerini yürüten fonu bilgilendirmiş ve naaşının nakledilmesi için gereken işlemleri yürütmüştüm. Şimdi Brompton Mezarlığı'nda, yaşarken hazırlattığı, Teleny'nin bedenini de barındıran, üzerinde hiçbir ibare bulunmayan beyaz mermer taşın altında dinleniyor.

Temmuz 1892

Birinci Bölüm

- Bana öykünüzü baştan anlatın Des Grieux ve söyleyin, onu nasıl tanıdınız?

- Tanışmamız Queen's Hall'da, onun da çaldığı büyük bir yardım konserinde oldu; amatör sanatçıları modern toplumumuzun sayısız yarasından biri olarak gördüğüm için, annemin de kurucularından biri olduğu yardım derneğinin bu konserine katılmayı görev bilmiştim.

- Ama o amatör sayılmazdı değil mi?

- Kuşkusuz hayır; o dönemde, ismini duyurmaya başlamıştı bile. Orkestranın tam önündeki yerimi aldığımda, piyanonun başına çoktan geçmişti. Önce çok sevdiğim, amberli lavanta parfümüne batırılmış gibi görünen, insana Lulli'yi, Watteau'yu ve saten giysileri içinde yelpazelerini sallayan, yüzleri pudralı güzel markizleri anımsatan, o hafif ve yumuşak eski dans ezgilerinden birini çaldı.

- Parçanın sonuna doğru, bakışları defalarca yardımsever kadınlar arasında dolaştı ve tam ayağa kalkacağı sırada, arkamda oturan annem, kadınların sık sık rahatsızlık yarattıkları o zamansız ve gereksiz saptamalarından birini yapmak için omzuma dokundu; sonrasında alkışlamak üzere geri döndüğümde, yok olmuştu.

- Peki, ne oldu?

- Bırakın da anımsayayım... Daha sonrasında şarkılar söylendi sanıyorum.

- Bir daha çalmadı mı?

- Oh! Evet! Konserin ortasına doğru geri geldi. Yerine oturmadan önce selam verirken, gözleri salonda birini arıyordu sanki. İşte, o sırada gözlerimiz ilk kez karşılaştı.

- Nasıl bir adamdı?

- Yirmi dört yaşındaydı, uzunca boyluydu. Brestan tarzı kısa kesilmiş saçları, kül rengine çalan değişik bir ten rengi vardı. Sonradan yüzündeki bu değişikliğin, kirpiklerinin karalığı ve ince bıyığıyla belirgin bir karşıtlık oluşturan ince pudra tabakasına bağlı olduğunu anlamıştım. Teni, biraz da genç sanatçılara özgü o mat beyazlığa sahipti. Siyah izlenimi veren gözleri aslında çok koyu maviydi ve her zaman dingin görünseler de dikkatli bir gözlemci, uzaklara ve dehşet verici hayallere daldıklarında nasıl ürkütücü bir sabitlikte olduklarını, ardından nasıl derin bir acı ifadesine gömüldüklerini fark edebilirdi.

- Peki, bu acının nedeni neydi?

- Ona bunu sorduğumda, önce omuzlarını silkti ve gülerek

yanıt verdi: "Hiç hayalet görmediniz mi?" İyice yakınlaştığımız daha sonraki zamanlarda, bana gerçek yanıtı verdi: "Kader! Nasıl da korkunç bir kader benimkisi!" Hemen sonrasında kendine geldi, gözlerini kırpıştırarak mırıldandı: "*Non ci pensian.*"

- Karamsar ve içe kapalı bir kişiliği vardı herhalde değil mi?

- Herkese karşı değil. Yalnızca tüm sanatçılar gibi o da batıl inançlıydı sanırım.

- Bakışlarında büyüleyici bir güç var mıydı?

- Benim için kuşkusuz evet. Fakat gözleri hipnotize edici olarak adlandırdıklarımızdan değildi. Delici olmaktan çok hayalciydi ama yine de gözlerimiz ilk karşılaştığında, kalbimin derinlerine kadar işlediğini hissettiğim bir güce sahipti; ifadeleri çok şehvetli olmasa da üzerime her sabitlenişlerinde, damarlarımdaki kanın kaynadığını hissediyordum.

- Dikkat çekici ölçüde güzel olduğunu sık sık duyuyordum. Bu doğru mu? Onu bir kez gördüğümden...

- Çok çarpıcı bir güzelliğe sahip olmasa da çok hoş bir yüzü vardı. Giyim tarzı, kusursuz olduğu kadar, uçlardaki ayrıksılığını da ortaya koyuyordu. Örneğin o akşam, ceketinin yakasında, kamelya ve gardenya modası olmasına karşın, bir beyaz siğilotu dalı taşıyordu. Mükemmel bir centilmenin davranışlarına sahipti ama yabancılara karşı olduğu gibi, sahnede de belli bir sertlik sergiliyordu.

- Peki, gözleriniz karşılaştıktan sonra ne oldu?

- Oturdu ve parçasına başladı. Programa baktım.

Adını anımsamadığım, zaten söylemeye kalkmanın bile çene kemiklerinizi kilitlemeye yeteceği, bir Macar bestecinin sert bir rapsodisiydi bu; ama yine de rahatlatıcı bir etkisi vardı. Aslında hiçbir müzik beni Çigan müziği kadar heyecanlandırmıyordu. Bu ise bir minörden başlayıp...

- Oh! Merhamet edin! Teknik terimler kullanmayın lütfen, mi'yi sol'den zor ayırdığımı biliyorsunuz.

- Ne fark eder, daha önce bir 'çardaş' dinlemediyseniz, Macar müziğinin muhteşem ritmik etkilerinin, bizim armoni kuralları-mızdan ne kadar uzak olduğunu ve kulaklarımıza ne kadar aykırı geldiğini anlayamazsınız. Fakat ilk başta şok eden bu melodiler, daha sonra yavaş yavaş ele geçirir sizi ve sonunda hoşunuza gitmeye başlar. Örneğin o şehvetli Arap karakterini fazlasıyla barındıran muhteşem ara nağmeler...

- Ara nağmelerinizi bırakalım da öykünüze devam edin.

- Aslında bu önemli bir nokta çünkü benim karakterimi onun ülkesinin müziğiyle anlatabilirsiniz ancak; üstelik, onu anlamak için de önce Çigan şarkılarından yayılan gizli çekiciliği hissetmek gerekir. Sinirli bir yapı, bir 'çardaş'ın etkisinde kaldığında, bu notalara her zaman şehvetli titreyişlerle yanıt verir.

Bu melodiler her zaman yumuşak ve alçak bir andante ile başlar, yitirilmiş bir umudun ardından hissedilen pişmanlığa benzer. Ardından ritim değiştirir, aceleyle yükselerek; birbirlerine elveda diyen âşıkların kanlı gözyaşlarıyla sarsılır ve yumuşaklığından hiçbir şey yitirmezken, etkisini ve ihtişamını artırarak, hıçkırıklarla

kesilen bir *prestissimo* ile, önce bir ağıtta ölen, az sonra da ateşli ve savaşçı bir ilahiyle patlayan gizemli bir tutkunun doruklarına ulaşır.

Ona gelince, bu tahrik edici müziği kendi güzelliğinde ve karakterinde kişiselleştiriyordu. Onu dinlerken, büyülenmiş gibi hissediyordum; bununla birlikte ne besteden, ne yorumdan ne de sanatçının kendisinden aldığım coşkuyu dile getiremiyordum. O anda, gözümün önümde çok garip tablolar belirmeye başladı. Önce, Mağrib'e özgü o muhteşem mimarisiyle Alambra'yı, arabeske olduğu kadar o garip bohem melodilerine de benzeyen, göz kamaştırıcı taş ve briket senfonisini gördüm. Göğsümde yavaş yavaş beni yakıp kül edecek bir ateş yanmaya başlıyordu. Karşı konulmaz bir şehvet ele geçiriyordu beni; başa çıkılması olanaksız ölümcül bir aşkın canımı yaktığını hissediyordum. Kavurucu bir gökyüzünün altında yaşayan insanlara özgü kızgın bir şehvetle yanıyordum; şehvete susamıştım ve afrodizyak bir aşk iksiriyle dolu kupayı son damlasına kadar boşaltmak isteğine kapılmıştım.

Ama işte gözümün önündeki görüntü değişiyordu.

Artık İspanya değildi, bu kez kurak ve çorak topraklar görünüyordu. Nil'in sularının ağır ağır aktığı, yenilmez İmparator Hadrianus'un ölesiye sevdiği ve sonsuza dek yitirdiği sevgilisi için ağladığı Mısır'ın kızgın kumlarındaydım. Bu sarhoş edici müzikle sarsılmış halde, tüylerim diken dikendi; bana bunca garip görünenin ne olduğunu anlamaya başlamıştım. Güçlü hükümdar Antonious'un aşkı uğruna ölen güzel Yunanlı kölenin efendisi için hissettiği güçlü tutkuydu bu.

Kanım kalbimden başıma fırlıyor ve oradan da damarlarıma erimiş bir kurşun gibi akıyordu.

Görüntü yeniden değişti. Bu kez o mükemmel, görkemli, büyülü kentlerde; ihtişamlı Sodom ve Gomore'deydik... Ve piyanistin notaları kulaklarıma, cinsel bir ateşin soluğuyla birlikte, öpücüklerin sesini getiriyordu.

İşte, bu görüntünün tam ortasında, sanatçı benden yana döndü ve benimkiyle tekrar karşılaşan o uzun ve bir şeyler söyleyen bakışı fırlattı.

O muydu, Antonius o muydu? Tanrı tarafından Lut'a yollanmış meleklerden biri miydi yoksa? Güzelliğinin karşı konulmaz çekiciliğinden büyülenmişken, müzik kulağıma adeta şunları söyledi:

Bakışlarını şarap gibi akıtmayın içinize
İhtişamı yok olur.
Acı içinde yiterken sessizce,
Bir ezgi içinde saklı ezgi gibi...

Arzumun şiddeti artıyordu, bu arzuyu tatmin etme gereksinimi acı vermeye başlamıştı ve içimde yanan ateş, alev olmuş içimi kemiriyordu; tüm bedenim erotizmin doruğunda kasılmıştı. Dudaklarım kupkuruydu, nefes nefese kalmıştım; kollarım bacaklarım kaskatı, damarlarım coşku doluydu ama yine de çevremdekiler gibi sessizce oturuyordum. Birden, görünmez bir elin dizlerimin üzerinde kaydığını hissettim; bir şey bana dokunmuş,

yakalamış, sımsıkı sarılmıştı. Tarifsiz bir şehvet doldurdu varlığımı. El yukarı aşağı inip çıkıyordu, önce yavaş yavaş, ardından, şarkının ritmine uyarak daha hızlı. Başım dönmeye başladı, yakıcı bir lav aktı damarlarımdan, birkaç damla ışıldadı... Titredim.

Sanatçı, aşırı yüksek bir notayla bitiriyordu parçasını, tüm salonu saran alkışların ortasında. Ben, bir yıldırımın gürültüsünü işitmiş; çılgınca yağan doluyu, kentin düzlüklerini sular altında bırakan bardaktan boşanırcasına yağmuru görmüştüm ve o, yani piyanist, göz kamaştırıcı ışığın ortasında çıplak, gökteki yıldırımı ve cehennemin alevlerini alkışlıyordu. Ve birden onun, bilinçsizce akan görüntüler arasında, çakal başlı Mısır tanrısı Anubis biçimine girdiğini ve yavaş yavaş tiksindirici, dört ayaklı bir hayvana dönüştüğünü gördüm. İrkildim, titriyordum, midemin bulanmaya başladığını fark etmiştim ki birden gerçek yüzü geri geldi.

Kendimi alkışlayamayacak durumda hissettiğimden, koltuğumda sessiz, hareketsiz, sinirli ve bitkin kalakaldım; gözlerim ayakta, belli belirsiz selamlamalarla, neredeyse hor görür bir tavırla alkışlara yanıt veren sanatçıya dikiliydi. Sonsuz bir şefkatle dolu gözleri benimkileri, yalnızca benimkileri arıyordu sanki. Mutluluğumu nasıl anlatabilirim? Tüm bu kalabalığın içinden beni seçmiş olması, beni sevmesi mümkün müydü?

Mutluluğum az sonra yerini kıskançlık acısına bıraktı.

Delirip delirmediğimi soruyordum kendime.

Yeniden baktım ona; derin bir melankoli soldurmuştu yüzünü ve o sırada, korkunç bir şey gördüm. Göğsünü delen o küçük

hançeri gördüm açıkça; yaradan akan kanı görüyordum, titredim, attığım çığlık da bana görüntü kadar gerçek görünüyordu. Başım dönüyordu, kendimi bitkin hissediyordum. Koltuğumun sırtına yaslandım, ellerimle gözlerimi kapadım.

- Gerçekten garip bir halüsinasyon! Neden olmuş olabilir?

- Bunun bir halüsinasyon olmadığını daha sonra anlayacaksınız.

Başımı yeniden kaldırdığımda gitmişti. Arkama döndüm; solgunluğumu gören annem hasta olup olmadığımı sordu. Dayanılmaz derecede ateşim olduğunu söyleyerek kaçamak bir yanıt verdim.

"Fuayeye git," dedi bana, "Bir bardak su iç."

"Hayır, eve dönmeyi tercih ederim."

Zaten o akşam başka bir müzik dinlemem olanaksızdı. Bu sinirli ruh halinde sıradan bir ezgi beni öfkelendirebilir, baş döndürücü bir melodi baygınlık geçirmeme neden olabilirdi.

Ayağa kalktığımda kendimi öylesine zayıf, öylesine güçsüz hissettim ki bir rüyada yürüyordum âdeta; farkına varmadan, birkaç kişinin ardına takıldım ve kendimi fuayede buldum.

Fuaye neredeyse bomboştu. Dipte, birkaç züppe, ancak arkadan seçebildiğim, gece kıyafetli bir gencin çevresini sarmıştı. Grubun arasında Bryancourt'u tanıdım.

- Generalin oğlu mu?

- Ta kendisi.

- Onu anımsıyorum. Her zaman dikkat çekici şekilde giyinir.

- Kesinlikle öyle. Örneğin o akşam, siyahlar içindeki diğer

gençlerin arasında baştan aşağı beyaz flanel giysisi içinde parıldıyordu. Her zamanki Byron stili yakasını fazlasıyla açmış ve çok kalın düğümlü kırmızı bir boyunbağı takmıştı.

- O güzel boynunu ve gerdanını göstermek için.

- Evet, her zaman uzak durmayı tercih ettiğim çok güzel bir oğlandı. İnsanı rahatsız eden çok dik bakışları vardı. Gülüyor musunuz? Ama bu gerçek. Bazı erkekler bir kadına bakarken onu gözleriyle soyar âdeta. Bryancourt'un da gözlerini insandan ayırmamak gibi densiz bir alışkanlığı vardı. Gözlerinin her yerimde gezindiğini hissediyordum, bu durum çekingenliğimi artırıyordu.

- Onunla daha önce tanışmış mıydınız?

- Evet, aynı kolejden mezun olmuştuk ama ben ondan üç yıl daha genç olduğumdan, alt sınıftaydım. Kısacası o akşam, onu fark ettiğimde tam kaçacaktım ki gece kıyafetli centilmen arkasına döndü.

Piyanistin ta kendisiydi.

Bir kez daha bakışlarımız çakıştı; garip bir duygu hissetmiştim, büyülenerek, taş kesmiş gibi kalakaldım. Bir şekilde hipnotize olmuştum; salonu terk etmek yerine, neredeyse kendime rağmen, yavaş yavaş gruba yaklaştım.

Müzisyen, çok fazla tepki vermese de gözlerini benden ayırmıyordu. Tepeden tırnağa titredim. Beni ağır ağır kendine çeker gibiydi ve itiraf etmeliyim, bu duygu öylesine hoştu ki kendimi bütünüyle teslim ettim.

Gelişimi fark etmemiş olan Bryancourt arkasına döndü ve

beni tanıyarak, alışkanlığı olduğu üzere, küçük ama vurgulu bir selam gönderdi. Piyanistin gözlerinde bir kıvılcım parıldadı, kulağına birkaç sözcük fısıldadığı generalin oğlu, yanıt vermeden bana doğru geldi. Elimi tuttu ve şöyle dedi:

"Camille, sizi arkadaşım René ile tanıştırmama izin verin: Mösyö René Teleny, Mösyö Camille Des Grieux."

Kızararak selamladım. Piyanist eldivenini çıkardığı elini bana uzattı. Sinir krizime rağmen ben de çıkarmıştım eldivenlerimi. Dolayısıyla çıplak elimi bıraktım onunkinin içine... Bir erkek için fazla mükemmel bir eldi, ne büyük, ne küçük, sert ama yumuşaktı; uzun ve narin parmaklarıyla yaptığı basınç etkiliydi ama incitmiyordu.

Kim bir el dokunuşuyla ortaya çıkan değişik duygular hissetmemiştir ki? El, mizacın göstergesidir. Bazı eller, kış ortasında bile sıcak ve ateşlidir, bazılarıysa cehennem sıcağında bile soğuk, hatta buz gibidir. Bazıları kuru ve sert, bazılarıysa nemli ve yapışkandır. Etli, yumuşak, kaslı, zayıf; kemikli, cılız olanları vardır. Kimisi bir kıskaç gibi sıkar, kimisi bir kumaş kadar gevşektir. Modern uygarlığımızın yapay ürünlerinden biri olarak, Çinli kadınların ayak tarzı gibi biçim bozuklukları sunan eller vardır... Gün boyu eldivenlerinin içinde kalır; geceleri ise lapa gibi kalır, manikürle bakılırlar. Kar kadar beyaz ya da buz kadar temizdirler. Aylakların küçük elleri, bir işçinin zorlu işlerin bir tür mahmuza dönüştürdüğü pütürlü, kirli, esmer elleriyle temastan kaçınır.

Kendini ele vermeyen eller de vardır, istemsizce titreyenler de... Kimisi son derece riyakârdır, düşüncenin aksini yansıtır; bir yanda kadifemsi, yumuşacık, din adamlarına özgü eller, diğer

yanda aldatıcı avuçlar, bir tefecinin pençemsi elleri. Sizinkine karşı gizli bir zaafı varmış gibi görünen, manyetik eller vardır; basit bir dokunuşu bile sinir sisteminizi sarsar, sizi büyük hazlara boğar.

Teleny'nin elinin basıncı altında hissettiklerimi nasıl ifade etmeli? İçimi ateşe vermişti ama garip bir şekilde, aynı zamanda bir kadın öpücüğünün ferah yumuşaklığını hissetmiştim. Tüm varlığıma sızmış, dudaklarımı, gerdanımı, göğsümü okşamıştı; sinirlerim hazla titriyordu. Titreyişim kasıklarıma kadar indi ve uyanan Priapos başını kaldırdı. Bu el beni benden alıyordu ve ben ona ait olmaktan mutluluk duyuyordum.

Piyanoyu çalış şeklinin bende yarattığı hazza teşekkür etmek için hoş bir şeyler söylemek isterdim bu büyücüye ama hangi bayağı iltifat hayranlığımı ifade edebilirdi ki?

"Baylar," dedi, "Sizi müzikten mahrum etmekten endişeleniyorum."

Zaten gitmekte olduğumu söyledim.

- Konser sizi sıktı değil mi?

- Tam aksine ama sizi dinledikten sonra, başka sanatçıları dinlemem mümkün değil.

Hoşuna gitmiş gibi göründü ve gülümsedi.

"Gerçekten de René, kendinizi de aştınız!" dedi Bryancourt.

- Sizi hiç bu kadar coşkuyla çalarken dinlememiştim.

- Neden biliyor musunuz?

- Salon dolu olduğu için değilse, bilmiyorum.

- Tanrım, hayır! Yalnızca şundan: Ben eski dans ezgisini çalarken, birinin beni dinlediğini hissettim.

"Ah, biri!" diye yineledi gülerek diğer züppeler.

- İngilizlerden oluşan bir toplulukta, özellikle de bir yardım konserinde; dinleyen, yani demek istediğim tüm kalbiyle ve tüm ruhuyla dinleyen çok insan olur mu sanıyorsunuz? Genç oğlanlar kadınlarla, kadınlar tuvaletleriyle ilgilenir; sıkılan aile babaları ya para hareketlerini düşünür ya da gaz borularını sayıp aydınlatmanın kaça mal olduğunu hesaplar.

"Bu topluluk içinde, yalnızca bir tek dikkatli dinleyici bulunması mümkün mü?" diye sordu biri.

"Emin olun," diye yanıt verdi sanatçı, "Örneğin genç bayan çaldığım parçayı yüz kere dinlemiştir ama dediğim gibi, yalnızca bir tek bilinçli diyebilir miyim bilmiyorum ama sempatik dinleyici vardı."

"Sempatik dinleyiciyle neyi kastediyorsunuz?" diye sordu bir diğeri.

- Aramızda bir akım oluştuğunu söyleyebileceğim bir kişi. Beni dinlerken, çalarken hissettiğim duyguların tam olarak aynısını hisseden biri ve belki de benimle aynı görüntüleri gören kişi demek istiyorum.

"Ne! Çalarken görüntüler mi görüyorsunuz?" diye sordu gençlerden biri.

- Her zaman değil ama sempatik bir dinleyici tarafından dinlendiğimi hissettiğim zamanlarda, evet.

"Peki, böyle bir dinleyiciye sık rastlıyor musunuz?" diye sordum bu kez ben kıskançlığa kapılarak.

- Sık mı? Yo hayır! Çok nadir, neredeyse hiç ve hatta...

- Hatta ne?

- Bu akşamki gibi asla.

- Peki, istediğiniz dinleyici olmadığı zamanlarda?

- O zaman makine gibi, bir tür uyuşuklukla çalıyorum.

"Bu akşam 'dinleyici'nizin kim olduğu tahmin edebilir misiniz?" diye sordu Bryancourt şeytanca gülümseyerek ve bana dik bir bakış fırlatarak.

"Salondaki çok sayıdaki güzel kadından biri kuşkusuz!" dedi bir başkası. "Siz mutlu bir adamsınız bayım."

"Evet," diye destekledi bir üçüncüsü, "Bu kadını tavlamayı ihmal etmemelisiniz. Müziğin bu güzel cins üzerindeki gücünü biliyoruz."

"Güzel bir bakire mi acaba?" diye sordu Bryancourt.

Teleny gözlerimin içine baktı, gülümsedi ve yanıt verdi:

- Belki.

"Dinleyicinizle hiçbir zaman tanışmayacağınızı mı düşünüyorsunuz?" diye devam etti Bryancourt.

Teleny gözlerini yeniden benimkilere dikti ve yanıt verdi:

- Belki.

- Sizi onu keşfetmeye götüren ipuçları neler?

- Gördüğü görüntülerin benimkilerle çakışması.

"Görüntüler görmüş olsaydım," dedi bir başkası, "Bunların neler olacağını çok iyi biliyorum."

"Neler olurdu?" diye sordu Teleny.

- Gül rengi uçlarıyla iki pürüzsüz göğüs ve daha aşağıda, altın rengi gür kıllar ya da abanozla çevrelenmiş iki dudak arasında,

mercan tonunda çok özel bir güzelliği saklayan, gül yapraklarına benzeyen iki nemli dudak."

- Yeter, yeter azizim, hayallerinizle ağzım sulanıyor ve dilim, bu dudakların tadını almak için yanıp tutuşuyor diye patladı, gözleri *priapizm*deki* bir *satir*** gibi parıldayan gençlerden bir diğeri. Sizin gördükleriniz de bunlar olabilir mi Teleny?

Piyanist gizemli bir şekilde gülümsedi.

"Belki," dedi yine.

"Bence," dedi o ana kadar konuşmamış bir genç, "Bir Macar rapsodisinin neden olduğu görüntü, ancak uçsuz bucaksız ovalar, bohem tarzı yerleşimler ya da vahşi atlarının üzerindeki yuvarlak şapkalı, geniş pantolonlu ve kısa ceketli adamlar olabilir."

"Ya da kenarı şeritli pantolonları ve ayaklarında botlarıyla kara gözlü kızlarla dans eden askerler."

Benim gördüklerimin diğerlerinin söylediklerinden ne kadar da farklı olduğunu düşünerek gülümsüyordum. Beni izleyen Teleny gülümseyişimi fark etti.

"Baylar," dedi, "Bunlar tablolardan ve balelerden anımsadığınız basit görüntüler."

"Ya sizinki Teleny?" diye sordu Bryancourt.

"Ben de aynı soruyu sormak üzereydim."

"Benim gördüklerim çok farklı!" diye yanıt verdi Teleny.

---

*) Peniste herhangi bir cinsel uyarı olmaksızın sürekli oluşan, genellikle de ağrı ile birlikte ortaya çıkan ve dört saatten fazla süren sertleşmedir. (y.n.)

**) Eski Yunan mitolojisinde yer alan yarı keçi yarı insan, kır ve orman iyesi. (y.n.)

"Belki de... Öte yandan, madalyonun öteki yüzü, yani dürüst olmak gerekirse, arkası mı?" diye kesti gülerek bir başkası. "Kar beyazlığında iki narin meme ve aşağıda, o derin vadide, bir kuyu, kenarı koyu renkli küçük bir delik ya da daha ötesi esmer bir hale..."

"Hadi, şimdi de sizinkileri duyalım!" diye ısrar etti Bryancourt.

"Benimkiler belirsiz ve birbiri içine geçmiş halde," diye yanıt verdi sanatçı, "Öylesine hızla siliniyorlar ki güçlükle anımsayabiliyorum."

- Ama büyüleyiciler değil mi?

- Ve dehşet verici aynı zamanda.

"Nil'in kurşuni suları üzerinde dalgalanan ayın gümüşi ışığı altında Antonius'un tanrısal çıplak bedeni gibi!" diye araya girdim o zaman.

Şaşıran gençler bana baktı. Bryancourt kötücül bir şekilde gülüyordu.

"Siz ya şairsiniz ya da ressam?" dedi Teleny gözleri yarı kısılmış bir halde beni süzerek.

Kısa süren bir sessizlikten sonra:

- Beni alaya almakta haklısınız ama görüntülerle ilgili sözlerimi fazla da ciddiye almamak gerek; her sanatçının beyninde bir miktar delilik tohumu vardır.

Hüzün kırıntıları içeren karamsar bakışlarını bana dikerek devam etti:

- Beni daha iyi tanıdığınızda, bende bir sanatçıda olduğundan daha fazla delilik olduğunu göreceksiniz.

Sonra, cebinden baş döndürücü bir parfüme batırılmış ince keten mendilini çıkararak alnında ışıldayan birkaç ter damlasını kuruladı ve ekledi:

"Benim saçmalıklarımla zamanınızı daha fazla harcamayın artık; aksi taktirde yardımsever kadınlar kızacak, açıkçası patroniçelerin öfkesini üzerime çekmek istemem. Ayrıca, meslektaşlarım sizi kasten burada alıkoyduğumu söyleyebilirler; çünkü ister aktör, ister şarkıcı ister enstrümantalist olsun, kimse amatörlerin kıskançlığına ulaşamaz. Kısacası, yeniden görüşmek dileğiyle!"

Ve dinleyiciler karşısında olduğundan daha belirgin bir selamlamayla çıkmaya hazırlanıyordu ki birden durdu.

- Ama siz Mösyö Des Grieux, kalma niyetinde olmadığınızı söylemiştiniz; size eşlik etme şerefine ulaşabilir miyim acaba?

"Memnuniyetle!" diye yanıt verdim aceleyle. Bryancourt'dan yeni bir alaycı gülümseme geldi... Kendi kendime 'Neden?' diye sordum. Sonra o günlerde moda olan ve beni kastederek söylediği birkaç sözcüğü kulaklarıma çalınan *Madam Angot Opereti*'nden bir dörtlük mırıldandı:

"O, deniyor ki, onun favorisi..."

Dörtlüğü benim kadar iyi duyan Teleny omuz silkti.

Koluma girerken "Beni bekleyen bir araba var," dedi bana, "Yine de yürümek isterseniz..."

- Çok isterim çünkü salonda boğucu bir sıcak vardı.

"Boğucuydu gerçekten de" dedi sözcüğü yineleyerek ama kuş-

kusuz başka bir şey düşünüyordu. Sonra birden, aklına ani bir fikir gelmiş gibi sordu:

- Batıl inançlarınız var mıdır?

"Batıl inanç mı?" diye haykırdım, sorunun beklenmedikliği karşısında şaşkın. "Evet, biraz."

- Ben, fazlasıyla batıl inançlıyım. Bohem unsurun baskın olduğu yapım böyle. İyi yetişmiş kişilerin batıl inançlı olmadığını söylerler. Zaten ben de iyi bir eğitim almadım; üstelik, doğanın sırlarını gerçekten tanımış olsaydık, karşılaştığımız garip tesadüfleri de açıklayabilirdik diye düşünüyorum. Hiçbir şey bilmiyoruz aslında.

Sonra aniden durarak,

- Duygu, düşünce ve hislerin telepatiyle iletilebileceğine inanıyor musunuz?

- Gerçeği söylemek gerekirse, bu konuda daha önce hiç düşünmedim...

"Yine de buna inanmak lazım!" diye ekledi buyurur gibi. "Örneğin bu akşam ikimiz de aynı anda aynı halüsinasyonu gördük. Önce güneşin alevinde parıldayan bir Alambra görüntüsü çarptı sizi, değil mi?"

"Tam olarak evet!" dedim şaşkın ve donakalmış.

- Ve o anda bedeninizi ve ruhunuzu sarsan yakıcı bir aşk duygusu hissetmiyor muydunuz? Yanıt vermiyor musunuz? Sonra Mısır geldi, sonra da Antonius ve Hadrianus. Siz imparatordunuz ve ben köleniz...

Neşeyle, yalnız kendisine söylermiş gibi ekledi:

- Kim bilir? Belki Antonius'un efendisi için öldüğü gibi, ben de sizin için ölürüm bir gün.

Ve yüz çizgileri, Antikçağ'ın yarı-tanrılarının heykellerinde görüldüğü gibi dingin ve itaatkâr bir ifade aldı.

Şaşkınlığım artıyordu.

"Ah! Benim deli olduğumu düşünüyorsunuz," diye devam etti, "Ama değilim, olguları aktarıyorum yalnızca. Siz kendinizi Hadrianus'un kişiliğinde hissedemiyordunuz çünkü bu tür görüntülere alışkın değilsiniz ama tüm bunlar bir gün sizin için de aydınlanacak. Bana gelince, size şunu söylemeliyim, damarlarımda Asyalı kanı akıyor ve..."

Tamamlamadı. Bir süre sessiz yürüdük, sonra yeniden konuştu:

- Dans ezgisini çalarken sizin tarafınıza döndüğümü fark etmediniz mi? Varlığınızı hissetmiştim, gözlerim sizi bulmaya çalışıyordu; bunu anımsıyor musunuz?

- Gerçekten de o sırada gözleriniz benim tarafıma dönmüştü.

- Ve siz kıskanıyordunuz.

"Evet!" diye mırıldandım.

Yanıt olarak, kolumu kendi koluna bastırdı ve bir süre sonra aceleyle ve alçak sesle ekledi:

- Dünyada hiçbir kadının bende en ufak bir duygu yaratmadığını bilmeniz gerekiyor. Bir kadını asla sevemem.

Kalbim şiddetle çarpıyordu, gırtlağım düğümlenmişti. 'Bana tüm bunları neden anlatıyor?' diye soruyordum kendi kendime.

- Siz de bir parfüm kokusu duydunuz mu?

- Parfüm mü? Ne zaman?

- Dans parçasını çalarken. Belki de unuttunuz?

- Durun bir dakika, sanırım haklısınız; ne parfümüydü? Ah! Amberli lavanta.

- Evet doğru. Sizin pek sevmediğiniz, benimse nefret ettiğim bir koku. En sevdiğiniz koku nedir?

"Beyaz siğilotu!" dedim.

Yanıt bile vermeden, mendilini çıkarttı ve bana koklattı.

- Görüyorsunuz ki zevklerimiz tamamen aynı.

Ve bunu söylerken öylesine tutkulu, öylesine şehvetli bir bakışla süzdü ki beni, ateşiyle neredeyse gücümü yitiriyordum.

- Görüyorsunuz, her zaman bir demet siğilotu taşırım yanımda; size hediye etmeme izin verin. Kokusu bu gece size beni anımsatacak ve böylece belki rüyalarınızda olacağım.

Göğsündeki çiçek buketini çıkararak avcuma koyarken, bir yandan da beni sarmalayan sol koluyla bana sonsuz gibi gelen birkaç saniye boyunca kendine doğru çekti bedenimi.

Dudaklarım yakıcı soluğunu keşfetti. Dizlerimiz birbirine değmişti ve sert bir nesnenin vücuduma dokunduğunu ve uyluklarıma sürtündüğünü hissettim.

O kadar heyecanlıydım ki güçlükle ayakta duruyordum; bir an beni öpeceğini sandım, bıyığının ucu ağzımın kenarını okşuyor, muhteşem bir duygu yaratıyordu. Aynı anda gözleri şeytansı bir büyü gibi benimkilerin içine dalmıştı.

Bakışının ateşi göğsümü deliyor, daha aşağılara iniyordu. Ka-

nım kaynama noktasındaydı; bu kez ben İtalyanların minik kuş olarak adlandırıp bir çift kanatla resmettikleri organımın hücresinde hareketlenmeye başladığını, baş kaldırdığını ve birkaç damla kremsi yaşam sıvısı döktüğünü hissettim.

Ama bu birkaç damla sıvı bir rahatlama yaratmaktan uzaktı, hatta ateşleyici olmuş ve güçlü, dayanılmaz bir tahrik yaratmıştı.

İşkence çekiyordum; başım cehennemde, beynim ateşler içindeydi.

'O da benim kadar acı çekiyor mudur?' diye sordum kendi kendime.

O anda beni bırakan kolu, bedeni boyunca cansız düştü.

Geri çekildi, şiddetli bir elektrik akımına tutulmuş gibi sarsıldı. Bayılacağını sandım... Alnındaki teri kuruladı ve derin bir nefes verdi.

Rengi uçmuştu, endişe verici şekilde solgundu.

- Deli olduğumu mu düşünüyorsunuz?

Yanıtını beklemeden devam etti:

- Bu dünyada kim sağlıklı, kim deli? Kim erdemli, kim ahlaksız? Siz biliyor musunuz? Ben bilmiyorum.

Bir ara. Uzun bir sessizlik... Parmaklarını benimkilere kenetlemişti ve tek söz bile etmeden öylece yürüyorduk. Damarlarım yeniden kanla dolmuş, sinirlerim gerilmişti, sperm kanallarım taşmaya hazırdı. Ereksiyon devam ediyordu. Cinsel organımın çevresinde yakıcı bir ateş geziniyordu. Bedenimin kalan kısmı ise tamamen bitkindi; ve yine de acı ve bitkinliğe karşın, onun

yanında, sessiz, parmaklarım parmaklarına kenetlenmiş, başı omzumda yürümekten tarifsiz bir haz alıyordum.

"Bakışlarımı ilk ne zaman üzerinizde hissettiniz?" diye sordu bana alçak sesle.

- İkinci kez çıktığınızda.

- Kesinlikle. Gözlerimiz karşılaştı ve aramızda bir elektrik telindeki kıvılcım benzeri bir akım oluştu.

- Evet, kesintisiz bir akım.

- Duyguları benimkilerle bu kadar çakışan bir insan daha tanımamıştım. Söyleyin, bir kadının aynı duyguları bu şiddetle hissedebileceğine inanıyor musunuz?

Verecek yanıt bulamayarak başımı eğdim. Ellerimi aldı.

- O halde, dost muyuz?

"Evet!" dedim çekingenlikle.

- Evet ama sıkı dostlar, İngilizlerin deyişiyle *bosom friends*.

- Evet.

Beni yeniden göğsüne bastırdı ve kulağıma, bilmediğim bir dille birkaç sözcük mırıldandı; öylesine alçak tonda ve öylesine müzikaldi ki bana tanrısal bir ezgi gibi geldi.

- Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?

- Hayır.

- Ey dostum! Kalbim senin için çarpıyor.

İkinci Bölüm

Yatağımda uyumayı başaramadan dönüp duruyordum. İstekli ve ateşli bir gece geçirdim; sonunda uyumayı başardığımda şehvetli rüyalar peşimi bırakmadı.

Bir dolu erkek arasında Teleny vardı; ama bir erkek değil, bir kadın, kendi kız kardeşimdi. Gerçekte hiç kız kardeşim olmamıştı. Bu rüyada, Davud'un oğlu Amnon gibi kendi kız kardeşime aşıktım ve bu aşktan o kadar utanç duyuyordum ki hasta düşmüştüm. Çünkü bu tarz bir tutkuyu iğrenç kabul ediyordum. Tüm gücümle karşı koyuyor ama bir gece, istekle kıvranarak, daha fazla dayanamıyor, odasına süzülüyordum.

Gece lambasının kızıl ışığında, onu yatağına uzanmış görüyordum. Beyaz ve narin teni beni istekle titretiyordu. Üzerine atılmak ve etinden bir parça koparabilmek için bir av hayvanı olmak istiyordum.

Altın rengi saçlarından bukleler yastığının üzerine dökülüyordu. Çıplaklığını ancak örten ince keten geceliği, çekiciliğini gözler önüne seriyordu. Omuzlarından tutan askılar düşmüştü ve aç gözlerim sürekli olarak göğüslerinde dolaşıyordu. Çok genç bir bakireninkine benzeyen göğüsleri dimdikti, küçük bir şampanya kadehinden daha büyük değildi ve şair Symonds'un da dediği gibi:

"Zambaktan bir taçla çevrilmiş gül goncalarına benziyorlardı."

Sağ kolu başının altındaydı, koltuk altının ince ama koyu renkli tüylerini ortaya çıkarıyordu.

Jüpiter'in bir yağmur damlası formunu alarak bekaretini bozduğu anda Danae'nin bulunduğu o en kışkırtıcı haliyle uzanmıştı; dizleri kırık, bacakları tamamen açıktı. Çok derin uyuyordu; soluğu gerdanını belli belirsiz kımıldatıyor, eti aşk dolu bir istekle titrer gibi görünüyor ve dudakları öpülmeye hazırmışçasına aralanıyordu.

Parmaklarımın ucunda yavaşça, dikkatli bir şekilde yaklaştım ve bacaklarının arasına kaydım. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu, beni benden alan nesnenin tadına varmak için yanıp tutuşuyordum. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ilerlerken, güçlü bir beyaz siğilotu kokusu içimi doldurarak, başımı döndürdü.

Heyecandan titreyerek, gözlerim sonuna kadar açık bakışlarımı uyluklarının arasına çevirdim. Aşk kuyusunun ağzını gizleyen, kestane rengi, kıvır kıvır, küçük bukleler halinde yuvarlanmış tüyler yığınından başka bir şey görmedim önce. Yavaşça geceliğini kaldırdım. Gül tüylerini, girişimi kolaylaştırmak için parmaklarımın dokunuşuyla kendiliğinden açılan dudakları araladım.

Bu taptaze teni, olgun ve lezzetli bir meyveye benzeyen gül tonundaki bedeni gözlerimle okşuyordum ve o lâl rengi dudakların ortasında, etten ve kandan küçük bir düğmecik duruyordu.

Parmağımın ucuyla dokunmuştum sanırım; çünkü hayranlıkla izlerken, kendi halinde devinen bir canlıymış gibi kımıldadı ve bana doğru dikildi. Bu işaretin üzerine delice bir dokunma, okşama isteği aldı beni; direnemeyerek eğildim, dilimi üzerine koydum, çevresinde dolandım, içine soktum, her köşesinde gezindim. Tüm kıvrımlarına dokundum; bu sırada bu oyundan fazlasıyla hoşlandığı belli olan o, kalçalarını istekle oynatarak bana yardım ediyordu ki birkaç dakika sonra küçük çiçek aralandı ve o çok tatlı şarabını, bir damlasını bile kaçırmayan dilimin üzerine bıraktı.

Aynı anda, zevkten beti benzi atmış, inliyor ve çığlıklar atıyordu. Aşırı tahrik olduğumdan ona kendine gelecek zaman tanımadım; fallusumu aralıktan içeri bıraktım.

Delik çok dardı ama dudaklar ıslaktı; tüm gücümle bastırıyordum. Yavaş yavaş güçsüz dokuyu deldiğimi ve engelleri aştığımı hissettim. Yıkım anında bacaklarını mümkün olduğunca açıp, kendisini bana doğru iterek, organımı tamamen içine almaya çalıştı. Zevkten ve acıdan çığlıklar atarak bana katılıyordu.

Yeniden yeniden giriyor, her darbede daha ileri gidiyor ve zorluyordum. Her engeli aşıp vajinanın en derinlerine ulaştığımda, sayısız küçük dudak beni okşuyor ve organımın ucunu emiyor gibi hissettim.

İlahi bir zevk! Kutsal bir tatmin! Gök ve yer arasında gidip geliyor, kızarıyor, hazdan haykırıyordum.

Her yönden sıkışmış organımı geri çektiğimde, odada bir ses duydum. Gece lambasından daha güçlü bir ışık yandı birden; bir el sırtıma dokundu, adım yüksek sesle söylendi.

Utancımı, şaşkınlığımı, dehşetimi düşünün. Gelen annemdi ve ben kız kardeşimin üzerindeydim!

"Camille," dedi annem, "Neyin var? Hasta mısın?"

İşte, tam o anda kendime geldim, korkudan ve acıdan titrerken, nerede olduğumu, kız kardeşimi gerçekten kirletip kirletmediğimi, sonuçta nelerin olup bittiğini soruyordum kendi kendime.

Yazık! Olanlar öylesine gerçekti ki, son damlalar akmaktaydı. Ve yatağımın yanı başında etten ve kemikten annem duruyordu. O halde hayal görmemiştim!

Peki, kız kardeşim neredeydi, kız kardeşim ya da sahip olduğum kız? Ve elimde tuttuğum bu kalkmış organ benim miydi, Teleny'nin mi?

Hayır, yatağımda yalnızdım. Peki, annem benden ne istiyordu? Bir de odamda kıç üstü oturmuş ve gözlerini bana dikmiş bu çirkin fino nereden çıkmıştı?

Kendimi toparladım. O kaniş yatmadan önce sandalyenin üzerine fırlattığım geceliğimden başkası değildi.

Tamamen uyandığımı gören annem, inlediğimi ve haykırdığımı duyarak hasta olup olmadığımı görmeye geldiğini açıkladı. Sağlığımın çok iyi olduğunu, yalnızca bir kâbus gördüğümü söyleyerek onu alelacele sakinleştirdim. Serin elini yanmakta olan alnıma koydu. Bu yumuşacık elin dokunuşu beynimi canlandırdı, ateşimi düşürdü.

Sakinleştiğimde, portakal esansı damlatılmış bir bardak şekerli su içmemi sağladıktan sonra gitti. Tekrar uyudum ama defalarca uyandım ve her seferinde de piyanisti tam karşımda buldum.

Ertesi gün, adı kulaklarımda çınlıyordu; dudaklarım onun adını mırıldanıyor, düşüncelerim hep ona kayıyordu. Ruhumun gözleriyle hep onu görüyordum, sahnede ateşten gözlerini bana dikmiş halkı selamlarken.

Bir süre yatakta oyalandım, bu uçucu ve belli belirsiz görüntüyü hayranlıkla seyrederek, hafızamda birçok Antonius heykeliyle karışan çizgileri yeniden oluşturmaya çalışarak zaman geçirdim. İzlenimlerimi analiz ederken yeni bir duygulanımın bilincindeydim, endişeyle karışık fena halde kötü hissediyordum kendimi. İçimde bir boşluk hissediyor, bu boşluğun kalbimde mi beynimde mi olduğunu anlayamıyordum. Hiçbir şey kaybetmemiştim ama yine de kendimi yalnız, terk edilmiş hissediyordum. Nasıl desem? Elim kolum kırılmıştı. Bu hastalıklı halimi kendi kendime açıklamaya çalışıyordum ama tek keşfedebildiğim, bu duyguların ülkeleri felakete uğramış, anavatanlarını tekrar görmek için şiddetli bir istek duyan kişilerinkine benzediğiydi; tek fark, sürgündekilerin neyin eksikliğini duyduklarını bilmeleri, benim ise ifade edemiyor oluşumdu. Almanların onca sözünü edip, pek de anlamadıkları *Sehnsuch** gibi, tanımsız bir şey.

Teleny'nin hayali beni rahatsız etmeye devam ediyordu, René adı

*) Sehnsuch: (*Alm.*) Hasret, özlem, özlemek. (Ed. notu.)

sık sık dudaklarımın ucuna geliyordu. Defalarca yineliyordum. Ne kadar da hoş bir addı! Bu iki heceyi işiten kalbim daha güçlü çarpmaya başlıyor, kanım daha sıcak ve daha canlı hale geliyordu. Acele etmeden kalktım. Ağır ağır giyindim. Aynada kendime bakıyor ama kendimi göreceğime Teleny'yi görüyordum; arkasında gölgelerimiz birleşiyordu, bir gece önce kaldırımın üzerinde gördüğüm gibi.

Kapıma vuran hizmetçi bana gerçeği anımsattı. Aynada kendimi gördüm ve korkunç buldum. Hayatımda ilk kez, güzel bir yüzüm, daha doğrusu büyüleyici bir güzelliğim olsun istiyordum.

Hizmetçi, annemin beni yemek odasında beklediğini ve kendisini de rahatsız olup olmadığımı öğrenmek üzere gönderdiğini söyledi. Annemin adı bana rüyamı anımsattı ve ilk kez, onu görmemeyi tercih ettim.

Aslında onunla zaman geçirmeyi seviyordum ve yaptığı hatalar ne olursa olsun, kimse beni onun kadar sevemezdi; hafifliği ve zevk düşkünlüğü konusunda ne derlerse desinler, beni bir an bile ihmal etmemişti. Yaşamı, genel anlamda 'ahlak kuralları' ya da Hıristiyan aldatmacasıyla uyumsuz geçmişti ama size başka bir zaman anlatacağım üzere, bunun suçu annemin değil, babamındı.

Yemek salonuna girdiğimde, yüzümün allak bullak oluşuna şaşıran annem bir şikayetim olup olmadığını sordu.

"Birazcık ateş!" diye yanıt verdim. "Belki de dün akşamki müzik rahatsız etti beni biraz..."

Böylece konu konsere döndü ve annemi Teleny hakkında sorguya çekmek için sabırsızlansam da dilimin ucuna gelen adını

söylemeye cesaret edemiyor, hatta ağzımdan kaçmamasına özen gösteriyordum.

Sonunda annem kendiliğinden konuya geldi; sanatını, ardından da güzelliğini övdü.

"Ne, onu güzel mi buluyorsunuz?" diye sordum aniden.

"Kuşkusuz," diye yanıt verdi şaşkın, "Aksini düşünen biri olabilir mi? Tüm kadınlar onu Adonis olarak görüyor; ama siz diğerleri, erkekler, kendi cinsiyetinizle ilgili beğenilerde bizden öyle farklı düşüyorsunuz ki bazen bizim en beğendiklerimizi çirkin ilan edebiliyorsunuz. Her koşulda, bir sanatçı olarak çok başarılı olacak çünkü tüm kadınlar ona âşık."

Bu son sözleri işittiğimde, sükûnetimi korumaya gayret ettim ama tüm çabama karşın, yüz ifademin değişmemesi mümkün olmadı.

Suratımın ekşidiğini fark eden annem, gülümseyerek ekledi:

- Ne oluyor Camille, başka birine yöneltilen iltifatları duyamayan bazı güzellerin, kendilerine borçlu olunan iltifatı zorla alabileceklerine inanmıyor musun?

"Tüm kadınlar canları istiyorsa ona âşık olabilirler!" diye yanıt verdim sıkıntıyla. "Asla güzel bir yüze sahip olmakla övünmediğimi, tavladığım kadınlardan da gurur duymadığımı bilirsiniz."

- Bu doğru. Bununla birlikte, sahibinin yetiştirmediği çiçekleri bekleyen bahçıvan köpeğine benziyorsun bugün. Kadınların ona âşık olup olmaması seni neden ilgilendirsin, üstelik bu kariyerinde ona yardım edecekse?

- Bir sanatçı yalnızca kendi yetenekleriyle başarılı olamaz mı yani?

- Bazen ama nadiren ve genellikle de sanatçılarda pek bulunmayan bir kararlılık sayesinde. Teleny'ye gelince...

Annem sözünü bitirmedi ama yüzündeki ifade, özellikle de inanç yoksunu ifadesi düşüncelerini açığa vuruyordu.

- Peki, bu genç adamın kadınların onu geçindirmesini sağlamaya çalışacak kadar karaktersiz olduğunu mu düşünüyorsunuz? Tıpkı basit bir...

- Geçindirmek doğru sözcük değil, en azından o bu şekilde düşünmeyecektir. Para dışında yardımlar alması oldukça kolay; her koşulda, piyanoyu gerçek para kazanma aracı olarak görecektir.

- Balerin kızların büyük çoğunluğunun parkeleri gördüğü gibi. Gerçekten de sanatçı olmak istemezdim!

- Oh! Sanatçılar başarılarını salt bir metrese ya da bir eşe borçlu insanlar değildir. Bel-Ami'yi oku, en ünlüler arasında bile başarılı olanların, büyüklüklerini borçlu oldukları...

- Bir kadın mı?

- Kesinlikle. Eski atasözü her zaman geçerlidir: "Her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır."

- Böyle bir dünya midemi bulandırıyor!

- Bu dünyada yaşamak zorunda olduğumuza göre, yerimizi iyi belirlememiz, elimizden gelenin en iyisini yapmamız ve olayları senin gibi trajik algılamamamız gerekiyor.

- Ne olursa olsun, Teleny güzel çalıyor. Onun dün akşam çaldığı gibi çalan kimseyi duymamıştım daha önce.

- Evet, sansasyonel değilse de çok iyi çaldığını kabul ediyorum ama dün senin bedenen ve ruhen oldukça bitkin bir durumda

olduğunu ve müziğin sinirlerin üzerinde alışılmamış bir etkide bulunduğunu da unutmamak gerek.

- Oh! Kötü bir ruh halinin beni altüst ettiğini ve İncil'de de sözü edildiği gibi, yalnızca usta birinin sinirlerimi yatıştırabileceğini mi düşünüyorsunuz?

Annem gülümsedi.

- Zaman zaman hepimiz Şaul'e az çok benzeriz. Kötü ruhun bazen bizi saldırgan kılabildiğini söylemek istiyorum.

Alnı kırıştı ve sustu. Kuşkusuz acı dolu anılar rahatsız etmişti onu ve ekledi:

- Ve Şaul gerçekten perişan eder insanı.

Yanıt vermedim. Davud'un, Şaul'un merhametini nasıl elde edebildiğini soruyordum kendi kendime. Kızıl saçları, soylulara özgü davranışları, güzel yüzü için olabilir miydi? Yonatan'ın onu görmesi de mi aynı nedendendi: 'Yonatan'ın ruhu Davud'un ruhunda eridi ve Yonatan onu kendi ruhu gibi sevdi.'

Teleny'nin ruhu da benimkinin içinde erimiş miydi?

Onu sevmeli miydim, nefret mi etmeliydim? Aynı Şaul'un, Davud'u önce sevip sonra nefrete yenik düşmesi gibi? Beni büyüleyen bu müzisyene karşı hınçla dolduğumu hissediyordum. Her şeyden çok, dünyanın laneti olan kadından nefret ediyordum.

Annem beni karanlık düşüncelerimden koparıp aldı.

"Kendini iyi hissetmiyorsan bugün bürona gitme!" dedi bana bir anlık sessizlikten sonra.

Babamın bana çok kazançlı bir iş bıraktığını ve yıllar boyu,

oldukça saygın bir yönetici olmak dışında, evimizin de ruhu olduğunu kuşkusuz biliyorsunuzdur. O sıralarda yirmi iki yaşındaydım ve tüm işim şirketin yaptığı kârın aslan payını alıp cebime indirmekti. Bununla birlikte, asla tembel biri olmadığımı, aksine çalışırken yaşıma ve bulunduğum koşullara göre fazlasıyla ciddi davrandığımı söylemeliyim.

Her zamanki gibi büroma gittim ama herhangi bir işle oyalanmam olanaksızdı.

Yapmak istediğim her şeye Teleny'nin görüntüsü karışıyor, her yer buğulanıyordu. Sürekli olarak annemin sözleri geliyordu aklıma:

'Tüm kadınların ona âşık olduğu ve aşıklarına ihtiyacı olduğu.'

Bunun üzerine onu düşüncelerimden atmaya çalıştım. 'Herkes ne istiyorsa onu yapar!' diyordum kendi kendime. 'Bu lanet ve aptalca takıntıdan kurtulacağım.'

Fakat onu düşünmeyi ne kadar istemezsem o kadar aklıma takılıyordu. Ancak bir kısmını anımsamayı başardığınız bir müzik parçasına kafanızı taktığınız hiç olmadı mı? Nereye giderseniz gidin, ne dinlerseniz dinleyin yinelenip duran parça sizi sürekli rahatsız eder. Bir türlü kurtulamazsınız. Uyumanızı engeller; uyuduğunuzda, rüyalarınızda bile işitmeye devam edersiniz ve uyandığınızda ilk aklınıza gelen odur.

Teleny de böyleydi; yakamı bırakmıyordu, yumuşak ve kısık sesi sürekli olarak, o bilinmeyen dilde yineliyordu: 'Ey dostum! Kalbim senin için çarpıyor.'

Görüntüsü gitmiyordu gözlerimin önünden, elinin o yumu-

şacık dokunuşunu ellerimin üzerinde hissediyordum, güzel kokulu soluğunu ise dudaklarımda... Dayanılmaz bir istekle onu yakalamak, göğsüme bastırmak için uzatıyordum kollarımı; sanrı öyle bir hale geliyordu ki bedenini bedenimde hissediyordum.

O anda güçlü bir ereksiyon tüm sinirlerimi geriyor, beni neredeyse deliye döndürüyordu; ama acı bile hoş geliyordu bana.

- Affedersiniz kesiyorum ama Teleny ile karşılaşmadan önce hiç şık olmamış mıydınız?

- Asla.

- İşte, bu garip.

- Garip mi? Neden?

- Yirmi iki yaşındaydınız!..

- Gördüğünüz gibi kadınları değil, erkekleri sevmek için yaratılmıştım ve bunun farkında olmadığımdan, hep yapımdan gelen doğal eğilimlere karşı mücadele etmiştim. Farklı koşullarda, evet, âşık olduğumu düşünebilirdim; ancak Teleny'yi tanıdığımda anladım gerçek aşkı. Tüm genç oğlanlar gibi, ben de bir metresim olması gerektiğine inanmıştım ve derinden âşık olduğuma kendimi inandırmak için elimden gelenin en iyisini yapmıştım. Bir rastlantı sonucu gözlerinin içi gülen bir kızla, Bond Street'de bir mağazada çalışan Parisli bir modacı ile tanışmış, ideal bir sevgilinin onun gibi olması gerektiği sonucuna varmıştım; onu her gördüğümde takip ediyor ve yapacak bir şeyim olmadığında onu düşünüyordum.

- Peki, macera nasıl sona erdi?

- Olabilecek en komik şekilde. Sanırım lise bitmeden bir ya

da iki yıl önceki yaz tatilindeydi; ilk kez yalnız seyahat ediyor, annemle buluşmak üzere Eastboune'a gidiyordum. Çekingen yapıda olduğumdan, kalabalığın arasından geçip, biletimi alabilmek için onu bunu dirseklemem ve yanlış yöne giden bir trene binmemeyi başarmam gerektiğinden oldukça sinirliydim.

Mutlu bir tesadüf sonucu kendimi âşık olduğumu sandığım genç kızın karşısında otururken buldum; annesiyle birlikte benimle aynı yöne gidiyordu. Bu karşılaşmadan faydalanarak ona, anadilinde birkaç sözcük edecek kadar ileri gittim.

Ne yazık ki, farkında olmadan, bir yağmurluk ya da pardösüye sarınmış halde tüm dünyada dolaşan, evde kalmış bir yaşlı İngiliz kızına mükemmel örnek teşkil edecek bir yaratığın bulunduğu 'kadınlara özel' kompartımana binmiştim. Bu cins yaratıklara tüm kıtada ve hatta sanırım İngiltere hariç her yerde sık sık rastlanıyordu; belki de Büyük Britanya bunları ihraç etmek için özel olarak üretiyordu. Her neyse, yerime henüz yerleşmiştim ki tatsız bir tonda ve kötü bir Fransızca ile haykırdı:

- *Monsieur, cette compartiment il etait reserverd for dames soules.*
(Bayım, bu kompartıman sarhoş kadınlara ayrılmıştır.)

Aslında 'özel' demek istiyordu ama ben o kargaşada sarhoş sözcüğünü ciddiye aldım.

"Sarhoş kadınlar mı?" diye yineliyordum dehşet içinde çevreme bakarak. Yanımdakiler gülmeye koyuldular.

"Bayan bu kompartımanın yalnızca kadınlara özel olduğunu söylüyor," diye açıkladı bana aşkımın annesi, "Ve doğal olarak genç bir erkeğin gelip burada tütün içmesini istemeyiz."

- Oh! Tek sorun buysa, kesinlikle tütün içmeyeceğimden emin olabilirsiniz.

"Hayır, hayır!" diye karşı çıktı genç kız tamamen şok olmuş halde:

- Exit, çıkın ya da ben bağırmak!

Ve başını kapı penceresinden uzatarak, bu kez düzgün bir İngilizce ile bağırdı,

- Güvenlik, şu centilmeni buradan çıkarın...

Güvenlik koşup geldi ve dışarı çıkmamı emretmekle kalmadı, beni Albay Baker gibi utanç verici şekilde dışarı attı. Bunun üzerine yan kompartımana geçtim ama öylesine utanmış, öylesine onurum zedelenmiş haldeydim ki her zaman hassas olan bağırsaklarım birden altüst oluverdi. Daha tren hareket eder etmez beni genel bir hastalık hali aldı, ardından iğne batar gibi bir sancı başladı ve elbette, sonuçlarının yaratacağı endişeyle tek bir hareket bile yapmaya cesaret edemediğim bir basınçla tuvalete gitme isteğine kapıldım.

İlk istasyonda birkaç dakika duracaktık, aceleyle vagon kapısına koştum ama rahatlayabileceğim yer konusunda bana bilgi verecek bir görevli göremedim. Tren sallandıkça ne yapacağımı soruyordum kendi kendime.

Benimle aynı kompartımandaki tek yolcu bana istediğim yere yerleşebileceğimi söyleyerek uykuya dalan ve yaşlı bir kadın gibi horlayan ihtiyar bir adamdı. Yani yalnız sayılırdım.

Tamamen isyan etmiş olan barsaklarımı boşaltmak için değişik planlar kuruyordum; bana tek pratik geleni uygulamaya koyamam olanaksızdı çünkü yandaki kompartımanda olan taptığım

kız burnunu kapıdan ayırmıyordu ve yüzüm yerine ay gibi kıçımı görürse tabloyu siz hayal edin!

Tam da İtalyanların comodina adını verdikleri nesne yerine şapkamı kullanacaktım ki, tren yeniden durdu. Altı dakika mola. Ya şimdi ya da asla. Rıhtıma zıpladım.

Bu köy istasyonu bir aktarma noktasıydı, herkes birden indi.

Görevli bağırıyordu:

"Eastbourne yolcuları kalmasın!"

"Lavabo nerede?" diye sordum ona.,

Beni trene doğru itmek istedi; elinden kurtuldum, bir başkasına yöneldim.

"Şurada," dedi bana tuvaleti göstererek, "ama acele edin."

Koştum. Girdiğim yere bakamayacak kadar acelem vardı, hızla kapıyı ittim.

Önce bir tatmin ve rahatlama guruldamasının ardından bir fışkırma ve su sesi duydum; sonra da bir çığlık ve benim yaşlı matmazeli klozete eğilmiş halde gördüm!

Lokomotif düdük çaldı, çanlar duyuldu, tren şefi düdüğünü üfledi, tren gidiyordu.

Düğmeleri açık pantolonumu tutarak, sonuçlarına aldırmadan, olabildiğince hızla koştum; yaşlı bir tavuğun gaga darbelerinden kaçan bahtsız bir civciv gibi, cadalozun bedduaları da peşimden geliyordu. Pencerelerden sarkan tüm yolcular başıma gelen aksiliklere gülüyordu.

Birkaç gün sonra, genç kızla annesine rastladım. Beni görür

görmez, gülen gözleri alaycı bir ifade aldı. Yüzüne bakmaya bile cesaret edemiyordum, değil ki takip etmek...

Ailemle birlikte kaldığım pansiyonda, kısa sürede arkadaşlık kuracağı birçok genç vardı çünkü o herkese sevimli ve sempatik geliyordu. Bense, bahtsız maceramın herkes tarafından bilinmekle kalmayıp, bir sohbet konusu haline geldiğinden emin, uzak duruyordum.

Bir öğleden sonra, pansiyon bahçesinde, birkaç çalı yığınının arkasından oturmuş şansımın ne kadar da kötü olduğunu düşünürken, birden Rita'nın -adı Marguerite'di- yakındaki bir yürüyüş yolunda başka genç kızlarla birlikte gezindiğini gördüm.

Az sonra, arkadaşları yollarına devam ederken o duraksadı, arkasını döndü, eteklerini olabildiğince yukarıya kaldırarak, siyah ipek çorap giydiği o güzel bacaklarını açığa çıkardı. Çoraplarını korsesine bağlayan ipler çözülmüştü ve o da bir gören olmadığından emin, bağlamakla meşguldü.

Biraz eğilerek bacaklarının arasına göz atabilir ve korsesinin arasındaki boşluğun izin verdiklerini görebilirdim ama aklıma gelmedi. Aslında ne Rita'yla ne de başka bir kadınla ilgileniyordum. Yalnızca bunun onunla yalnız kalmak, diğer kızlar bana gülmeden onu selamlayabilmek için bir fırsat olduğunu düşünüyordum. Saklandığım yerden çıktım ve patikada sakin sakin ilerledim.

Tam köşeyi dönmüştüm ki, gördüğüm tabloya inanamadım! Hassas duygularla taptığım kadın patikanın kıyısındaki kumlara çömelmiş, bacaklarını ayırmış, eteklerini dikkatle toplamıştı.

Pembe etlerinin bir kısmını ve çakılların üzerinden köpürerek akıp gelen sarı bir sıvı selini fark ettim; beraberinde, varlığımı selamlamak istermişçesine arka taraftan gelen güçlü bir top ateşi duyuluyordu.

- Hah! Ha! Ne hikâye ama! Eee sonra ne yaptınız?

- Dua kitabında da yazdığı gibi, 'Her zaman yapmamamız gerekeni yaptığımızı ve yapılması gerekeni bir kenara bıraktığımızı!..' bilmiyor musunuz? Fark ettirmeden yok olacağıma ya da suyun aktığı çeşmeyi görmeyi denemek için ustaca sokulacağıma, aptal gibi hareketsiz, dili tutulmuş, allak bullak olmuş halde kalakaldım. Ancak gözlerini bana doğru kaldırdığında dilim çözüldü.

"Ah! Matmazel! Affedersiniz!" dedim. "Burada olduğunuzu gerçekten bilmiyordum... Söylemek istediğim..."

"Aptal, salak, embesil, ayı, hayvan!" diye bağırıp çağırmaya başladı tam bir Fransız tarzıyla, bir şakayık gibi pespembe ayağa dikilerek.

Bunun üzerine sırtını döndü ve bu kez, yolun öteki ucunda beliren ve sesi kısılmış bir trompet gibi uzun bir 'Aoh' ile onu selamlayan yaşlı İngiliz ile yüz yüze geldi.

Ve bir kadın için duyduğumu sandığım biricik aşk da böylece sona erdi.

Üçüncü Bölüm

- Peki, Teleny'i tanımadan önce hiç aşık olmamış mıydınız?

- Hiç. İşte, bu nedenle de bir süre, ne hissettiğimi tam olarak anlayamadım. Bununla birlikte, şimdi düşününce varıyorum ilk aşk kıvılcımını çok öncelerde hissettiğim sonucuna ama o zaman bunun aşk olduğunu bilmiyordum.

- Sizin yaşınızda oğlan çocukları için beslenen bir aşk mıydı bu?

- Hayır, her zaman olgun erkekler içindi; türlerinin kuvvetli örnekleri için.

Çocukluğumdan beri dövüşçü tipinde, elleri kolları kocaman, kasları şişkin, yapılı erkeklere, yani kaba güce karşı bir eğilim hissediyordum. İlk olarak genç bir Herkül'den; anımsadığım kadarıyla onun kadar güzel olan, hizmetçimizle kırıştıran kasabın çırağından hoşlanmıştım. Kollarının damarları görünen, bir boğayı

tek yumrukta devirebilecekmiş gibi duran atletik bir oğlandı. Genç hizmetçi kızla oynaşırken, fark ettirmeden onları izliyor, yüzünün her ifadesini kaydediyor, neredeyse onunla aynı zevki alıyordum.

Aptal hizmetçimizle kırıştırmak yerine benimle konuşmasını ne kadar da isterdim! Kızı çok sevdiğim halde, kıskanıyordum. Adam bazen beni dizlerine oturtuyor ve saçlarımı okşuyordu; ama nadiren. Bir gün çok tahrik olmuştu, çünkü kızı öpmeye çabalamış ama başaramamıştı, beni yakaladı ve susuzluk içini kavururmuşçasına, bilinçsiz bir şekilde dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Çok küçük bir oğlan çocuğu olmama karşın, sanırım bu olay bende ereksiyona neden olmuştu, çünkü beni harekete geçiren kıpırtıyı anımsıyorum. Bacaklarının arasına yerleşip koklayarak, hafif hafif okşayıp severek, bir kedi gibi sürtünerek aldığım hazzı hala anımsıyorum; ama ne yazık, onun umrunda değildim.

En büyük zevkim erkekleri yıkanırken izlemekti. Onların yanına gitmekten zor alıkoyuyordum kendimi; nasıl da isterdim okşamayı, öpmeyi her yerlerini. İçlerinden birini çırılçıplak gördüğümde kendimi kaybettim.

Bir fallus, bende, sanırım ateşli bir kadında yarattığı etkiyi uyandırıyordu; özellikle de büyük, dolgun başlı oldukça da kırmızı olduğunda, ağzım sulanıyordu.

Bununla birlikte, hiçbir zaman erkeklere karşı bir eğilimim olduğunun bilincine varmadım ama kadınlara karşı da elbette. Benim hissettiğim, gözlerimde delice bir ateş yanmasına neden olan bir beyinsel kendinden geçme, hayvansı bir haz, delice bir istekti. Oysa

benim için aşk, süslü püslü sakin konuşmalardan ibaretti, yumuşak, estetik, içimde yanan bu öfke dolu tutkudan çok farklı bir şeydi.

- Anladığım kadarıyla bir kadınla hiç beraber olmamışsınız?

- Yok! Aksine birçok kadınla oldum; tesadüfen istediğimden de çok üstelik. Yine de benim neslim için bu işlere biraz geç başlamıştım. Biraz hafifmeşrep, hazza düşkün bir kadın olarak bilinen annem beni yetiştirmek için ciddi, sade ve 'mükemmel' kadınların göstereceğinden daha fazla özen göstermişti; çünkü sezgileri ve deneyimleri çok güçlüydü. Hiçbir okulda yatılı okumadım, bu yatılı okulların birer kötülük yatağı olduğunu çok iyi biliyordu. Kız ya da erkek, hangi yatılı okul öğrencisi cinsel zevkleri, sevicilik, mastürbasyon ya da sodomi ile tanımaya başlamamıştır ki?

Zaten annem, babamın duygusal yapısını miras almış olmamdan endişeleniyordu; sonuç olarak, beni erken yaşta bazı girişimlerde bulunmaktan uzak tutmak için elinden geleni yaptı ve beni kötülüklerden sakınmayı başardı.

Bu nedenle on beş, on altı yaşında olmama rağmen kolejdeki arkadaşlarımdan çok daha masumdum; ama bu derin bilgisizliğimi sefih ve bıkkın havalarına bürünerek gizliyordum.

Kadınlardan her bahsedilişinde -ki bu her gün oluyordu- onlara durgun suyu bulandırmamalarını anlatan bilmiş bir ifadeyle gülümsüyordum.

- Ve aslında hiçbir şey bilmiyor muydunuz?

- Tek bildiğim, 'sokmak ve çekmek' gibi bir şeyler olduğuydu, onu da şöyle öğrenmiştim:

On beş yaşındaydım. Evimizin arkasındaki kırlarda dolanıyordum. Kadife bir halıya benzeyen yumuşak çimenlerde sessiz sessiz yürürken, kullanılmayan eski ahırdan konuşma sesleri geldiğini duydum. Yaklaştım ve kulak kabarttım. Bir kız çocuğu sesi şöyle diyordu:

"Onu içine sok ve çek, yeniden sok ve yeniden çek, böylece devam et."

"Ama sokamıyorum..." diye yanıt veriyordu bir başka ses.

"Bekle. Deliği parmaklarımla açacağım. İt şimdi, bastır, daha çok bastır, daha, daha... Elinden geldiğince bastır."

"Evet... Ama parmaklarını çek."

"İşte! Tamam içindesin. Bastır iyice."

"Yapamıyorum. Deliğin tıkalı."

"Sert bir darbe vur."

"Ama onu neden içine sokmamı istiyorsun?"

"Anlatayım. Ablamın bir asker arkadaşı var ve ne zaman yalnız kalsalar bunu yapıyorlar. Horozların tavukların üzerine atladığını ve tepindiklerini görmedin mi hiç? İşte, onlar da bunu yapıyor; üstelik ablam ve askeri öpüşüyor, öpüşüyor, bunu çok daha uzun sürede yapıyorlar."

"Peki, asker de sokup çıkarıyor mu?"

"Elbette... Yalnız iş sonuna yaklaştığında, her seferinde ablam dikkat etmesini, çocuğu olmaması için, içine boşalmamasını söylüyor. Neyse, eğer söylediğin gibi iyi arkadaşım olmak istiyorsan ve başka türlü yapamıyorsan parmaklarınla içime sok onu ama içime boşalmamaya dikkat et çünkü bana bir çocuk verebilirsin."

Bir gözümü bir deliğe yapıştırdım ve bahçıvanımızın en küçük kızını gördüm, on iki yaşında bir kız çocuğuydu bu, sırt üstü uzanmıştı, üzerinde yaklaşık dokuz yaşlarında komik bir oğlan uzanıyor, talimatları yerine getirmek için elinden geleni yapıyordu. Bu, âşık olan erkeklerle kadınların neler yaptıkları konusunda ilk dersim oldu.

- Peki, ötesini merak etmediniz mi?

- Ah! Hem de nasıl! Arkadaşlarım ve bizzat kadınlar tarafından komik duruma düşürülmekten korkmasam, bizimkilerin anlaşılmaz vücut hareketleri ve alçak, genizden gelen, şehvetli bir sesle anlattıkları ziyaretlerinde onlara katılmaya kalkabilirdim ama kadınlar konusunda, Dafni'nin aşkın sırlarını öğrenmek üzere Lycaenion'un yatağına sızmadan önceki hali kadar deneyimsizdim. Oysa bu iş, yeni doğan bir bebeğin annesinin memesini bulması kadar içgüdüseldi.

- İlk genelev ziyaretiniz ne zamana denk geliyor?

- Kolejden çıkışıma, üniversite başarısının başıma vuruşuna. Gelenek gereği, hayatta farklı yollara savrulmadan önce birlikte bir akşam yemeği yenirdi.

- O keyifli öğrenci yemeklerini anımsıyorum.

- Bizimki sona erdiğinde...

- Ve herkes az çok sarhoşken...

- Kesinlikle geceyi bir gece kulübünde tamamlamaya karar verdik. Ben biraz çakırkeyif olduğumdan ve tamamen eğlenmeye odaklandığımdan, daha az korku hissediyordum; aslında komik

duruma düşmekten ya da frengi kapma riskine girmektense arkadaşlarımdan erken ayrılmayı tercih ederdim ve yapmalıydım da; ama kurtulmayı başaramadım.

Beni onları satmakla suçladılar; geceyi metresimle, güzel bir yosma ya da asilzade bir metres (sözcüğün kötücül anlamı o zamanlar moda değildi) ile geçirmek istediğimi sanıyorlardı. Biri arkadaşım annemin eteklerinin dibinden ayrılamadığımı ve babamın geceyi orada burada geçirmeme izin vermediğini ileri sürüyordu; bir başkası ise Aretino'nun de kabaca ifade ettiği gibi "Kendimi düzdürmek" için gitmek istediğimi söylüyordu.

Kaçmanın olanaksız olduğunu anlayarak, kendi rızamla onlara katıldım.

Walter, o yıllarda yaşı oldukça genç ama sefahat açısından oldukça tecrübeli bir arkadaşımdı; bir erkek kedi gibi, daha on altı yaşındayken, tek gözünü göz kapağının altına yerleşen bir virüs nedeniyle aşk uğruna kaybetmişti. Bize Londra'nın gizli köşelerindeki hayatı tanıtmayı önerdi.

"İlk olarak," dedi, "Çok az parayla çok güzel eğleneceğimiz bir yere götüreceğim sizi; bu bizi havaya sokar, oradan da tüfeklerimizi ya da daha çok tabancalarımızı çünkü benimkisi yedi patlar, boşaltmak için başka bir eve gideceğiz."

Geriye kalan tek gözü şehvetle parıldıyor ve organı pantolonunun içinde git gide daha da hareketleniyordu. Önerisini, başta basit bir izleyici gibi görünmek istemeyen ben olmak üzere hepimiz kabul ettik; nasıl bir sahneye tanık olacağımı soruyordum kendi

kendime. Bindiğimiz taksiler bizi Tottenham Court Road'ın ücra köşelerine, dar sokaklara, karanlık çıkmazlara, sefil evlerin kırık pencerelerinden göze batan kıyafetleriyle pudralı kadınların dayanılmaz görüntülerinin olduğu geçitlere götürdü.

Saat geç olmuştu. Balık, midye ve patates kızartması satan büfeler dışında tüm dükkânlar kapalıydı. Dam oluklarının ve mazgalların pis kokusunun karıştığı dayanılmaz bir çöp ve yağ kokusu gırtlakları yakıyordu.

Kötü aydınlatılmış bu sokakların karanlığında, dört bir köşedeki barlar dışarıya aşırı ısınmış hava, alkol, tütün dumanı ve bira kokusu dolu göz kamaştırıcı bir ışık yayıyordu. Sokaklar çeşit çeşit insanla doluydu; hayvan yüzlü ayyaşlar, ayakkabılarını sürüyen yosmalar, paçavralar içindeki soluk yüzlü, kötücül ve yozlaşmış, edepsiz şarkılar haykıran çocuklar vardı.

Sonunda bir tür batakhanenin önünde döküldük; arabalar, korkunç görünüşlü, sarımsı kırmızı renkteki boyasının üzerindeki çatlaklarla bir cilt hastalığının mide bulandırıcı yaramsı görüntüsüne kavuşmuş basık bir evin önünde durmuştu. Bu iğrenç mekânın görüntüsü, ziyaretçisini duvarlarından saçılan bir enfeksiyona karşı uyarıyordu âdeta.

Bir gaz lambasının yarı tıkalı ağzından yayılan, yanıp sönen bir ışıkla güçlükle aydınlatılmış, yağlı ve yapışkan sarmal bir merdivene açılan dar bir geçide girdik. Kaygan basamakları tutunmadan çıkmak olanaksızdı.

İlk sahanlıkta, gri saçlı, tombul ama soluk yüzlü yaşlı bir cadı bizi

karşılamaya geldi. Fıldır fıldır dönen kirpiksiz gözlerinden yansıyan açgözlü ifadeyi isteyerek mi yaptığı, yoksa meslekten mi edindiği belli değildi. Görüntüsü bende bir tür dehşet hissi yaratmıştı. Hayatımda buna benzeyen bir ağız görmemiştim. Dişsiz dişetleriyle, sarkık dudaklarıyla salyalı ağzı bir ahtapotun vantuzlarını anımsatıyordu. İsteksiz selamlaşmalar ve edepsizce sözlerden sonra, petrol lambalarıyla aydınlatılmış basık dökük tavanlı bir odaya itti bizi.

Pencerelerde kalın perdeler, birkaç eski koltuk ve yıpranmış, buruşmuş, darmadağınık uzun bir divan, odanın aynı zamanda hem misk, hem soğan kokan mobilyalarını oluşturuyordu. İnsan benim gibi biraz canlı bir hayal gücüne sahip olunca, ağır misk kokusunun altından karbonik asit ve iyot kokusunu da sezebiliyordu. Antrede kimi ayakta kimi oturur halde birçok kadın duruyordu...

- Nasıl adlandırmalıyım onları?

- Sirenler mi? Hayır, kuş gövdeli, yırtıcı pençeli canavarlar!

Bezgin, umursamaz bir tavır takınmaya çalışsam da yüzüm bütün dehşetimi yansıtıyor olmalıydı. 'Sürekli hikâyelerini duyduğum o muhteşem evlerden biri bu mu şimdi?' diyordum kendi kendime.

Bu boyalı, cılız ya da şişko İzabeller, Paphos'un kızları, Venüs'ün olağanüstü çekicilikleri ile büyüleyen rahibeleri, kucağında eriyip bittiğiniz ve kendinizi göğün yedinci katında hissettiğiniz huriler olabilir miydi?

Şaşkınlığımı gören arkadaşlarım benimle dalga geçmeye başlamıştı. Oturdum ve tüm aptallığımla gülümsemeye çalıştım.

Az sonra bu yaratıklardan üçü bana doğru geldi.

Biri kolunu boynuma dolayıp öptükten sonra, pis dilini ağzıma daldırmak istedi; diğerleri uygunsuz yerlerimi yoklamaktaydı. Ne kadar direnirsem o kadar abartıyorlar, beni bir tür Laocoön'a döndürüyorlardı.

- Şeytan neden sizi kurban seçmişti?

- Nereden bileyim? Belki masum yüzüm yüzünden, belki de diğerlerinin benim dehşete düşmüş halimle alay ettiklerini gördüğü için.

Bu yaratıklardan biri, uzun ve esmer olanı, sanırım İtalyan'dı ve veremin son evresine varmış gibi görünüyordu. Gerçek bir iskelet halinde olmasına rağmen kırmızı-beyaz maskesinin altında, eski güzelliğinden izler taşıyordu.

Onu gören ve bu tarz sahnelere alışkın olmayan herkes derin bir acıma hissederdi.

İkincisi, yine yalnızca bir deri bir kemik olan kızıl saçlısı çiçek hastalığının izlerini taşıyordu; şaşıydı ve son derece de iticiydi.

Üçüncüsüne gelince, o da yaşlı, kısa, tıknaz ve şişman, gerçek bir yağ tulumuydu, ona *Cantinière* (Kantinci) diyorlardı.

İlki yeşil, kızıl olanı soluk mavi ve yaşlı kadın sarı birer elbise giymişti.

Yakaları yıpranmış, lekelerle kaplı bu giysiler, Burgonya'nın tüm salyangozları üzerlerine tırmanmış gibi, her yanında yapışkan izler taşıyordu.

İki gençten kurtulmayı başardım ama Cantinière ile durum aynı olmadı.

Ne cilvelerinin ne de okşamalarının etki yaratmadığını gören kadın, beni tahrik etmek için inatla en olmadık yolları denemeye başladı.

Sanırım söylemiştim, alçak bir divanın üzerinde oturuyordum; önümde ayakta durdu, beline kadar soyunarak bana o ana kadar sakladığı güzelliklerini gösterdi. Bir kadını ilk kez çıplak görüyordum ve bu kadın fazlasıyla mide bulandırıcıydı. Ve şimdi düşündüğümde, onun güzelliğini ancak Sülamit ile karşılaştırabilirim; çünkü boynu Davud'un kulesine, göbeği bir hokkaya, kanı çürümüş un yığınına benziyordu. Kıllarına gelince, belinden başlıyor dizlerine kadar iniyordu, Süleyman'ın nişanlısınınkiler gibi bir keçi sürüsü ile değilse de güçlü kuvvetli kara bir koçun kürkü ile rekabet edebilirdi. Bacakları, İncil'den ilahilerde anlatıldığı gibi, yukarıdan aşağıya, iki sütun kütlesi oluşturuyordu, ne diz ne de bilek vardı. Sonuçta, tüm bedeni yumuşak ve titrek bir yağ kütlesinden ibaretti. Kokusu kuşkusuz Libya sedirlerininki değildi; misk, tefarik otu, kokmuş balık ve ter karışımıydı... Burnum, o gür kılları ile dokunduğunda, çürümüş balık kokusu baskın çıktı.

Bir dakika boyunca öylece karşımda durarak kendini sergiledi, ardından yaklaşarak bir ayağını divanın üzerine koydu, bacaklarını ayırdı ve başımı yağlı ve yapışkan elleriyle yakaladı:

"Gel sevgilim," dedi, "Küçük kedini okşa biraz." Aynı anda kıllar yığını aralandı, iki devasa dudak ve ortasında da rengi ve görünümüyle çürümüş ete benzeyen bir çıkıntı göründü; ağzıma doğru dikilmiş, köpek penisinin ucuna benzer bir şey gördüm.

Arkadaşlarım benim büyük şaşkınlığım karşısında gülmekten katılıyordu. Kendime neden diye soruyordum çünkü 'okşama'nın ne anlama geldiği, yaşlı orospunun ne istediği konusunda en ufak fikrim olmadığı gibi, bu kadar rahatsız edici bir hareketin neresinin komik olduğunu da anlayamıyordum.

- Peki, bu neşeli gece nasıl sona erdi?

- Bize içecekler, bira, ispirto ve Fransa'nın o güneşli köyünün ürünleriyle hiçbir ortak noktası bulunmayan ama kadınların hepsinin deli gibi tükettiği bir şişe köpüklü şampanya getirdiler. Bundan sonra, şu ya da bu şekilde eğlenmeden gitmemize izin vermek istemedikleri gibi, cebimizden birkaç şilin daha çekmek için, özel yeteneklerini sergileyecekleri küçük bir gösteri sunmayı önerdiler.

Belli ki az görülür bir gösteriydi ve biz de bunun için gelmiştik çünkü arkadaşlarım hep bir ağızdan ve coşkuyla kabul etti. Bunun üzerine yaşlı yağ tulumu eski püskü giysilerini çıkardı ve kalçalarını doğunun göbek dansının kötü bir taklidi ile sallamaya başladı. Zavallı veremli de onu izledi ve basit bir vücut hareketiyle tüm giysileri üzerinden kaydı.

O korkunç yumuşak et yığınının önünde titreyişini gören cılız yaratık kolunu kaldırdı ve arkadaşının kalçasının üzerine sarsıcı bir şaplak indirdi; eli bir yağ kalıbına gömülmüş gibi görünüyordu.

"Ah!" diye bağırdı Cantinière, "Bu küçük oyun hoşunuza gitti değil mi madam?"

Ve ona vuran kadının kemikli kıçına çok daha güçlü bir şaplak indirerek yanıt verdi. Bunun üzerine veremli olan odanın çev-

resinde koşmaya başladı; Cantinière de onu peşinden koşuyordu; birbirlerine vurmaya çalışıyorlardı.

Yaşlı orospu Walter'in yanından geçerken, Walter arkasına şiddetli bir şaplak indirdi; bu küçük oyundan tahrik olan diğerleri de onları taklit ediyor, iki kadının kalçaları gitgide pancar kırmızısına dönüşüyordu.

Arkadaşını yakalamayı başaran Cantinière, oturdu ve onu da dizleri üzerine yatırarak şöyle dedi:

"Şimdi sevgilim, tatmin olacaksın."

Ve bu sözlerle birlikte harekete geçerek, kısa ve yağlı elleriyle diğerinin kalçalarını şiddetle dövmeye başladı.

Gösteriye çeşni katmak için, bacaklar birbirine dayanmış, göğüsler birbirine yapışmış öpücüklere ve okşamalara geçmişlerdi. Venüs dağını kaplayan kıl örtüsünü aralayıp, kalın ve pörsümüş, esmer dudakları ayırarak klitorislerini birbirlerine dokundurdular ve kalçalarını karşılıklı oynatarak, ağız ağıza yapıştılar; birbirlerinin tiksindirici nefeslerini soluyarak, dillerini emerek, sürtünerek, sarılarak, kıvranarak, arkaya yatarak, binlerce şekle girerek aldıkları hazzın büyüklüğünü gösteriyorlardı.

Sonunda veremli, ötekinin arkasına geçerek kalçalarını yakaladı, inanılmaz boyuttaki yanakları araladı ve çığlığı bastı:

"Bir gül yaprağı!"

Ne demek istediğini ve gül yaprağını nereden bulacağını soruyordum kendi kendime; çünkü salonda herhangi bir çiçek bulunmuyordu ve diyelim ki buldu, ne yapacaktı? Şaşkınlığım uzun

sürmedi; jelatin tulumu arkadaşının ona yaptığını yineledi ve diğer iki yaratık birbirlerinin arkasına diz çökerek dillerini anüslerin karanlık deliğine soktular ve aktif ve pasif orospular ve tüm katılımcılar büyük bir haz içindeyken, emmeye koyuldular.

Bu kadarla da kalmadı: Diz çökmüş olanlar işaret parmaklarını arkasını uzatmış olanın bacaklarının arasına sokarak, şiddetle sürtmeye başladılar.

Bu şekilde mastürbasyon yapılan, öpülen, sürtünülen ve emilen veremli, şehvetle kıvranıyor, çırpınıyor, hıçkırıyor, acıyla karışık zevk çığlıkları atıyordu ve sonunda kendinden geçerek yığıldı kaldı.

"Ay, tamam tamam, yeter, tamam, oldu."

Ve inlemeler, sayıklamalar aldığı hazzın şiddetini gösteriyordu.

"Şimdi sıra bende!" dedi Cantinière ve divanın üzerine uzanarak bacaklarını ve o kalın dudaklarını olabildiğince açtı, ereksiyon halindeki, o cehaletimle onun bir hermafrodit olduğunu düşünmeme neden olacak kadar büyük klitorisini ortaya çıkardı.

Öteki yosma -bu sözcüğü ilk defa duyuyordum- kendine gelerek, başını sonuna kadar açılmış uylukların arasına soktu ve dilini sertleşmiş, nemli ve kıpkırmızı klitorisin üzerine koydu, cinsel organları yaşlı olanın ağzı hizasına gelecek şekilde yerleşmişti. Yine çırpınmalar, sarılmalar, arka tarafı okşamalar başladı; çözülmüş saçları divanın üzerine yayılıyor, oradan da yere düşüyordu. Çılgınca sarılıyorlardı birbirlerine, parmaklarını diğerinin anüsüne sokuyor, meme uçlarını okşuyor, etli bölgelerine tırnaklarını geçiriyorlardı; erotik çılgınlıkları içinde, iki Baküs rahibesi gibi, kasılmalarla attık-

ları çığlıklarını ateşli öpücüklerine katıyorlardı.

Şehvetleri gitgide artıyor, en ufak bir yorgunluk belirtisi görünmüyordu; iri yarı olan dişi, hazzın taşkınlığıyla favorisinin başını iki eliyle öylesine şiddetle bastırıyordu ki onu o kocaman vajinasının içinde yok etmek istediği sanılabilirdi.

Mide bulantısına kapılarak, bu iğrenç sahneyi daha fazla görmemek için başımı çevirdim; ama daha da tiksindirici olan başka sahneler yaşanıyordu çevremde.

Kızlar, genç oğlanların pantolonlarının düğmelerini çözmüştü. Biri, oğlanın cinsel organını eline almış, dilini üzerinde dolaştırırken bir yandan da testislerini okşuyordu; bir diğeri, daha bıyıkları terlememiş kolej çocuğunun önünde diz çökmüş, iştahla fallusunu emiyordu. Bir üçüncüsü ise bir arkadaşımın dizleri üzerine bacakları açık oturmuş, dizde zıplatılan bir bebek gibi bir yukarı bir aşağı hareket ediyordu. Kadınların sayısı yetersiz olduğundan, belki de şaka olsun diye, kızlardan biri iki genç havari arasına girmiş, aynı anda hem önden hem arkadan ilişkiye giriyordu. Başka iğrençlikler de yaşandı ama hepsini görecek zamanım olmadı.

Arkadaşlarımın çoğunun midesi boşalmanın yorgunluğu, içtikleri şampanya, absent ve biranın da etkisiyle bulanmaya başlamıştı; hıçkırmaya, sonunda da çıkarmaya koyuldular. Bu kalp sıkıştıran sahnelerin ortasında, cılız zavallı isteri krizi geçirdi; o çığlıklar atıp hıçkırırken, devasa yaratık, erotik taşkınlığı içinde başını kaldırmasına izin vermiyor, dilinin terk ettiği yeri burnuna yapıştırarak, delice sürterek bağırıyordu:

"Dokun, daha güçlü. Çekme dilini... Boşalacağım. İşte, geli-

yor... Dokun, dokun bana, ısır beni."

Ölümü çağrıştıran yaratık, diğerinin boşalarak hareketsiz-leşmesiyle başını çekmeyi başarmıştı.

"Mağaraya bak!" dedi Walter, yapışkan kıllar yığınının ortasından fırlayan et yığınını göstererek. "Aletimi içine sokacağım ve var gücümle sürteceğim. Göreceksiniz." Pantolonunu çıkararak sözlerini uygulamaya gidiyordu ki, boğuk bir öksürüğün ardından kulakları yırtan bir çığlık duyduk ve neler olup bittiğini anlayamadan, şeytansı ihtiyarın bedeni kana bulandı. Bahtsız veremli bir şehvet krizine girerek göğsündeki bir damarı yırtmıştı ve işte ölüyordu.

- Ölüyor muydu?

- Öldü!..

"Ah! Pis karı!" diye bağırdı kapıdan yüzünü gösteren ev sahibi. "Bu kaltağın işi bitti, oysa bana borcu vardı... Evet, borcu vardı..."

Sözünü ettiği miktarı anımsamıyorum ama o sırada Cantinière çılgın şehvetiyle sürtünmeye devam ediyordu, sıcak kanın döl yatağına akışını hissedene kadar kıvranmaya, hızla solumaya, çığlıklar atmaya, kalçalarını delice oynatmaya devam etti...

Sonunda boşalmıştı.

Böylece birinin can çekişme seslerine bir diğerinin haz çığlıkları karıştı.

Sıvışmak için o kargaşadan faydalandım ama HAZ EVLERİ'ni ziyaret etme eğilimim sonsuza dek yok oldu.

Dördüncü Bölüm

- Sizin öykünüze dönelim isterseniz. Teleny'yi bir daha ne zaman gördünüz?

- Aradan bir süre geçmeden değil. Çaresiz bir şekilde kapıldığımdan, gizemli bir güçle ona doğru itildiğimden, her türlü karşılaşmadan kaçınıyordum ama konser verdiğinde onu dinlemek ya da daha çok seyretmek için koşup gidiyor ve yalnızca bu kısa anlarda yaşadığımı hissediyordum. Dürbünüm hep onun üzerindeydi; gençlikle, yaşamla, güçle dolu yarı-tanrı yüzü, beni büyülüyordu.

Dudaklarını aralayarak ağzımı ağzına yapıştırmak için duyduğum şiddetli istek beni öylesine sarsıyordu ki penisim ıslanıyordu.

Bazı zamanlar aramızdaki mesafe kısalmış, azalmış gibi oluyor, sanki sıcak nefesinin kokusunu, etime değişini hisseder gibi oluyordum.

Teninin tenime değişini düşünme fikrinin yarattığı his beni öylesine tahrik ediyordu ki o hazla, tüm bedenimden önce muhteşem bir titreme akıp geçiyor, ardından uzayarak yakıcı bir acıya dönüşüyordu.

Her seferinde tiyatrodaki varlığımı hissediyordu sanki; çünkü gözleri kalabalığın arasında beni arıyordu. Parterde, balkonlarda ya da bir locanın köşesinde, sindiğim yerde beni göremeyeceğini biliyordum ama yine de nerede olursam olayım gözlerini benim bulunduğum yöne dikiyordu. Ah! O gözler! Derin bir kuyunun karanlık örtüsü gibi dipsiz gözler.

Şimdi bile, yılların ardından yeniden anımsadığımda kalbim çarpıyor, başım dönüyor.

Onun gözlerini görmüş olsaydınız, aşk şairlerinin sık sık betimlediği o çıldırtıcı kendinden geçişi anlardınız.

Bir şeyden her zaman gurur duydum. O ünlü yardım konseri gecesinden sonra, teorik olarak çok daha doğru olmak dışında, çok daha etkileyici ve duygulu çalmaya başlamıştı. O şehvetli Macar melodilerine tüm ruhunu katıyordu ve bu ruh henüz olgunlukla donuklaşmamıştı; kıskançlık o kutsal müziğe şehvet katıyordu.

Adı gitgide daha çok dinleyici çekiyordu. Eleştirilerdeki beğeni düzeyi değişmese de gazeteler ona uzun makaleler ayırır olmuştu.

- Bunca aşkla doluyken, acı çekmek ve girişimde bulunmaya direnmek konusunda gösterdiğiniz cesarete şaşıyorum.

- Gençtim ve deneyimsizdim, ahlak vardı sonuçta. Çünkü ahlakçılık bir önyargıdan başka nedir ki?

- Bir önyargı mı? Buna inanıyor musunuz?

- Kesinlikle. Doğa ahlaklı mıdır? Rastladığı ilk dişi köpeğin vajinasında açık bir tatmin bulan köpeğin aklı ahlak kaygısıyla bulanır mı? Yoldan geçen fino ile sodomist ilişkiye giren kaniş, ırkının yargılarıyla uğraşır mı?

Bana gelince, kanişlerin aksine, tüm bu yanlış düşüncelerle ağzına kadar doluydum; işte bu nedenle, Teleny için hissettiklerimin gerçek anlamını kavradığımda, dehşete kapıldım ve çözümü onları yok saymakta buldum.

İnsan türünün doğasını daha iyi bilseydim, İngiltere'yi terk ederek çok uzaklara gider ve aramıza engel olarak Himalayaları koyardım.

- Belki de bu kişinin değişmesine ve bu doğal zevkinizi bir başkası ile tatmin etmenize neden olurdu ya da belki de daha sonra karşılaşırdınız onunla.

- Haklısınız. Fizyologlara bakarsanız, insan vücudu her yedi yılda bir değişim geçirir, tutkuları ise aynı kalırmış ve daha gizli bir hal alsa da içinde varlığını sürdürürmüş. Benim doğam hiçbir zaman mükemmele ulaşmamıştı çünkü ona izin vermemiştim. Gerçek olmayanı dışa vurarak kendini ve diğerlerini kandırıyordu. Tek bildiğim sodomist doğduğum; kabahat doğamda, bende değil.

Erkekler arasındaki aşkla, doğaya karşı yapılan bu affedilmez suçla ilgili, yalnızca tanrıların değil Antikçağ'ın çok büyük adamlarının da dile getirdiği her şeyi okudum; işe muhtemelen Theseus ile ilişkiye girmiş olan yargıç Minos ile başladım.

O zamanlar bunu canavarlık, Origenes'in de dediği gibi olabilecek aşkların en kötüsü olarak görüyordum. Ama yine de dünyanın, lanetli kentlerin yıkılmasından sonra bile bu sapkınlığa sık sık yöneldiğini kabul etmeliydim, zira Paphos'un kızları, Roma'daki şanlı günlerinde, sık sık güzel oğlanlar uğruna ihmal ediliyorlardı.

O dönemlerde Hıristiyanlık gelerek eski dünyanın canavarlıklarını silip süpürdü ve daha sonra da Katoliklik, tohumlarını steril alanlara boşaltmayanları lanetledi, yaktı. Papaların çömezleri, kralların gözdeleri vardı ve pederlerin, keşişlerin, rahiplerin ve hocaların oğlancılığına göz yumuluyordu; çünkü din adamlarının çocuk üretmek için varolduğu düşünülmüyordu...

Tapınak şövalyelerine gelince, bu topluluğa katılmalarının nedeni din adamı olmanın toplumdaki saygınlığı değil, Fransa kralının hazinelerine el koyuyor oluşuydu.

Beni asıl eğlendiren, tüm yazarların komşu ulusları bu sapkınlıkla itham ediyor olduğunu fark etmek oldu; biri bile istisna değildi.

Yahudiler bu kötü eğilimi Hıristiyanlara, Hıristiyanlar ise Yahudilere yüklüyordu. Frengi konusunda da aynı şeyler oldu. O dönemin yazılarına göre, bu cinsel hastalığı yabancı diyarlardan gelen hayvan sürüleri getirmişti. Ve bir modern tıp kitabında, bir sodomistin penisinin bir köpeğinki kadar inceldiğini ve sivrildiğini, kötü eğilimlere alışmış ağzının şeklinin bozulduğunu okumaz mıyım? İğrenme ve dehşetle titredim... Bu kitabı görmek bile rengimi attırıyordu.

Şunu söylemeliyim, daha sonraki deneyimlerim bana bu saçma sapan sözlerin yanlış olduğunu gösterdi; ağzını Tanrı'ya dua etmekten ve bir din adamının elini öpmekten başka işler için de kullanan bir dolu fahişe, bir o kadar da kadın tanıdım ve dudaklarında asla bir bozukluk görmedim; ya siz? Cinsel organıma gelince, üzerindeki inanılmaz büyük mantar... Neyse geçelim bunları. O dönemde aklım karmakarışıktı, fiziksel açıdan olmasa da ahlaki olarak korkunç bir günah işlediğimden endişeleniyordum.

Kral Talmud tarafından daha da ciddi hale getirilen mozaiklerin dini, çiftleşme eylemi için tepesi sivri bir tür giysi yaratmıştı. Bu kılıf, kocanın organını kaplıyor ortadaki küçük bir delik (küçük oğlanların külotuna benzeyen), penisin dışarı çıkarılmasına ve spermlerin kadının cinsel organına gönderilmesine olanak sağlıyor ama döllenmeyi önlerken de alınan bedensel zevki olabildiğince azaltıyordu. Ah! Evet! Ama uzun zamandan beri bunu bir kenara bıraktık ve zar gibi bir kaputla cinsel organımızı kaplamakla yetiniyoruz. Ama öte yandan hepimiz bir zarı delerek doğmadık mı? Bizimki gibi İsa'nın mistik kurallarının baskın olduğu mozaikler dini, Protestanlık mezhebi ile daha da ciddileşti. Çünkü, Kalvinistlerin de dediği gibi, bir kadına her bakışımız zina kabul ediliyordu, buna göre ben Teleny'ye her bakışımda ya da onu her düşünüşümde günah mı işlemiş oluyordum?

Doğanın gücünün tüm önyargılarımı yendiği anlar da oluyordu; onunla yıllar boyu Adem gibi çırılçıplak ölümcül günah içinde, büyüleyici güzelliğine teslim olmuş halde yaşamak isti-

yordum. Dünyanın bir ucuna, ıssız bir adaya ya da herhangi bir yere kaçmak için ruhumu hiçliğe, bedenimi ise ateşe atmaya canı gönülden istekliydim.

Bununla birlikte, çözümü ondan bedensel olarak uzak durmak, büyük ve ünlü bir sanatçı olması yolunda esin kaynağı, düşüncelerinin kılavuzu olmaktan vazgeçmekte buldum. İçimde yanan tensel ateşe gelince, tabii ki onu söndürmeyi başaramıyor, hatta hâkim bile olamıyordum.

Acı çekiyordum. Gece gündüz aklım ondaydı. Beynim kaynıyor, kanım aşırı ısınıyor, bedenim sürekli sarsılıyordu. Onun hakkında ne dediklerini öğrenmek için her gün gazeteleri baştan sona tarıyordum ve adı gözüme çarptığında, gazete kâğıdını tutan ellerim titremeye başlıyordu. Annem ya da başka biri adını andığında, önce kızarıyor sonra solgunlaşıyordum.

Portresini başka ünlü kişiler arasında ilk gördüğümde hissettiğim kıskançlıkla karışık mutluluğun şokunu anımsıyorum. Gazeteyi hemen satın aldım, yalnızca sahip olma keyfi için değil, başka kimse görüp hayran olmasın diye.

- Kahretsin! O kadar mı kıskanıyordunuz?

- Çıldıracak kadar! Her konserden sonra, kuşkulanmasına izin vermeden uzaktan izliyordum onu.

Genellikle yalnızdı. Fakat bir akşam, onu sanatçılar kapısının önüne park etmiş bir arabaya binerken gördüm. Arabanın içinde biri vardı: Bir kadın! Bir arabaya atladım ve onları izledim. Onun evinin önünde durdular. Ben de arabacıma durmasını söyledim.

Teleny indi; elini, yüzünü özenle örten bu kadına uzattı. Arabayı gönderdi ve içeri girdiler.

Arabacıma beklemesini emrettim. Sıcak bir yaz akşamıydı. Belgrave'ın bu sakin sokağında, yandaki parkın kokusu havayı dolduruyor ve bizi şehvetli bir serinlikle sarmalıyordu. Gecenin bir bölümünü bekleyerek geçirdik. Saat ikiye doğru, önceki araba geri geldi ve evin önünde durdu. Birkaç dakika sonra evin kapısı açıldı. Kadın yanında aşığıyla dışarı çıktı. Arabam onu gideceği yere kadar izledi ve birkaç gün sonra kadının kim olduğunu öğrenmiştim.

Bu, adı lekelenmemiş, saygın, ünlü bir kadındı. Teleny'nin konserlerinde duo olarak çaldığı bir Kontesti.

Ve şimdi, size inanılmaz bir şey anlatacağım. O gece arabada kalbim sıkıntıdan ezilmiş, hem aşırı sinirli, hem yarı bilinçsiz beklerken, birden bir tür uyuşukluk geldi üzerime. Sanki ruhum bedenimi terk ediyor, sevdiğim adamı gölgesi gibi izlemeye gidiyordu. Bu bir sanrı değildi. Ne kadar garip görünürse görünsün, tüm olan biteni gördüm ve arkadaşımın yaşadıklarının tamamını hissettim.

Kapı daha yeni kapanmıştı ki, kadın Teleny'yi kollarında sıkarak uzun bir öpücük verdi. Oradaki halleri birkaç saniye daha sürebilirdi ama Teleny mırıldandı:

- Odama gelin, orada daha rahat ederiz.

Dairesine çıktılar.

Kadın çevresine bakarken tedirgindi ve bu garsoniyerde genç adamla yalnız olduğunu görünce kızardı ve ihtiyatsızlığından dolayı büsbütün utanmış göründü.

"Oh! René," dedi, "Hakkımda ne düşüneceksiniz?"

"Beni sevdiğinizi!" diye yanıt verdi René.

"Oh! Evet, sizi seviyorum."

Mantosunu çıkararak Teleny'yi kollarıyla sardı, alnını gözlerini, ağzını -benimkine bastırmak için yanıp tutuştuğum ağzını- ateşli öpücüklere boğdu.

Nefesini soludu, ardından kendi cüretinden dehşete kapılmış görünerek, dudaklarına dilinin ucuyla dokundu; yavaş yavaş cesaretlenerek daha ileri kaydı, gitgide sertleşiyordu. Bu öpücük damarlarına öylesi bir şehvet doldurmuştu ki, kadın kendini kaybetmemek için René'nin boynuna tutunmak zorunda kaldı. Sonunda elini tutarak, uçlarını okşaması için göğüslerinin üzerine bizzat yerleştirdi; kısa bir süre sonra hazzın aşırılığıyla kendinden geçtiğini görüyordum.

"Oh! Teleny," diye mırıldandı, "Sevgili Teleny dur, dur, bu çok fazla!"

Kadın diğerinin bacaklarından birini uyluklarının arasına alarak, cinsel organlarını tüm gücüyle sürtmeye başladı.

İçimi kemiren kıskançlığa karşın, arkadaşımın sakinliğinin, siğilotu buketini kendi yakasından sökerek benimkine takarken hissettiği, o açık kendinden geçişle ne kadar farklı olduğunu fark etmekten kendimi alamıyordum.

Okşamaları sessizce kabul ediyor ama karşılık vermiyordu ve kadının memelerini bile tırnaklarını temizliyormuş gibi bir sakinlikle okşuyordu.

Kadın bu soğukluğu önce çekingenliğe yordu ve üzerinde durmadı.

Ona sarılıyordu, bir koluyla belini, diğeriyle boynunu sarıyordu; yüzüklerle dolu güzel parmakları saçlarının bukleleriyle oynar ve ensesini okşarken, diğeri tahrik etme çabasına devam ediyordu.

Kadın gözlerini gözlerine dikerek, iç geçirdi.

"Beni sevmiyorsunuz!" dedi. "Bunu gözlerinizde görüyorum. Beni düşünmüyorsunuz, bir başkasını düşünüyorsunuz."

Bu gerçekti. Düşüncesi bana kayıyordu, âşık ve bitkindi; bunun üzerine canlandı, kadını kollarına aldı, kendine bastırdı, daha önce yapmadığı kadar ateşli öptü, diline dokunuyor ve kendisininkini ağzına sokuyordu.

Az sonra yeniden canlanma sırası kadına gelmişti.

"Evet, yanılmışım. Beni seviyorsunuz. Beni sevdiğinizi açıkça görüyorum. Burada olduğum için beni aşağılamıyorsunuz değil mi? Ah! Kalbimi okuyabilseydiniz de sizi nasıl delice sevdiğimi görseydiniz!"

Tutkulu bir bakışla süzdü onu.

"Yine de hafif bir kadın olduğumu düşüneceksiniz değil mi? Zina yapan bir kadın!" diye ekledi yüzünü saklayarak.

Teleny ona acımıştı, ellerini tuttu, öptü.

"Size direnmek için ne kadar çaba gösterdiğimi bilemezsiniz ama yapamadım. Hayır, yapamadım. Bir ateş içimi kavuruyor. Kanım artık kan değil, yakıcı bir aşk iksiri sanki. İradem yitirmiş durumdayım..." dedi dünyaya karşı kendini savunurmuş gibi,

başı önde. "İşte, buradayım, bana ne istersen yap, yalnızca bana, beni sevdiğini söyle! Oh! Bana başka bir kadını sevmediğini söyle!.. Yemin et!"

"Yemin ederim!" diye yanıt verdi Teleny. "Başka bir kadını sevmiyorum!"

Bu sözlerin gerçek anlamını kavrayamayan kadın tutkuyla ekledi:

"Tekrar et, sık sık söyle bunu; senin dudaklarından sevgi sözcükleri duymak öylesine güzel ki..."

"Seni temin ederim hiçbir kadını senin kadar istemedim."

"İstemek mi?" diye yineledi kadın alınarak. "Sevmedim, demek istedim" diyerek düzeltti kendini Teleny.

"Peki, yemin eder misin?"

"İstersen Tanrı adına!" diye ekledi gülümseyerek.

"Peki, burada olduğum için hakkımda kötü düşünmüyor musun? Sen kocama sadakatsizlik etmeme neden olan tek erkeksin ve onun, bana sadık olup olmadığını da Tanrı bilir. Ama aşkım günahımı affettirmiyor değil mi?"

Teleny hemen yanıt vermedi; gözleri dalgındı, bir rüyadan uyanırmış gibi titredi. "Günah," dedi, "Bizi hayata bağlayan tek şeydir." Kadın ona biraz şaşkın baktı, sonra yeniden öptü ve yanıt verdi.

"Belki de haklısınız. Evet, öyle; yasak meyveye bakmak, dokunmak, tadını ve kokusunu almak çok hoştur."

Birbirlerinin kollarında bir divana çöktüler ve Teleny elini biraz çekingen ve neredeyse hüzünle kaydırdı kadının eteğinin altına.

Kadın yakaladı, durdurdu.

"Hayır René, rica ediyorum. Birbirimizi platonik bir aşkla sevemez miyiz? Bu yeterli olmaz mı?"

"Size yeterli olacak mı?" diye sordu büyük ciddiyetle.

Kadın dudaklarını dudaklarına bastırdı, parmaklarını sıkmayı bıraktı. Böylece Teleny'nin eli bacakları boyunca tırmandı, dizlerinin arasına kaydı. Sımsıkı kasılmış uyluklar geçişini engelliyor, bir üst kata geçmesini önlüyordu. Biraz güç kullanarak yükselişine devam etti, ince kumaştan korsenin üzerinden kalçalarını okşadı ve bilgece bir ilerleyişle hedefine ulaştı. Elleri aralıktan içeri sızdı ve yumuşak, sıcak bölgeyi yokladı.

"Hayır hayır," dedi kadın onu durdurmaya çalışarak, "Bu olmaz, rica ediyorum, beni tahrik ediyorsunuz!"

Direnme Teleny'yi daha fazla tahrik etmekten ve parmaklarını ince kumaşın altına kaydırmasından başka bir işe yaramamıştı.

Kadın bacaklarını kasmaya devam ediyordu ama haylaz parmaklar çoktan nemli dudakların kenarlarına ulaşmıştı. Bu dokunuşla kadının gücü tükendi, sinirleri boşaldı; tüm direnç sona erdi. Parmağın ucu, küçük goncanın ona hoşgeldin demek üzere kendiliğinden dikildiği deliğe sızdı.

Az sonra kadın derin derin nefes alıyordu. Teleny'ye sarılarak, başını omzuna gizledi. "Oh! Bu ne zevk!" dedi. "Bana böyle bir hazzı yaşatmak için nasıl bir manyetik gücünüz olabilir?"

Teleny ona yanıt vermeden kendi pantolonunun düğmelerini çözdü ve kadının küçük elini yakalayarak yırtmaçtan içeri sokma-

ya çalıştı. Kadın direndi ama hafifçe, kabul beklemeden. Sonunda teslim olarak, dik ve sert fallusu tam olarak yakaladı, çan çalar gibi hareket ettirmeye başladı.

Birkaç saniyelik şehvetli dokunuştan sonra dudakları birleşti. Yumuşacık bir hareketle, kadını divanın üzerine yatırdı ve bacaklarını hafifçe kaldırarak, dilini ağzından, parmağını da çoktan ıslanmış klitorisinden çekmeden eteğini çıkarttı.

İşte, istediği noktadaydı; aşağıda dudaklarını açmasına gerek kalmıyordu, küçük aşk tanrısının girişini kolaylaştırmak üzere kendiliğinden aralanıyorlardı.

Sert bir hareketle tapınağın kapısından girdi, ikinci bir darbeyle yarı yola gelmişti ve bir üçüncüsünün yardımıyla sunağa kadar ulaşmıştı. Kadın, artık ilkbaharının ilk günlerinde değilse de hâlâ taze bir çiçek sayılırdı. Etinin sıkılığı ve yolun darlığı fazlasıyla çaba gerektiriyordu. Kutsal eşyaların saklandığı odaya sızabilmek için daha fazla çaba göstermeliydi. Teleny bir eliyle kadının göğüslerini okşarken, diğeriyle kalçalarını araladı ve orta parmağını öteki şapelin içine soktu.

Böylece, kadın her iki tarafı da hissederek, haz içinde kendinden geçmişti.

Bu küçük oyunu birkaç saniye sürdürdükten sonra, keyif alma sırası kendisine gelmişti. Sütsü sıvı uzun zamandır bekliyor, çıkmak istiyordu. Yoğun sıçrayışlarla parıldayarak vajinayı kaplarken, yaşam sıvısı ile yıkanan kadın onun mutluluğuna inlemeler ve çığlıklarla eşlik ediyordu. Güçleri tükendi; kolları ve bacakla-

rı kaskatı kesildi. Kadın divanın üzerinde cansız kalırken, o da Konta mirasçı olarak küçük bir Bohemyalı verme riskine karşın üzerinde uzanıp kalmıştı. Az sonra kalktı, kadını kendine getirdi ama bu kez de gözyaşları fırtınası başladı.

Bir bardak şampanya dünyevi olayları daha az karamsar görmesini sağlayacaktı. Hafif bir şeyler atıştırdılar ve aynı bardağı birkaç kez şampanya ile doldurup içtiler, hüznü dağıtmayı başardılar.

"Neden rahat etmiyoruz sevgilim?" dedi Teleny.

"Size örnek olacağım, ister misiniz?"

"Memnuniyetle."

Teleny beyaz kravatını, takma yaka denilen, yalnızca insana işkence olsun diye aptal bir moda olarak icat edilen o rahatsız ve gereksiz, sert nesneyi çıkardı. Yakayı ceket ve yelek izledi; yalnızca gömleği ve pantolonu ile kaldı.

"Şimdi sevgilim, size oda hizmetçiliği yapmama izin verin."

Güzel kadın önce reddetti, birkaç öpücük ikna olmasını sağladı ve teker teker yığıldı giysileri yere, yalnızca Çin ipeğinden gömleği, siyah ipek çorapları ve saten ayakkabıları kaldı.

Teleny boynunu ve çıplak kollarını öpücüklere boğdu. Koltukaltlarının kalın ve siyah örtüsüne yanaklarını sürttü, bir yandan da önceki gibi okşamaya devam ediyordu; kadın bu hafif okşamaların altında titredi, bacakları arasındaki yarık yeniden aralandı ve akdikenin meyvesine benzeyen klitorisi neler olup bittiğini görmek istermişçesine başını kaldırdı.

Teleny onu göğsüne bastırmış halde tutuyordu; dikilmiş olan

fallusu kafesinin dışına taşıyor, onu almaya hazır aralığa yöneliyordu.

Kadın şehvetle ona sürtünüyordu; Teleny, kadının hazzın şiddetiyle gücünü yitirdiğini hissederek onu, yatağın yanına serilmiş panter kürkünün üzerine yatırdı.

Artık elveda çekingenlik ve geride kalmış masumiyet!

Son giysiler de havada uçuştu; kadının üzerine yatmış, tüm gücüyle bastırıyor, mızrağını mümkün olduğunca derine sokmak için içeri itiyordu; kadın onu bacakları arasında öylesine güçlü sıkmıştı ki hareket etmekte zorlanıyordu. Yine de kılıcını olabildiğince sürtüyordu ve bu birkaç şiddetli ve beklenmedik sürtünme bile ansızın kasılmalarına yetmişti; Teleny'nin boşalttığı yakıcı sıvı öylesine bir spazma neden olmuştu ki kadının yanına yuvarlanırken kadın da hareketsiz kalakalmıştı.

Bu izleyişim bir süre devam etti; arabanın koltuğuna uzanmış, yarı kendimden geçmiş, bitkin duruyordum. Sonra düşünme ve karar verme yeteneğim geri geldi.

O ana kadar, benim görüntümün, gençliğinin ve güzelliğinin doruğundaki bu kadından haz alırken bile gözünün önünden hiç silinmediği duygusuna kapılmıştım. Fakat kadının ona verdiği yoğun haz aklından silmez miydi beni?

O anda iğrendim ondan! Pençelerimle parçalamak, hırpalamak, parçalara ayırmak için yırtıcı bir hayvan olmak istedim! Aşkını başkalarına ne hakla verirdi? Ben dünyada tek bir varlığı onun kadar seviyor muydum? Bir başkası ile zevk almayı başarabilir miydim? Hayır, benim aşkım basit bir duygusallıktan ibaret

değildi, bedeni boyunduruğu altına alan bu deli edici tutkulardan biri beyni çökertirdi!

Kadınları seviyorsa, neden bana aşk oyunu oynadı? Beni onu sevmek zorunda bırakmış, kendi gözümde küçük duruma düşürmüştü...

Tahrikin doruğunda kıvranıyordum, dudaklarımı kanatana kadar ısırıyor, tırnaklarımı etime geçiriyordum; kıskançlıktan ve utançtan ağlıyordum. Arabadan fırlayıp kapıyı çalmaya gitmeme az kalmıştı.

Bu durum bir süre devam etti, ardından sanrı yeniden başladı... Hazzın doruğunda düştükleri uyuşukluktan çıktıklarını gördüm.

Teleny sessizce kadına bakıyordu. Şimdi çizgilerini tam anlamıyla görüyordum...

- Uyuyordunuz ve tüm bu sahneleri uykunuzda mı görüyordunuz?

- Alakası yok. Her şey tam da size anlattığım gibi oldu. Bir süre sonra gördüklerimi ona anlattığımda, her şeyin tam olarak benim gördüğüm şekilde gerçekleştiğini kabul etti.

- Lanet olsun, peki, nasıl olabilir?

- Kuşkusuz güçlü bir telepati yoluyla. Bu aslında olanaksız bir şey değil. Gülümsüyorsunuz. Bana inanmıyor musunuz? Bu tür deneyimler yaşamış ilk insan ben değilim ve parapsikologların bugünkü deneyimleri bize birçok örnek sunabiliyor.

- Tamam, hadi devam edin.

- Kendine gelen Teleny'nin panter kürkü üzerinde yanında uzanmış metresine baktığını söylüyordum.

Derin derin uyuyordu. Aşk yorgunluğunu takip eden ağır bir uykuydu bu. İlkbaharda genç bir ağacın özsuyunun akışı, düzenli ve hafif bir soluğun yükseldiği aralık dudaklara hücum eden kan gibi. Kadının göğüsleri süt dolmuş gibi kabarmıştı ve sertleşmiş meme uçları okşamaları anımsar gibi görünüyordu; bedeninden istekli bir titreyiş akıp geçiyordu.

Çıplak bacakları arasında, kıvır kıvır, kehribar rengi tüyleri inci gibi damlalarla ıslanmıştı. Böyle bir sahne Yusuf'un -namusuyla övüldüğünü işittiğimiz tek İsrailli- bile isteğini uyandırırdı. Oysa dirseğine dayanan Teleny ona umursamaz; hatta tıka basa doyulmuş halde oturulan, et artıkları, tabak artıkları ve boş şişelerle kaplı bir ziyafet masası karşısında hissedilene benzer, iğrenen bir ifadeyle bakıyordu. Bir aşağılama ifadesiyle kadının gömleğini bacaklarına örttü; tatmin olmuş bir erkeğin ona yasak bir zevk veren, kendini küçültürken diğerini de aşağılayan bir kadın için hissettiği bir aşağılamaydı bu... Ve haksızlık yaptığını fark ederek, daha da nefrete kapıldı.

İlk düşüncem geri geldi: Öyleyse beni sevmiyordu!

Yalnızca bir an için mi sevmişti beni?

Kadın uyandı. Üşüdü ve kendini yatakta sanarak üzerini örtmek istedi. Hayalindeki örtüleri arayan eli ancak gömleğini getirdi ona. Âşığının gözünde o tarifsiz aşağılama ifadesini görünce şaşırdı. Ürkerek, kollarını genç adamın boynuna sardı:

"Bana böyle bakmayın!" dedi. "O kadar iğrenç miyim? Ah! Görüyorum! Beni aşağılıyorsunuz!" Gözleri yaşlarla doldu. "Hak-

lısınız. Neden teslim oldum sanki? Neden bana işkence eden aşka direnemedim? Neyse! Suçlu olan siz değilsiniz... Sizi arayan, takip eden bendim ve siz, şimdi bana karşı tiksintiden başka bir şey hissetmiyorsunuz. İtiraf edin, bu doğru değil mi? Bir başka kadını seviyorsunuz... Oh! Hayır, doğru olamaz değil mi? Bunun böyle olmadığını söyleyin bana."

"Hayır, doğru değil!" diye yanıt verdi Teleny kesin bir dille.

"Yemin et, ah! Yemin et!"

"Size daha önce de yemin ettim ya da en azından yemin edebileceğimi söyledim. Bana inanmıyorsanız yemin etmem neye yarar?"

İçindeki tüm aşk söndüğünden Teleny, kollarına atılmak için hayatını tehlikeye atan bu genç kadına karşı acı dolu bir merhamet hissediyordu.

Âşığının kalbinde birkaç dakikalık bir sarhoşluktan haz almak için kocasına ettiği yemini unutan genç, güzel, zengin ve soylu bir kadına esinlediği tutku hangi erkeğin gururunu okşamazdı ki? Fakat neden, şaşkınlar, aşklarını genellikle hiç umursamayacak erkeklere verir?

Teleny yine elinden geldiğince rahatlattı onu, başka bir kadını sevmediği şeytanlığını yineledi, fedakârlığı için ona sonsuza dek sadık kalacağını söyledi ama merhamet aşk değildi, cinsel isteğin ise hazzın yabanıllığı ile ilgisi yoktu.

İstekleri tatmin olur olmaz, bu zevki ona veren kişinin güzelliği tüm çekiciliğini yitiriyordu. Yeniden başladılar ama elle-

ri, o güzel bedenin, enseden aşağıya uzanan ve iki yuvarlak ve beyaz tepeyi birbirinden ayıran o derin hattın üzerinde uyuşuk uyuşuk dolanıyordu ama bu dokunuşlar genç kadında muhteşem bir duygu yaratıyordu. Teleny kadının memelerini okşar, emer ve uçlarını ısırırken, parmaklarıyla kara tüyler altında saklanan sıcak sığınağa doğru iniyordu. Kadın derin derin nefes alıyor, zevkten titriyordu; oysa Teleny, işini büyük bir ustalıkla yerine getirirken, buz gibi duruyordu. "Ah! Beni sevmediğinizi görüyorum çünkü sizin kadar genç biri için olanaksız..." Tamamlamadı ama bu serzenişinin onu daha da soğuklaştırdığını hissetmişti çünkü fallusu şakalarla dikleşmiyordu.

Kadın, cansız bir nesne gibi donup kalmış organını yakalayıp kendisine dokundurdu, okşadı, hatta yumuşacık ellerinin arasında tuttu ama o gevşek bir hamur rulosu gibi kalmaya devam etti. Ovidius'un metresinin aynı durumda hissettiği acıyla iç geçirdi ve bu kurnaz kadının asırlar önce yaptığını yineledi: Eğildi, bu cansız et parçasını dudaklarının, o zarafetle yontulmuş o güzel kokulu etli dudaklarının arasına aldı. Az sonra ağzı onu yutmuştu bile, aç bir bebeğin annesinin memesini emişi kadar zevkle emdi onu; sonra yine çıkararak, ucunu usta dil hareketleriyle okşadı.

Fallus, biraz daha az gevşek olsa da eğik ve cansız kalmayı sürdürdü.

Cahil atalarımızın, erkeğin, doğanın onun yerine getirmesi için yarattığı zevkli işi yapamayacak hale gelmesiyle ilgili olarak, 'eti düğümlenmek' dediğini biliyorsunuzdur. Daha aydın olan bi-

zim neslimiz bu tür kaba sözleri terk etmiş olabilir ama belki de atalarımız haklıdır.

- Ne? Bu tür komik masallara inanamazsınız!

- İsterseniz komik masallar deyin ama yine de doğru. Birini hipnotize ederseniz, üzerinde böyle bir gücünüz olduğunu görürsünüz.

- Ama siz Teleny'yi hipnotize etmemiştiniz değil mi?

- Hayır; ama bizi doğal olarak birbirimize bağlayan bir zaaf söz konusuydu. İşte, bu nedenle, size sözünü ettiğim o anda, Teleny için gizli bir utanç hissediyordum. Bu gizli etkiyi anlayamayan metresi ise durumu, kuşkusuz tan vakti fazla güçlü öten horozun ancak kısık sesle kukurikular çıkarabilmesiyle karşılaştırıyordu.

Bu kadın adına neredeyse acı çekiyordum ve kendi kendime, onun yerinde olsam düş kırıklığına uğrayacağımı söyleyip duruyordum. Buna rağmen neredeyse yüksek sesle yineliyordum: 'Keşke onun yerinde olsaydım!'

Bu kadar belirgin ifade ettiğim bu istek, telepatiyle René'nin beynine iletilmişti; kadının ağzının benimki olduğunu düşündü; dudakları benim dudaklarımdı. Az sonra fallusu güçlenmeye, yaşama dönmeye başladı; testisleri şişti ve bir ereksiyon oluşmakla kalmadı neredeyse boşalma noktasına geldi.

Oluşan bu değişiklikten şaşkına dönen ve istediğini elde eden Kontes duraksadı; amacı aşmanın, kaybetmek olduğunu biliyordu.

Bu arada, metresinin yüzünün zihnindeki görüntümü silmesinden endişelenen Teleny, kadının yüzünün güzelliğine karşın devam edemedi ve onu kalçalarını uzatacak şekilde arkasına döndürdü.

Kadın uysallıkla bunu yapmasına izin verdi, dizlerinin üzerine dayandı, bedeni önde, başı aşağıda öylesine tahrik edici bir tablo sundu ki, Teleny'nin biraz gevşemiş olan organı eski boyutlarına ve mükemmel sertliğine geri dönerek kabına sığmayarak hareketlendi.

Hayran kalmış gözlerine takılan, yaşamın değilse de hazzın merkezi olan o dar deliğe girmek için güçlü bir isteğe kapılmıştı. Bu mükemmel mücevhere zarar verme endişesi durdurdu onu. Onu öpme ve dilini sokma isteğine bile direndi. Bacaklarının arasına yerleşti, organını çok daha geniş ama önceki sürtünmelerden dolayı şişmiş, gerilmiş olan aralığa dokundurdu.

Bacakları mümkün olduğu kadar araladı ve parmaklarıyla üzüm bağlarındaki dip sürgünleri gibi, birbirlerine karışarak deliğin ağzını kapatan kıvır kıvır tüyleri özenle ayırdı; tüyler uzaklaştıktan sonra, organını yanmakta olan çukura sürerken, klitoris de dikilmeye başlamıştı.

Kadının yeni kıvranmaları ve inlemeleri... Teleny iki eliyle omuzlarından yakalayarak, organını daha fazla güçlük çekmeden şişliklerin arasındaki hedefine yöneltti; birkaç sert darbe engeli kaldırdı ve organ sonuna kadar girdi, tüyleri tüylerine karıştı ve kadın hem acıdan hem de zevkten bir çığlık attı.

Yaklaşık on dakika boyunca sayısız hazlarla kıvrandı, titredi, soludu, inledi, kendinden geçti:

"Oh! Oh! Onu hâlâ hissediyorum!" diye çığlıklar atıyordu, hazzın büyüklüğünden kendini kaybetmiş halde. "İçime gir!

Daha derine! Hızlı, daha hızlı! Oraya! Oraya! Yeter... Ah! Dur! Öldüm..."

Fakat onu dinlemeyen Teleny devam ediyor, gitgide artan bir şiddetle çıkıyor ve yeniden giriyordu. Ona bir an olsun dinlenme şansı vermesi için boşuna yalvaran kadın, yeni bir alevlenmeyle onu izliyordu.

Bu süre boyunca Teleny'nin düşünceleri bana yoğunlaşmıştı; penisinin doldurduğu deliğin darlığı vajinal dudakların titreyişlerine eklenince onun daha sert davranma isteği de artıyordu; o nazik yaratık tüm varlığıyla sarsılmıştı. Sonunda sperm yollarının kapıları açıldı ve fışkıran meni en derin noktalara kadar ulaştı.

Tarifsiz bir haz anı! Kasılan vajina kasları onu sıkıyor, emiyor, boşaltıyordu; ardından, kasılmış, altüst olmuş bir halde, hareketsiz birbirlerinin yanına yığıldılar, kucak kucağaydılar.

- Ve hikâyenin sonu!

- Tam olarak değil; çünkü dokuz ay sonra Kontes mükemmel bir oğlan çocuğu dünyaya getirdi...

- Ve elbette babasına benziyordu değil mi? Tüm çocuklar babalarına benzemez mi?

Beşinci Bölüm

- Teleny ve sizin daha sonra ne zaman ve nasıl karşılaştığınızı söylemediniz bana.

- Biraz sabredin, hepsini öğreneceksiniz.

Kontes'i sabahleyin evini, yüzünde yaşadığı heyecanların iziyle terk ederken görseydiniz, René'ye karşı duyduğum ölümcül tutkudan kurtulmak konusunda neden o kadar acele ettiğimi anlardınız.

Bir süre, bu adamın benim için hiçbir anlam taşımadığına bile inandırdım kendimi. Fakat yine de ona olan aşkımın tamamen söndüğüne inandığım bir anda, bana bir bakış atması bile yetiyordu ve bu aşkın beni, hiç olmadığı kadar sarmaladığını, kalbimi ele geçirdiğini ve mantığımı yitirmeme neden olduğunu hissediyordum.

Gece gündüz dinlenme yoktu.

Sonunda Teleny'yi bir daha görmeme, konserlerine katılmama konusunda kesin, mantıklı bir karar aldım ama aşıkların bulduğu çözümler nisan yağmurları gibidir ve son anda, en küçük bir bahane beni tereddüde düşürüyor ve kararımı değiştiriyordum.

Ayrıca Kontes'in ya da başka birinin gecelerini paylaşıp paylaşmadığını bilmek için yanıp tutuşuyordum. Fakat hayır, kentte olmayan Kont habersizce geri gelmiş ve Nice'e doğru yola çıkarken karısını da yanında götürmüştü.

Bu arada gözüm sürekli olarak Teleny'nin üzerindeydi ve bir süre sonra, onu Bryancourt ile bir yerden çıkarken gördüm.

Bunda anormal hiçbir şey yoktu. Piyanistin evi yönünde kol kola ilerliyorlardı. Onları uzaktan izledim. Kontes'i kıskanmıştım ama Bryancourt'u on kat daha fazla kıskandım. 'Teleny her bir gecesini başka bir yatak arkadaşı ile geçiriyorsa,' diyordum kendi kendime, 'neden kalbinin benim için çarptığını söyledi?'

En derinlerde, beni sevdiğinden emindim; diğer tüm aşklarının birer kapris olduğunu, bana karşı olan duygularının tüm duyularını tatmin ettiğini, bunun tüm kalbiyle hissettiği gerçek bir duygu olduğunu biliyordum.

İki arkadaş, evin kapısında durdu ve konuşmaya koyuldu.

Sokak ıssızdı. Gecikmiş, evlerine gitmekte acele eden tek tük insan geçiyordu. Sokağın köşesine sinmiş, iki gencin tek bir hareketini kaçırmıyordum. Bir an için ayrılacaklarını sandım çünkü Bryancourt'un ellerini uzattığını ve Teleny'ninkileri tuttuğunu görmüştüm. Çok mutlu oldum. 'Her şeye karşın,' dedim kendi kendime, 'Bryancourt'u yanlış değerlendirmişim; neden tüm er-

kekler ve kadınların bu piyaniste âşık olduğunu hayal ediyordum?'

Sevincim kısa sürdü; sonraki sahne beni altüst etti: Bryancourt Teleny'yi kendine çekmişti ve işte dudakları uzun bir öpücükle birleşmişti; benim için acı ve üzüntü dolu bir öpücük... Karşılıklı birkaç sözden sonra, kapı açıldı ve evin içinde kayboldular.

Öfke, sıkıntı, kırgınlık gözyaşları parıldadı gözlerimde, dişlerimi gıcırdatıyor, dudaklarımı kanatana kadar ısırıyordum; deli gibi kapanan kapıya saldırdım, bir yumruk attım. Ayak sesleri yaklaşırken kaçtım. Tan vaktine kadar sokaklarda dolandım, sonra bitkin, hem ruhen hem fiziksel olarak çökmüş halde evime döndüm.

Ertesi gün, bir kez daha, Teleny'nin konserlerine gitmeme, onu izlememe, unutma konusunda kesin karar aldım. Hatta bu korkunç aşktan kurtulmanın bir yolunu bulamayacağıma inanırsam, kenti terk edecektim.

Hizmetçimiz evlenmişti ve annem, deniz kenarına gitmeden önce, hizmetine -yalnız kendisinin bildiği nedenlerle- yaklaşık on altı yaşlarında ama garip bir şekilde çok daha küçük görünen -aslında bu köylü kızlar genellikle olduklarından büyük gösterirdiköylü bir kız almıştı. Onu güzel bulmaktan oldukça uzaktım ama herkes çekiciliğine vurulmuş görünüyordu. Kırların bu taze çiçeği gerçekten de ne kaba saba, ne sakar ne de beceriksizdi. Aksine, bir serçe kadar canlı ve küçük bir kedi yavrusu kadar sevimliydi; buna bir de kırların tazeliğini ekleyin. Yeşil bir meyvenin, çalılıklarda yetişen frambuazın ve çileğin burukluğunu taşıyordu âdeta.

Kentli giysilerine rağmen onu köylü elbiseleri, omuzlarının üzerinde bir kırmızı eşarp, en küçük bir gürültüde kaçmaya hazır,

genç bir dağ keçisinin yabanıl zarafetiyle görür gibi oluyordunuz.

Genç bir erkeğin narin esnekliğine sahipti; korsesinin içinden kabarıklık yapan küçük ama yuvarlak göğüsleri de olmasa, bir oğlan gibi algılanabilirdi.

Hareketlerinin izleyenler tarafından gözden kaçırılmadığını çok iyi bildiğinden, beğenilmek konusunda kaygısız gibi görünüyor ve hatta, bu beğeni ona sözler ya da hareketlerle ifade edildiğinde saldırganlaşıyordu. Ona karşı gerçek duygular besleyene maalesef yazık oluyordu; bir gül goncasının tazeliği ve güzelliğine sahipse de dikenleri de olduğunu hissettirmekte gecikmiyordu.

Tanıdıkları arasında ona hiçbir şekilde ilgi göstermeyen yalnız ben olmuştum. Tüm diğer kadınlar gibi o da beni tamamen farklı bir yere koyuyordu. Bu arada, yakınlık hissettiği tek kişi de bendim. Kedi yavrularına özgü tatlılığı, ona bir ganimet görüntüsü veren kışkırtıcı tavırları, sonunda hoşuma gitti ve ona karşı ne aşk ne de en ufak bir yakınlık hissetmesem de onunla birlikte olursam sevmeyi ve ötekini unutmayı öğrenebileceğimi düşündüm. Biraz da olsa aşk hissedebilirsem, bir sodomist olacağıma ve beni umursamayan bir hovardaya bağlanacağıma, onunla evlenebilirdim. 'En azından duyularımı dinginleştirebilecek, çılgına dönmüş beynimi dinlendirebilecek kadar sevgi hissedemez miyim bu kıza karşı?' diye soruyordum kendi kendime.

Bununla birlikte, hangisi daha büyük bir günah olurdu? Zavallı bir çocuğu baştan çıkarmak, hayatını mahvetmek, annesine küçük bir bahtsız olarak geri göndermek mi yoksa bedenime ve ruhuma işkence eden tutkuya teslim olmak mı?

'Şerefli toplumumuz' ilkini küçük bir günah olarak görüyor, oysa ikincisinde dehşetle titriyordu ve toplumumuz şerefli insanlardan oluştuğundan, bu şerefli ve erdemli insanlar haklı olmalıydı! Hangi özel nedenler onları bu şekilde düşünmeye itiyordu? Bunu gerçekten bilmiyorum.

İçinde bulunduğum aşırı istek haliyle, yaşam katlanılmaz hale geliyordu, buna uzun süre dayanamayacaktım. Bir sabah, uykusuz bir gecenin sonunda yorgun, bitkin eve dönüyordum; kanım öfke ve içtiğim alkolle alev almıştı. Bir soğuk duş aldım, giyindim ve hizmetçiyi odama çağırdım.

Altüst olmuş halimi, yüzümün solgunluğunu, gözlerimin altındaki halkaları görünce sordu:

"Hasta mısınız mösyö?"

"Evet, kendimi iyi hissetmiyorum."

"Geceyi nerede geçirdiniz?"

"Nerede?" diye yineledim.

"Evet. Dün gece eve dönmediniz."

Sinirli bir gülüş tek yanıtım oldu. Onun yapısında birine tek bir seferde yaklaşılması gerektiğini, kademeli olarak ulaşılamayacağını düşünüyordum; bunun üzerine onu kollarıma aldım ve ağzının üzerinden öptüm. Benden kaçmanın yollarını aradı, kadife patilerinden tırnaklarını çıkaran bir kediden çok, savunmasız halde kanat çırpan bir kuşa benziyordu. Memelerini göğsüme, bacaklarını bacaklarıma dayamış çırpınıyordu; onu daha da sıkı sararak, ateş gibi dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, genç ve

taze soluğunu içime çektim. İlk kez ağızdan öpülüyordu (bunu daha sonra söyledi) ve bu duygu tüm bedenini elektrik akımı geçmiş gibi sarstı. Başı dönüyordu, gözleri kaymıştı ama dilimi dişlerinin arasına sokmak istediğimde, utanma duygusuyla isyan etti; direniyor ve buna boyun eğmeyi reddediyordu. Söylediğine göre, kızgın bir demir parçasını ağzına sokuyorlarmış gibi hissetmişti ve çok korkunç bir günah işlediğini düşünüyordu.

"Hayır, hayır," diye bağırıyordu, "Beni boğuyorsunuz. Beni öldüreceksiniz, bırakın beni. Nefes alamıyorum. Bırakın beni, yoksa yardım çağırırım!"

Duymazlıktan geldim ve az sonra dilim bütünüyle ağzının içindeydi. Sonra onu kollarıma aldım, bir tüy kadar hafifti ve yatağımın üzerine yatırdım. Artık o kanatlarını çırpan savunmasız bir kumru değil, pençeleri ve gagası havada, bütün gücüyle mücadele eden, tırnaklayan, ısıran, gözlerimi oymakla tehdit eden, her yanımı delik deşik eden bir şahindi.

Hiçbir şey mücadeleden daha tahrik edici olamaz.

Sesi kulakta çınlayan birkaç şaplağın ve tokadın eşlik ettiği kısa bir kavga her erkekte ereksiyon sağlar; iyi bir kırbaçlama, en pörsümüş ihtiyarın kanını bile herhangi bir afrodizyaktan daha çok ateşleyecektir.

Bu mücadele, bende olduğu kadar onda da etkisini göstermişti ama ben onu yatakta zaptetmek isterken, o kendini yere bırakmıştı. Bir yılanbalığı gibi kollarımın arasından kaymış ve genç bir keçinin sıçrayışıyla kapıya ulaşmıştı. Fakat ben kapıyı anahtarla kilitlemeyi unutmamıştım.

Yeni bir mücadele; benim olması gerekiyordu. Eğer hemen teslim olmuş olsaydı, belki de gitmesine izin verirdim; direnmesi onu istenilir kılıyordu.

Kollarım kenetlendi; bedenlerimiz birbirine yaslanmış, kıvranıyordu; nefes nefese kalmıştı. Bir bacağımı onunkilerin arasına soktum, memeleri göğsümün üzerinde inip kalkıyordu ve bana her biri beni daha da ateşlendiren darbeler indirmekten vazgeçmiyordu.

Giysilerimden kurtulmuştum. Pantolonumun düğmeleri çözülmüş, gömleğimin yakası yırtılmıştı, her yanım paramparçaydı ve kollarım birçok yerden kanıyordu. Ona gelince, gözlerinden vaşağa benzeyen kıvılcımlar saçıyor, dudakları duyduğu isteği açıkça ifade ediyordu; artık bekaretini korumak için değil, yalnızca zevk aldığı için mücadele eder gibi görünüyordu. Dudaklarını dudaklarıma bastırırken, bedeninin ürperdiğini hissediyordum ve bir kez, yalnızca bir kez, dilinin ucu hafifçe ağzıma girdi ve yeni başlayan bir Baküs rahibesi gibi zevkten deliye döndü.

Onu istiyordum ama yine de Venüs tapınağından kurban etmekten üzüntü duyuyordum. Kollarıma alarak yatağa yatırdım.

O sırada bana nasıl da güzel göründü! Boğuşmamız sırasında bozulan saçlarının bukleleri yastığın üzerine saçılmıştı. Kısa ama kalın kirpiklerle çevrelenmiş o canlı, kapkara gözleri, neredeyse fosforlu bir ateş gibi parlıyordu; yüzü kanımla lekelenmişti ve titreyen dudakları değme yaşlı monsenyörün pörsümüş fallusuna yeni bir yaşam kıpırtısı verirdi.

Onu elimin altında tuttum, bir an için durdum ve hayranlıkla seyrettim. Gözlerimin üzerine sabitlenmesi onu rahatsız etti, huysuzlandı ve yeniden kaçmayı denedi.

Giysilerinin kopçaları ve düğmeleri kopmuştu; aralarından günler boyu yakıcı güneş altında kalmış, altın rengi hoş tenini ve yuvarlak memelerinin bir kısmını görüyordum -ve bu anlık görüntülerin balolar, tiyatrolar ve genelevlerdeki soğuk et yığınlarından çok daha tahrik edici olduğunu bilirsiniz-.

Tüm engelleri parçaladım. Bir elimle göğsüne dokunurken, diğeriyle elbisesinin altına kaymaya çalışıyordum ama jüponlarını bacaklarının arasına öyle bir sıkıştırmış ve bacaklarını da öyle bir kasmıştı ki, hedefime ulaşmamın yolu yoktu.

Boğazlanan bir kuşunkilere benzeyen sayısız boğuk çığlıktan, inanılmaz bir çabadan ve sayısız yaralardan, ısırık ve tırnak darbesinden sonra, elim dizlerine ulaştı ve uyluklarından yukarı çıktı. Narin görünen bedeni bir akrobatın sıkılığına ve yuvarlak hatlarına sahipti. İşte sonunda bacaklarının arasındaydım, parmaklarım Venüs dağını çevreleyen yumuşak tüyleri hissediyordu. Yarığın üzerine sürtündüm; merhamet diledi, dudakları aralandı. Parmağımı içine sokmayı denedim. "Canımı acıtıyorsunuz, beni yaralıyorsunuz!" diye bağırıyordu. Sonunda bacakları gevşedi; eteğini kaldırdım, karşı çıktı, gözyaşları döktü: Korku, utanç, öfke gözyaşları. Parmağımı geri çektim ve çekerken de onunda ıslanmış olduğunu gördüm ama bunlar kuşkusuz acı yaşlarıydı.

"Hadi canım korkma!" dedim başını yakalayıp öpücüklere boğarken. "Şaka yapıyordum. Sana kötülük yapmak niyetinde değilim. Hadi kalk bakalım! İstersen gidebilirsin. İstemediğin sürece elbette seni burada tutmayacağım."

Bunun üzerine göğüslerini yakaladım, parfümünü taşıdıkları

yabani çilekler kadar bile büyük olmayan meme uçlarını sıkıştırdım. Çırpındı, derin derin iç geçirdi.

"Hayır," dedi, "Gitmeyeceğim, güçlü olan sizsiniz. Bana istediğinizi yapabilirsiniz. Artık kendimi savunmayacağım. Yalnız beni harcarsanız, bilin ki kendimi öldürürüm." Bu tehdidi savururken gözlerinde öyle bir sıcaklık vardı ki, korktum ve gitmesine izin vermeye karar verdim. İntiharına sebep olsaydım kendimi affedebilir miydim?

Ve yine de zavallı kız bana gözleri aşk dolu bakıyordu; bedeninin yanmakta olduğu, üstelik onu mahveden bir ateşle yanmakta olduğu açıktı. Onu söndürmek, memelerinin istediği o cinsel hazzı tanıtmak bana düşmez miydi?

"Yemin ediyorum sana," dedim ona, "Hiçbir kötülük yapmayacağım; o nedenle de ürkme, yalnızca sakin dur." Kalın kumaştan gömleğini kaldırdım ve görülebilecek en küçük aralığı, kara, ipeksi ve kıvrımsız tüylerle gölgelenmiş abanozdan iki dudağı gördüm. Doğu denizlerinin kumsallarını süsleyen gül rengi kabukların rengine, parlaklığına ve tazeliğine sahiptiler.

Jüpiter'i bir kuğuya dönüşmeye iten Leda'nın ya da yakıcı altın yağmurunu içine almak için bacaklarını açan Danae'nin çekiciliği bu küçük köylünün dudaklarından daha etkileyici olamazdı. Aralandıklarında küçük bir körfez ortaya çıkıyordu; sağlıklı bir yaşamın tazeliğinde, bir gonca gülün taç yapraklarının açık pembeliğinde bir çiğ damlası gibiydi. Dilimle bir an üzerine bastırdım ve genç kız daha önce asla hayal etmediği bu zevkle kendini kaybetti. Bir an sonra, birbirimizin kollarındaydık.

"Oh! Camille," diyordu, "Sizi ne kadar sevdiğimi bilemezsiniz!"

Benden bir söz beklerken, ben ağzını bir öpücükle kapattım.

"Yanıt verin bana" dedi yeniden. "Beni seviyor musunuz? Biraz olsun sevdiğinizi düşünüyor musunuz? Yalnızca biraz olsun?"

"Evet!" diye yanıt verdim yavaşça; çünkü bu durumda bile yalan söylemeyi başaramıyordum. Bana bir iki saniye kadar baktı.

"Hayır, beni sevmiyorsunuz."

"Neden hayır?"

"Bilmiyorum. Benim için bir saman çöpü kadar bile kaygı duymadığınızı hissediyorum. Bu doğru değil mi?"

"Bana inanmıyorsan seni aksine nasıl ikna edebilirim ?"

"Benimle evlenmenizi istemiyorum ve hiçbir erkeğin tescilli metresi olmak istemem ama beni gerçekten seviyorsanız..."

Cümlesini tamamlamadı.

"Eee o zaman?"

"Beni anlamıyor musunuz?" dedi yüzünü kulağımın arkasına saklayarak ve biraz daha sarılarak.

"Hayır."

"Peki, eğer beni seviyorsanız, sizinim."

Ne yapmalıydım? Kendini böylesine koşulsuz sunan bir kızı almak hoşuma gitmiyordu ama onun ve benim bu yoğun isteğimizi tatmin etmeden gitmesine izin vermek, aptallık olmaz mıydı?

- Üstelik intihar tehdidinin de gerçek olmadığını biliyordunuz.

- Sandığınız kadar değil.

- Peki peki, devam edin... Neye karar verdiniz?

- Ben mi? Yarı yolda durmaya.

Öpmeye devam ederek sırt üstü yatırdım onu; küçük dudakları araladım ve fallusumun ucunu bastırdım! Dudaklar aralandı ve önce yarısı sonra başının tamamı girdi. Yavaş yavaş itiyordum ama her taraftan, özellikle de en ciddi engelin bulunduğu ön taraftan sıkıca kıstırıldığımı hissediyordum. Bir duvara çivi çakarken, çivinin ucunun bir taşa denk gelmesi gibiydi: Çekiçle vurur dursun, çivinin ucu ezilir, eğilir ve kendi üzerine katlanır; aynı şekilde, ne kadar itersem organımın ucu da o kadar düzleşiyor, sıkışıyordu. Daracık çıkmazdan geri çıkabilmek için bile ciddi bir çaba göstermem gerekti.

Zevkten çok acı hissediyor, inliyordu.

Yeniden girdim içine ve bir darbe daha vurdum ama koçbaşım kalenin kapılarını boşuna dövüyordu. Ani bir hareket yaparak, sert bir saldırıyla girişi zorlamanın doğru olup olmayacağını soruyordum kendi kendime ama soluğum tıkanmıştı, yaşam sıvımı akıtmıştım bile. O, zavallı küçük, en az benim kadar gerilmesine karşın hiçbir şey hissetmemişti ya da çok az şey hissedebilmişti; serseri gecelerden bitkin düşmüş haldeydim, yanına cansız yığılmıştım. Bana birkaç saniye kadar şaşkın baktı, sonra birden, bir kedi gibi yataktan sıçrayarak cebimden düşen anahtara saldırdı ve kendini dışarıya attı.

Onu izleyecek gücüm olmadığından, anında derin bir uykuya daldım, uzun zamandır keyfini çıkardığım en güzel uykuydu.

Birkaç gün konserleri ve René ile karşılaşabileceğim yerleri bir kenara bırakarak bu dinginliğin tadını çıkardım; zaman içinde

onu umursamaz hale geleceğimi ve hatta unutacağımı düşünmeye başlamıştım.

Bu düşünce fazla iyimserdi. Onu aklımdan silmek için gösterdiğim çabalar, bu konuda başarılı olmamı önlüyordu. Onu unutamamaktan o kadar endişeleniyordum ki bu endişe bile, bana onun görüntüsünü anımsatıyordu. Küçük kıza gelince, yanılmıyorsam eğer benim Teleny için hissettiklerimi hissediyordu. Benden uzak duruyor, kendini güç ev işlerinin çemberine hapsediyor, hatta beni aşağılamaya, nefret etmeye çalışıyordu ama başaramıyordu.

- Neden sizden nefret etsin?

- Kuşkusuz bekaretini koruyor olmasının nedeninin ondan hiç hoşlanmıyor oluşum ve ondan aldığım zevkin bana yetmesi olduğunu düşünüyordu.

Bekaretini bozsaydım ve sevseydim, onda açtığım yaradan dolayı bana tapacaktı. Ve bir gün ona, bekaretini koruduğu için bana saygı duyup duymadığını sorduğumda, basitçe yanıtladı:

"Hayır" ve bu çok kesin bir 'hayır'dı.

"Zaten," diye ekledi, "Hiçbir şey yapmadınız çünkü yapamazdınız."

"Nasıl, yapamaz mıydım?"

"Hayır."

Ardından bir tokat geldi. İşte, bir kez daha kollarımda hapisti; iki şampiyon gibi, öylesi bir ateş ama çok daha az beceriyle mücadele ediyorduk. Küçük, kaslı, güçlü bir oğlan çocuğuydu sanki fakat az sonra zaferin hangi tarafın olacağını anladı.

Bedeninin benimkine yapışık titreyişini hissetmekten gerçek bir haz alıyordum ve sürekli olarak onu bırakmamı istemesine karşın, ağzımı onunkine yapıştırmayı başarmam, onu yatağın üzerine atmam, başımı eteğinin altına gömmem zor olmadı. Kadınlar garip önyargıları olan özel yaratiklardır ve bu küçük dağ kaçkını, cinsel organlara gösterilen bu tarz bir ilgiyi çok iğrenç buluyordu.

Beni pis bir hayvan, domuz olmakla ve diğer hoş sıfatlarla itham ediyordu. Kıvranıyor, tortop oluyor, benden kaçmaya çalışırken, ona verdiğim hazza yenilerini eklemekten başka bir şey yapmıyordu. Son olarak, hazzına yenilerek, aksine başımı bacaklarının arasına bastırmaya başladı; elleriyle enseme o kadar şiddetle bastırıyordu ki, dilimi yanmakta olan vajinasından çekmek için büyük bir çaba göstermem gerekti. Klitorisine dilimi değdirerek, okşayarak, emerek, benden merhamet dileyene kadar oracıkta kaldım. Ona bunun iğrenilmeyecek bir zevk olduğunu kanıtlamıştım; bir kadını ikna etmek için en iyi yolun bu olduğunu deneyimlerimden biliyordum.

Tüm iç bölgeler dilim tarafından yumuşatıldığında ve onu hazzın doruklarına taşıyan okşamalarla ıslattığımda; her bakirenin bir diğerine, masumiyetinin kanıtı olan zara zarar vermeden yaşatabileceği bu cinsel doyumu tattırdıktan sonra, mest olmuş görüntüsü organımın kabuğunu kırmasına neden oldu ve sonunda onu da haz mağarasına sokmak üzere hücresinden çıkardım.

Fakat işi yine engellenmişti. Sert bir darbe bana zevkten çok acı verdi; direnç öyle boyutlardaydı ki organım neredeyse bu yolda kırılacaktı. Sonunda kasılmış ve gerilmiş çeperler gevşedi ve dar bir eldivenin içinde hapsolmuş olan organım, kızlık zarını delmeden yerini buldu.

Doğa bu zevk yolunu neden bu kadar çılgınca tıkamıştı ki? Kibirli eşi, bu bölgeleri ilk keşfedenin kendisi olduğuna inandırmak için mi? Akıllı kadınların, zorlanmış kilitleri her zaman tamir ettirebildiklerini bilmiyor muydu? Bir dinsel ayine nesne yaratmak ve uzun süre din sınıfına ait kaldığı gibi, günah çıkarılan bir pedere bu çiçeği koklama hazzı vermek için mi?

Zavallı küçük bunun son darbe olduğunu düşündü; yine de ne bir çığlık ne de şikâyet inlemesi işitildi. Oysa gözleri yaşlarla doluydu.

Yine bir darbeyle, biraz daha itişle, tapınağın örtüsü yırtıldı.

Zamanında durdum.

"Daha ileri gidebilir miyim?"

"Beni çoktan mahvettiniz!" dedi sakin sakin.

"Tam olarak değil, hâlâ bakiresin, evet bakire ve bunun tek nedeni de benim bir alçak olmayışım. Sana tam olarak sahip olup olamayacağımı söyle, evet ya da hayır?"

"Eğer seviyorsanız alın beni ama yalnızca bir anlık haz için ise... Neyse, ne isterseniz onu yapın ama size yemin ediyorum, beni terk ederseniz intihar ederim."

"Bunlar söylenen ama yapılmayan şeylerdir."

"Görürsünüz."

Dar boğazdan çıkardım organımı ama kalkmasına izin vermeden önce, ucuyla hafifçe okşadım onu, verdiğim zarara karşılık hoş bir tatmin verdim.

"Sana sahip olabilir miyim, olamaz mıyım?" diye tekrarladım.

"Aptal!" dedi yılan gibi tıslayarak ve kollarımdan kurtularak kapıya koştu.

"Bir dahaki seferi bekle, aptalın kim olduğunu göreceksin!" diye bağırdım ona ama çoktan sesimin ulaşabileceğinden uzaktaydı.

- Biraz enayilik ettiğinizi itiraf etmek lazım. Bir dahaki sefere bunun rövanşını almışsınızdır sanırım?

- Rövanş -eğer gerçekten de bu şekilde adlandırabilirsek- korkunç oldu.

Arabacı olarak, o güne kadar kalbindeki tüm şefkati atlara vermiş olan, genç ve yapılı bir oğlan almıştık işe. Görünümü bir çobanpüskülü dalı kadar ince olan bu cılız kıza âşık olmuştu.

Ona aşkını dürüstçe kanıtlamaya çalışmış, her yolu denemişti. Kendi iradesi ve tutkusu içinde kaba ve yabanıl ne varsa yumuşatmıştı. Ona çiçekler, kumaşlar, incik boncuklar hediye ediyordu ama kız tüm bu hediyeleri küçümseyerek reddediyordu.

Hatta hemen evlenmeyi, ona ülkesinde sahip olduğu bir küçük kır evini ve arazisini düğün hediyesi olarak vermeyi bile teklif etti.

Kesin bir reddedişle karşılandı. Kız onu küçümsüyor aşkını hakaret gibi görüyordu. Genç adamın gözlerinde karşı konulmaz bir tutku okunurken, onunkiler boşluğa bakıyordu.

Fark edilmemenin acısıyla, aşkta elde edebileceğini kaba kuvvetle elde etmeyi denedi ama kız, ona güzel cinsin her zaman zayıf cins anlamına gelmediğini öğretti.

Bu başarısız girişimden sonra, kız onu tahrik etmekten daha çok hoşlanır olmuştu. Her karşılaşmalarında işaret parmağını

dişlerinin altına koyuyor ve alaycı bir hareketle şaklatıyordu. Bu, güçlü ve sinirli genç adam için gizli duygular besleyen ve küçük kız ile benim aramda bir şeyler geçtiğinin kokusunu alan aşçı kadın, arabacıya olanları anlattı; bu durum onda delice bir kıskançlık ve öfke krizine neden olmuştu.

Canevinden vurulmuş, öfke ya da aşkın onu nereye götüreceğini bilemeden, başına gelebileceklerden endişe duymadan, yalnızca tutkusunu tatmin etmeye karar vermişti. Acı çeken gencin aşk dolu şefkati, yerini bir erkeğin öfke dolu cinsel isteğine bırakmıştı. Gizlice -ve muhtemelen aşçının kılavuzluğunda- bir akşam genç kızın odasına girdi ve kullanılmadığı için buraya bırakılmış olan eski bir paravanın arkasına saklandı.

Niyeti kız uyuyana kadar burada kalmak, sonra yatağına sızmak ve istesin ya da istemesin geceyi burada geçirmekti.

Her bir dakika ona bir saat gibi geldiğinden, öldürücü bir sıkıntı içinde bir süre bekledikten sonra, sonunda kızın içeri girdiğini, kapıyı kapattığını ve sürgüyü sürdüğünü gördü.

Çok mutlu oldu! Demek kimseyi beklemiyordu, tamamen onun elindeydi.

Paravanda açtığı birkaç delik sayesinde, olan biten her şeyi görebiliyordu. Kız ağır ağır uyumaya hazırlanıyordu. Saçlarını açtı, büyük bir eşarpla bağladı; elbisesini, korsesini, eteğini, pantolonunu çıkardı. İşte, gömlekle kalmıştı. Sonra bir tespih aldı, diz çöktü ve dua etmeye başladı.

Dolunay odayı aydınlatıyor, yumuşak ışığıyla kızın çıplak kollarını, yuvarlak omuzlarını, küçük ama dolgun göğüslerini

okşuyor, opal rengine buluyor, amberin o güzel parlaklığını katıyordu; bedeninin geri kalan kısmı gömleğinin yumuşak kıvrımlarında kayboluyordu.

Genç adam hareketsiz, kendi küstahlığından dehşete düşmüş halde, bu ayrıntıları hayranlıkla izliyor, ateş gibi yanan soluğunun sesini güçlükle engelliyor, gözleri fare avındaki kedinin sabitliğiyle kızın üzerine çakılmış, tüm yeteneğini bakışlarına odaklıyordu.

Kız, duası bitince haç çıkardı ve kalktı. Biraz yüksek olan yatağının üzerine tırmanırken, arabacıya kalçalarının muhteşem inceliğini, yuvarlaklığını ve bir dizi yatağın üzerinde öne eğilerek de aralanmış iki dudağı gösteriyordu.

Bu ayrıntılar üzerine arabacı kendini tutamadı, bir sıçrayışta, kızın üzerindeydi. Kız daha bir çığlık atamadan kollarına almıştı bile.

"Bırakın beni! Bırakın beni!" diye bağırıyordu. "Yoksa yardım çağırırım."

"İstediğin kadar çağır güzelim, ben sana sahip olmadan kimse gelemez çünkü Meryem Ana adına yemin ederim ki, senden hevesimi almadan buradan çıkmayacağım. Madem o herif seni kendi zevki için kullanıyor, ben de yaparım. Bence zengin bir erkeğin orospusu olacağına fakir bir erkeğin kadını olmak daha iyidir. Kabul etsen de etmesen de sana evlenme teklif etmiştim biliyorsun."

Bu sözlerden sonra bir eliyle kızı kıskaç gibi sımsıkı tuttu, sırtını karnına bastırdı, diğer eliyle de dudaklarından öpmek için kafasını kendine çevirmeye çalıştı; bunu başaramayınca, kızı yatırdı ve ensesinden tutarak, bacaklarını araladı, cinsel organını sertleşmiş el ayasının içine aldı, ayırdığı bacakların arasına girdi ve aralanmış dudaklara doğru itti.

Benim girişimimden sonra kaldıkları gibi kuru ve şişmiş de olsalar, inanılmaz büyüklükteki organ içeri kaydı ama bir üst noktada takıldı kaldı. Rüzgârın sallamasıyla polenleri çevresine saçmaya hazır bir çiçek gibi şişkin duran bu fallus, klitorise daha yeni dokunmuştu ki tüm menisini yalnızca kendi üzerine değil, çevresine de saçtı. Karnı ve bacakları bu sıcak sıvıyla kaplanan kız ürperdi ve tahriş edici bir madde ile yanmış gibi tortop oldu.

Kız ne kadar direnirse hayvan daha da zevk alıyordu; boğuk solumaları duyduğu aşırı hazza tanıklık ediyordu. Bir an duraksadı ama kızın kıvranmalarıyla daha da tahrik olduğundan organı ne dikliğini ne de sertliğini yitiriyordu. O kocaman elini bacakları arasına soktu, kızın kalçalarını havaya kaldırdı ve kalın organının ucunu yapışkan sıvıyla kaplı olduklarından sorunsuz açılan dudaklara bastırdı. Ona haz verip vermemeyi asla düşünmüyordu; bu, erkeğin dişiye sahip olduğu yabanıl ve hayvansı taşkınlık krizlerinden biriydi ve o anda avını elinden almak için onu öldürmek gerekebilirdi. Bir boğanın ağırlığıyla kızın üzerine gitti; bir darbeyle organı dudakların arasına girdi, bir başka darbeyle daha ileri girdi, henüz el değmemiş, ama genleşmiş olan bekaret zarı ile önü kesildiğinde, sütunun yarısı içerideydi. Bu engeli hissederek, bir an sevinçten çılgına döndü.

"Benimsin," diye bağırıyordu onu öpücüklere boğarak, "Yalnızca benim, ölene kadar! Benim, hep ama hep benim!"

Kız onun vahşi sevinci ile benim soğuk kayıtsızlığımı karşılaştırıyor olmalıydı; yine de bağırmak istedi fakat adam eliyle ağzını kapattı. Kız onu ısırdı ama adam aldırmadı. Ve ona verdiği ve vereceği zararı düşünmeden, tüm gücüyle saldırdı ve son, daha

şiddetli bir darbeyle zarı delip geçti; organı vajinanın derinliklerine ulaşmış ve içinde tamamen kaybolmuştu. Kız ani, kulakları yırtan bir çığlık attı: Gecenin sessizliğinde çınlayan, evin dört bir yanından duyulan bir çığlık. Adam yaptıklarının sonucundan ya da çıkan gürültüden endişe duymadan, akmakta olan kanın farkına bile varmayarak, kendinden geçmiş çıkıyor ve tekrar giriyor, organını açtığı yaranın en derinlerine sokuyor, kendisinin haz inlemelerine, kurbanının acı dolu inlemelerini katıyordu.

Sonunda gevşeyen silahını geri çekti; genç kız serbest kalmıştı ama bilinçsiz öylece yatıyordu.

Çığlığı duyduğumda eve giriyordum. O zavallı kızı düşünmekten çok uzak olsam da sesini hemen tanıdım. Basamakları koşarak çıktım, son kata tırmandım ve aşçıyı koridorda bembeyaz kesilmiş, titrerken buldum.

"Catherine nerede?"

"Odasında... Sanırım."

"Peki, kim çığlık attı?"

"Ama... Ama... Bilmiyorum. Belki odur."

"Neden yardımına koşmadınız?"

"Kapısı kapalı!" diye yanıt verdi ürkmüş.

Kapıya koştum, tüm gücümle sarstım. "Catherine, açın! Neyiniz var? Neler oluyor?" Sesimi duyunca kendine geldi. Şiddetli bir darbeyle kilidi kırdım. Kapı açıldı. Zavallı Catherine'i yırtılmış, kanla lekelenmiş gömleği içinde görecek zamanı ancak buldum.

Ayağa kalkmıştı. Saçı başı dağılmıştı, gözlerinde vahşi bir pa-

rıltı vardı, yüzü acıdan, utançtan, delilikten kasılmıştı. Ajax askerlerinin tecavüzünden sonraki Kasandra'ya benziyordu.

Pencerenin yanında ayakta durmuş, bakışları benimle arabacının arasında iğrenme ve aşağılama ifadesiyle gidip geliyordu.

Artık erkeklerin ne olduğunu ve aşkın neye mal olacağını biliyordu.

Aniden pencereye koştu ve açtı. Onu yakalamak için öne doğru atıldım ama benden daha atikti, ne ben ne de diğerlerinin engellemesine fırsat kalmadan boşluğa atladı. Gömleğinin bir ucunu yakaladım, bedeninin ağırlığıyla yırtıldı ve elimde bir parça kumaştan başka bir şey kalmadı.

Boğuk bir ses, bir çığlık, ardından birkaç çığlık daha duyuldu, sonra hiçbir şey:

Sessizlik.

Zavallı kız sözünü tutmuştu.

Altıncı Bölüm

Birkaç gün boyunca, zavallı Catherine'in korkunç intiharı tüm düşüncelerimi kapladı, bende fazlasıyla acı ve iç sıkıntısı yaratmıştı.

Hizmetçimin, bu vahşi sahnenin tüm ayrıntılarıyla tuttuğu sözü beni dehşet duygusuyla dolduruyordu ve bu umutsuz eylemin bir yerlerinde benim de sorumluluğumun olup olmadığını soruyordum kendi kendime. Soruşturmanın kapatılması için elimden geleni yaptım ve esas suçlunun bulunmamasını sağladım.

Öte yandan, bu kıza tutkun değildiysem de bunun için her türlü çabayı gösterdiğimden, ölümü beni altüst etmişti.

Bana, benim ona öğrettiğimden çok şey öğreten önemli bir çalışanım, sinirlerimin ne kadar bozuk olduğunu görüp, ben yapmazsam kendisinin yapmak zorunda kalacağını söyleyerek yurtdışında kısa süreli bir iş gezisine çıkmam konusunda beni ikna etmeseydi, işlerim de bu ruh halimden etkilenecekti kuşkusuz.

Bu olaylar düşüncelerimi, o ana kadar yakamı bırakmış olan Teleny'ye döndürdü. Onu tamamen unuttuğumu düşünüyor ve beni kendime karşı küçük düşüren bir tutkuya hâkim olabilmekten dolayı kendimi kutluyordum.

Dönüşümde, onu görmekten kaçmakla kalmıyor, gazetelerde onunla ilgili haberleri bile okumuyordum. Afişlerde adının yazdığını gördüğümde, bu adın bendeki etkisinden kurtulduğumu düşünmeme karşın, yeniden şeytansı etkisinin altına girme kuşkusuyla kafamı çeviriyordum. Fakat ondan sonsuza dek kaçmanın mümkün olup olmayacağını soruyordum kendi kendime. Basit bir olay bile bizi karşı karşıya getiremez miydi? Eh, o zaman?

Nihayet, haber bana ulaştığında, üzerimdeki hâkimiyetinin sona erdiğine kendimi ikna etmeye çalışıyordum; bu durumu açıkça ortaya koymak için, onunla ilk karşılaşmamızda selam vermemeye karar verdim. Ayrıca, yakında, en azından belli bir süre için belki de sonsuza dek kenti terk edeceği umudunu besliyordum.

Oysa, dönüşümden kısa bir süre sonra, birden kapı açılıp, eşikte Teleny göründüğünde annemle bir tiyatro locasında bulunuyordum.

Onu görünce sırayla önce rengim kaçtı, sonra kızardım, dizlerimin bağı çözüldü, kalbim şiddetle çarpmaya başladı; tüm iyimser yorumlarımın uçup gitmekte olduğunu hissettim.

Zayıflığımı fark ederek kendimden iğrendim, hızla şapkamı aldım ve sanatçıyı belli belirsiz selamlayarak, kendimi alelacele locanın dışına attım; annemi bu garip davranışımdan dolayı özür

dilemek zorunda bırakmıştım. Dışarıya çıkar çıkmaz, beni geri dönüp özür dilemeye iten, karşı konmaz bir güç geldi üzerime.

Yalnızca utanç engelledi beni.

Locaya geri döndüğümde, şaşırmış ve kırılmış olan annem, bu kadar yetenekli, herkesin peşinden koştuğu, tebrik ettiği bir sanatçıya karşı gösterdiğim bu kaba davranışın nedenini sordu.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa, iki ay önce, onunla kıyaslanacak piyanist bulunamıyordu ve şimdi, basın ona sırtını döndüğünden, bir selama bile layık görülmüyor."

"Basın ona karşı mı?" diye sordum şaşkın.

"Nasıl? Son zamanlarda hakkında yayınlanmış eleştirileri okumadın mı?"

"Hayır. Piyanistlerle uğraşmaktan daha önemli işlerim var!"

"Eh peki, bir süredir havasında değil gibi. Defalarca afişlerde adı yazılmasına karşın, çalmamakta direndi. Bu, hoş bir etki yaratmadı; üstelik son konserlerinde parçalarını ağır, ölgün, o ilk zamanlardaki parlak halinden çok farklı çalıyor."

Annem konuşurken, bir elin kalbimi sıkıştırdığını hissediyordum ve mümkün olduğunca aldırmaz görünmek için çaba harcamam gerekiyordu.

"Ona kızmıştım!" dedim önemsemez gibi, "Fakat sanırım kadınlar gazetelerdeki eleştiriler konusunda onu teselli edecek ve acısını dindireceklerdir."

Annem omuzlarını silkti. Gizli düşüncelerimi tahmin etmekten ve Adonis'ime karşı davranışımdan hiç olmadığı kadar piş-

man olduğumu -kendi kendimi daha fazla kandırmanın ve yalan söylememin gereği yoktu- bilmekten çok uzaktı.

Ertesi gün, adından söz eden tüm gazeteleri aldım ve fark ettim ki -böyle düşünerek yanılıyor olabilirim- dediğim gibi, fark ettim ki eleştirilere göre acınacak şekilde çalmaya başlaması benim konserlere gitmediğim zamanlara denk geliyordu; önceleri hoşgörülü olanlar da daha sonra bıkmış ve onu sanatına, halka ve kendisine karşı daha duyarlı olmaya çağırmak için karşı tavır almışlardı.

Yaklaşık sekiz gün sonra, onu dinlemeye gittim. Bu kadar az zamanda onda oluşan bu değişimi fark edince şaşırdım. Endişeli ve harap görünmek dışında, yüzü solmuş, zayıflamıştı, hasta gibi görünüyordu. Birkaç hafta içinde on yıl yaşlanmıştı. Onda, seyahatten dönen annemin bende fark ettiği ve sinirlerimin zayıflamasına bağladığı değişimi görüyordum.

Birkaç kişi sahneye girişini alkışlarla selamlamayı denedi; birkaç kınayıcı homurdanma ve iki ya da üç ıslık sesi, bu tedirgin alkışı net olarak durdurdu. Homurtular gibi alkışların da farkında olmadan, ateşi varmış gibi derin bir bitkinlik haliyle oturdu ama yeni eleştirilerden birinde de kaydedildiği gibi, az sonra gözbebeklerinde sanatın kutsal ateşinin yandığı görüldü. Gözleri hızla dinleyicileri taradı, beni fark etti ve minnet ile aşk dolu bir bakış fırlattı.

Sonra çaldı, alelacele yerine getirilen bir görev gibi değil, ruhunun üzerinden onu ezen ağırlığı atar gibi çaldı. Eşini etkilemek için, coşkuyla, tüm gücüyle, kazanmaya ya da ölmeye kararlı, en güzel ezgilerini söyleyen bir kuşun ötüşüne benziyordu müziği.

Tüm dinleyiciler bu akorların heyecan verici ve yumuşacık hüznü altında ürperirken, benim büyülenmiş olduğumu söylememe gerek yok sanırım.

Parça bittiğinde, onunla karşılaşmak umuduyla fuayeye gitmekte acele ettim. O çalarken, içimde şiddetli bir mücadele devam ediyordu; kalbim ve beynim arasında geçen bir mücadele. Fakat tarifsiz bir tutkuyla mücadele etmek neye yarardı? Soğukkanlılığım duygularıma yenildi. Zaten onda kınayacağım ne vardı ve onun yüzünden çektiğim her acıyı affetmeye hazır değil miydim?

İnsanlarla dolu fuayeye girdiğimde, önce ondan başkasını görmedim. Muhteşem bir duygu tüm varlığımı kapladı ve kalbim sevinçle doldu. Fakat az sonra sevincim öfkeye ve nefrete dönüştü; Bryancourt'un Teleny ile kol kola olduğunu, başarısı üzerine komplimanlarda bulunduğunu ve ona bir meşe sarmaşığı gibi yapıştığını fark etmiştim. Bakışlarımız karşılaştı, onunkiler övünçle benimkilerse küfür dolu bir aşağılamayla doluydu.

Teleny, beni fark eder etmez Bryancourt'un kollarından kurtuldu ve ellerini uzatarak bana doğru geldi. Hareketini fark etmemiş gibi yaparak, olabilecek en soğuk ve en sert şekilde selamladım onu ve sırtımı döndüm. Orada bulunan insanlar arasında fısıltıların yükseldiğini hissettim ve göz ucuyla, benden uzaklaşırken yüzünün aynı anda hem kızardığı hem solduğunu, bakışlarının şiddetli bir gurur yarası ifadesiyle dolduğunu fark ettim. Yine de kendini tuttu ve sanki şöyle der gibiydi: 'Siz nasıl isterseniz!' Yüzü sevinçle dolu Bryancourt'a geri döndü.

"Onu umursamayın azizim!" dedi Bryancourt, benim de duyabilmem için oldukça yüksek sesle.

"O kaba, sıradan bir bankacı, kendini beğenmiş bir sonradan görmedir..."

"Hayır!" diye yanıt verdi Teleny, dalgın bir tonda.

"Aslında, hatalı olan benim, o değil."

Fuayeyi terk ederken kalbimin nasıl kanadığını tahmin edebilir miydi? Her adımda geri dönmek, boynuna atılmak ve herkesin ortasında ondan af dilemek geliyordu içimden!

Bir an duraksadım; gidip elimi uzatmalı mıydım ona uzatmamalı mıydım? Ne yazık! Kalbimizin sesine kulak vermiyoruz her zaman! Aksine, sıklıkla bilinçaltımız, karmakarışık olmuş beynimiz, yanlış hesaplarımız tarafından yönlendirilmiyor muyuz? Yalnız olması halinde, hakaretim için af dilemeye gitmek üzere sokakta Teleny'nin çıkışını beklemeye başladım.

Çıkışını gördüm. Bryancourt ile birlikteydi... Kıskançlığım yeniden depreşti, topuklarımın üzerinde döndüm, gittim. Bu kez kesinlikle bitmişti, onu bir daha görmek istemiyordum; ertesi gün ilk trene binecek nereye olursa oraya, gerekirse dünyanın öbür ucuna gidecektim.

Bu ruh halim kısa sürdü, kıskançlık krizim yatıştı, aşk ve merak beni orada kalmaya zorladı. Yaptığım da bu oldu. Gözlerimle onları aradım, artık görünmüyorlardı; hemen Teleny'nin evine yöneldim.

Yürürken, gözlerimle yan sokakları da tarıyordum, onlardan

hiç iz yoktu! Ortadan yok olmuşlardı! Onu kaybettiğim anda yeniden bulma isteğim artıyordu. Belki de Bryancourt'un evine gitmişti. O yöne koştum.

Birden, uzakta siluetlerini gördüğümü sandım. Deli gibi ileri atıldım; pardösümün yakalarını kaldırıp, şapkamı kulaklarıma kadar indirdim ve onları karşı kaldırımdan izledim.

Yanılmıyordum; gerçekten onlardı. Bu ıssız sokaklardan nereye gidiyorlardı? Dikkatlerini çekmemek için, zaman zaman duruyordum. Yavaşlıyor, ardından adımlarımı hızlandırıyordum. Defalarca yüzleri birbirine yaklaştı ve Bryancourt'un kolu Teleny'nin boynuna dolandı. Hissettiklerim karşısında hıncımdan hissettiğim acı anlatılamazdı. Umutsuzluğumun arasında tek bir avuntum kalmıştı; Teleny Bryancourt'un ilgisine izin veriyor, kendisi ilgi göstermiyordu.

Sonunda, gündüz o kadar kalabalık ve gürültülü olmasına karşın gece bunca sessiz ve ıssız olan rıhtıma geldiler. Birini arıyor gibi görünüyorlardı; dört bir yana döndüler, nadiren geçen insanlara dikkatle baktılar, kıyı boyunca dizilmiş banklarda oturmuş insanların yüzlerini incelediler.

Daha sonra öğrendiğime göre, peşlerinden büyük kentin en kötü mahallelerinden birine -her kentte bir tane vardır- gitmiştim. Polisin bildiği ve göz yumduğu gizli randevu evleri, ıssız sokaklar, yasak buluşmalar... Burada yaşayan insanları tanıyor ve tutkularından tiksiniyordum. Fakat yine de beni bu sodomistlerden herhangi biri kadar bile umursamıyormuş gibi görünen bir adamın aşkından ölüyordum.

Bu arada, sabit fikrime saplanıp kalmış, Teleny ve yanındakinden başkasını görmüyordum. Birden, artık yalnız olmadıklarını fark ettim, iki adam daha katılmıştı onlara; sömürge orduları üniforması içinde, kuvvetli, cesur bir astsubay ve yanık tenli genç bir Arap.

Asker canlılığıyla dikkat çekiyordu ve geçerken kulağıma çalınan birkaç sözcükten, konunun çok ilginç olduğunu anladım.

Bana gelince, omuzlarımı kaldırmış, başımı yakalarımın içine gömmüş ve daha da güvenceye almak için, mendilimi yüzüme örtmüştüm. Tüm bu önlemlere karşın, onu görmezlikten gelip yürüyüp giderken, Teleny beni tanımış gibi görünüyordu. Gruptan uzaklaştım. Geç olmuştu; adımlarımın beni nereye götürdüğünü tam olarak bilmeden öylesine dolanıyordum. Evime dönmek için nehri geçmem gerekmiyordu; beni buna ne itti? Hiçbir şey bilmiyorum ama kendimi köprünün ortasında, korkulukların üzerinden önümdeki boşluğa bakarken buldum.

Thames, geniş bir yol gibi ikiye bölüyordu kenti. Her bir yanda, büyük kara yüzlü binalar yükseliyordu pusun içinde; kurum lekeli çatılar, karanlık kuleler, dumanları tüten devasa bacalar bulutlara ulaşıyor sisin içinde kaybolup gidiyordu.

Altımda, köpükler saçarak denize doğru ilerleyen, köprünün kemerlerine çarparak öfkeli girdaplarla çalkalanan buz gibi nehrin soluk ışıltılarını görüyordum; köprünün ayakları gölgelerin ışıltısında kara lekeler gibi uzuyordu.

Bu hareketli, dans eden gölgelerin ortasında, bir orada bir

burada ortaya çıkan, yılanbalıkları gibi kayan, bana göz kırpan, fırıl fırıl dönen, birbirlerine dolanan, Lethe'nin sularında dinlenmenin tadına bakmaya davet eden on binlerce peri görür gibi oluyordum. Haklıydılar. Bu bir dinlenmeydi, ancak bu karanlık köprünün kemerleri altında, yumuşak ve dingin kumların üzerinde kavuşulabilecek hakiki bir huzur.

Nasıl da derin görünüyordu sular! Pusun içinde dağılırken uçurumların gizemli çekiciliğine sahiptiler. Hasta beynimi sakinleştirebilecek, ateşler içindeki göğsümü tazeleyecek unutuş merhemini neden burada aramıyordum?

Evet, neden?

Yüce Tanrı'nın kendi kendini yok edenlerin aforoz edileceğini bildirmiş olmasından mı? Nasıl? Ne zaman? Ve nerede?

'Korkunç sağ eliyle...' diyordu yaşlılar, Sina Dağı'nın üzerinde bu tiyatroyu andıran olay yaşandığında. Fakat kim işitmişti onu?

Ve eğer gerçekten böyleyse, neden insanlar güçlerinin üzerinde girişimlerde bulunabilecek şekilde gönderilmişti dünyaya?

Çok sevdiği çocuğunu, yalnızca cezalandırma hazzını yaşamak için ona itaatsizliğe iten baba olabilir miydi? Kendi kızını, şehvetle değil, daha sonrasında nefsine hâkim olmasını öğütlemek için iğfal eden bir baba olabilir miydi? Böyle bir adam varsa, bu, o komik ve ne yaptığını bilmeyen Yahuda'nın kendi imajı olmaz mıydı?

Hayır, yaşam ne kadar hoş olursa olsun, gösterdiğimiz çabaya değmiyordu. Benim için ise tam bir yüktü... Yok edebileceğime

inanmakla birlikte, pusuya yatmaktan başka bir şey yapmayan tutkum, yeni bir çılgınlıkla patlıyordu; tüm varlığımı ele geçirmişti. Yalnızca bir cinayet onu yok etmeyi başarabilirdi. Benim durumumda, intihar yalnızca meşru olmakla kalmayan, aynı zamanda da övgüye değer, hatta kahramanca bir eylem olurdu.

İncil ne der? 'Gözün bir skandal konusuysa, oy onu.'

Bu düşünceler bir yılan yuvası gibi kaynaşıyordu beynimin içinde. Önümde, sisin içinde, koyu karanlıklardaki bir meleğe benzeyen Teleny, bana derin, hüzünlü ve düşünceli gözleriyle dingin bakar gibiydi; altımda sular sirenlerin sesine benzer bir akış tutturmuştu ve bu ses beni çağırıyordu.

Aklımın karıştığını hissettim. Bilincimi tamamen kaybediyordum. O muhteşem dünyamızı, insanın aptallığıyla cehenneme dönüştürdüğü o cenneti lanetliyorum. Yalnızca riyakârların ve yalancıların refah içinde yaşadığı, dar görüşlü, tutucu toplumumuzu lanetliyordum. Duyularımızla sağlanan tüm hazları aptalca veto eden, olabildiğince yozlaşmış dinimizi lanetliyordum.

Unutmanın yolunu bu kaynayan Styks'de aramaya kararlı korkuluğa tırmanırken, iki kol beni yakalayıp boşluğa düşüşümü engelledi.

"Camille, aşkım, ruhum, siz deli misiniz?"

Rüya mı görüyordum? Teleny? Bu koruyucu meleğim miydi, baştan çıkarıcı bir şeytan mı? Deliriyor muydum?

Hayır! Ne deliydim ne de hayal görüyordum. Bu etiyle kemiğiyle Teleny idi; beni kollarının arasında sıkışını hissediyordum.

Korkunç bir kâbustan sonra yaşama dönüyordum.

Sinirlerimin gerginliği, ardından bütün vücudumun titreyişi sımsıkı sarılışına eklenince, birbirine yapışan bedenlerimizin tek vücut halinde eridiği hissine kapıldım. Garip bir duygu hissediyordum. Ellerim başı, boynu, omuzları, kolları üzerinde dolaşırken sanki hissettiğim o değildi de kendi vücuduma dokunuyordum.

Alev alev yanan alınlarımızı birbirine bastırıyorduk; titreyen damarlarındaki atış benim damarlarımda atıyordu âdeta.

Farkında olmadan ağızlarımız sessiz bir boyun eğişle birleşmişti. Öpüşmüyorduk ama soluğumuz yakıcı bir yaşam akıtıyordu içimize.

Bir süre, gücümün tükendiğini hissederek, ancak yaşadığımı anlayacak kadar bilincimi koruyarak, öylece kalakaldım.

Birden, baştan ayağa bir sinir boşalmasıyla kasıldım; kanım kalbimden fışkırdı, sinirlerim gerildi, kulaklarım uğuldadı, her yanıma iğneler battı. Bir an için ayrılan ağızlarımız yakıcı bir şehvetle yeniden birleşti. Tamamen birbirine bastırdığımız dudaklarımız öylesine ateşle sürtünüyordu ki, kan fışkırıyor ve bu yumuşak kızıl renk, Antikçağ insanlarının bekaret geleneklerini kutsamak istermişçesine birbirine karışıyordu; sembolü şarap olan, çocuksulukla değil, kanın ta kendisiyle kutsanan bedenlerin birleşmesiydi.

Bir süre esrik bir taşkınlığa düşmüş halde, her bir öpücüğümüzde daha derin bir haz alarak öylece kaldık.

Bu öpücükler gerçek aşkın özüydü! Daha da ötesi, varlığımızın özü, sarhoş edici bir aşk iksiri gibi dudaklarımızda yükseliyordu.

Bu tür bir esriklik nadiren yaşanır, belki de hiç yaşanmazdı.

Direncim kalmamıştı, yenilmiş, teslim olmuştum. Gözümün önündeki her şey dönüyor, ayaklarımın altından toprak kayıyordu. Artık, ayakta duracak gücüm kalmamıştı. Kendimi kaybettiğimi hissediyordum. Peki, ölecek miydim? Oh! Bu durumda ölüm yaşamın en mutlu anı olmalıydı çünkü insan böyle bir sarhoşluğu iki kez yaşayamazdı...

Ne kadar zaman öylece kaldım? Söyleyemem. Tek bildiğim, kendime geldiğimde hâlâ allak bullaktım, altımdan akan suların sesini işitiyordum. Yavaş yavaş hafızam yerine geldi. Beni sıkı sıkı tutuyordu. Kıskacından sıyrılmayı denedim.

"Bırakın beni, oh, bırakın beni! Neden ölmeme izin vermediniz? Bu yaşamdan nefret ediyorum, iğrendiğim bir yaşamı neden sürdüreyim?"

"Yaşamdan iğreniyor musunuz? Ama neden?"

Ve yavaşça, ağır ağır, ağzının içinden sihirli bir bulut gibi ruhuma akan birkaç büyülü söz mırıldandı. Sonra ekledi:

"Doğa, bizi birbirimiz için yarattı. Neden direnelim ona? Ben mutluluğu sizin aşkınızdan başka bir yerde bulamadım, ancak sizin aşkınızda; yalnızca kalbim değil, ruhum da sizin için yaşıyor."

Tüm varlığımla çabalayarak onu ittim ve geri çekildim.

"Hayır, hayır!" dedim. "Beni gücümün ötesine zorlamayın. Bırakın öleyim daha iyi."

"Peki! O zaman birlikte öleceğiz; en azından ölüm bizi ayırmayacak. Sonunda, Dante'nin Françeska'sının sevgilisi Paolo ile buluşması gibi, bir başka dünyada birleşmiş olacağız." Sonra boy-

nunu saran ipek eşarbı çözerek, "Birbirimize bağlanalım ve nehre atlayalım!" dedi. Titreyerek ona bakıyordum. Öylesine genç, öylesine güzeldi ki, ben onu nasıl öldürürdüm? İlk karşılaştığımız gece gördüğüm Antonius imajı geldi gözümün önüne. Eşarbını kemerine düğümlemişti ve benimkine bağlamaya hazırlanıyordu.

"Gelin!" dedi.

Kendini böylece kurban etmesini kabul etmeye hakkım var mıydı? Yanıt verdim.

"Hayır. Yaşamak gerek."

"Yaşamak? Peki, nasıl?"

Tam olarak sormaya cesaret edemediği bir soruya yanıtımı bekleyerek bir an sessiz kaldı. Bu sessiz çağrıyı anlayarak, ellerimi uzattım ona.

Ve kaçtığımı görmekten endişelenir gibi ve tarifsiz bir istekle, tüm gücüyle sarıldı. "Sizi seviyorum," diye mırıldandı, "Sizi çılgınca seviyorum. Siz olmadan daha fazla yaşayamam."

"Ben de!" diye yanıt verdim, "Tutkumla boşu boşuna mücadele ettim; şimdi teslim oluyorum; çekinceyle değil, istekle hem de teslim olmaktan mutlu olarak sizinim Teleny. Sizin olmaktan mutlu, sonsuza dek sizinim."

Boğuk bir çığlık yükseldi göğsünden; gözbebekleri ışıldadı. İsteği doruğa varmıştı; avını yakalamış vahşi bir hayvan, sonunda dişisini bulan yalnız erkek gibiydi. Hatta daha fazlası; duyguların yakıcı etkisi, beynin çılgın sarhoşluğu içinde başka bir ruha katılmaya koşan bir ruh.

Bizi yiyip bitiren bu söndürülemez ateşi, şehvet olarak adlandırabilir miyiz? Sonunda yiyeceğe kavuşan, açlıktan deliye dönmüş bir hayvana benziyorduk ve gitgide artan bir açlıkla birbirimizi öperken, parmaklarım saçlarının buklelerini, boynunun o yumuşak tenini okşuyordu.

Bacaklarımız birbirine dolandı, ereksiyon halindeki fallusu onunkinden daha az dik ya da daha az sert sayılmayacak benimkine sürtünüyordu. Bedenlerimizi olabildiğince birbirine yapıştırmış, nefes nefese ve şiddetli sarsılışlarla titreyip, her yanımızı öpücükler ve ısırıklarla kaplarken, o köprünün üzerinde, yoğun sisin ortasında, ilahi güçlere av olmuş iki lanetli ruha benziyor olmalıydık.

Zamanın akışı durmuştu ve bilincimizi yitirene, tarifsiz bir istek içinde bitkin düşene dek öylece kalacağımızı düşünürken -çünkü deliliğin sınırlarındaydık,- basit bir olay bu duruma son verdi.

Günün işlerinden yorgun, eski bir araba ağır ağır evine geri dönüyordu. Arabacı koltuğunun üzerinde uyukluyordu. Zavallı at ise başı neredeyse dizlerinin arasında, kauçuk kaplı tekerlerin taşlı yolda ağır dönüşüyle sallanarak yarı uyuklar haldeydi.

"Bana gelin!" dedi Teleny sinirli ve alçak bir sesle. "Bana gelin... Benimle yatın!" diye ekledi bir aşığın yalvaran ses tonuyla.

Yanıt olarak, elini sıktım.

"Gerçekten istiyor musunuz?"

"Evet!" diye mırıldandım iç geçirir gibi zayıf bir sesle.

Hemen arabacıya seslendi; zar zor uyanan arabacı ondan ne istendiğini anlamak için biraz duraksadı.

Arabaya binerken ilk düşüncem birkaç dakika içinde Teleny'nin bana ait olacağıydı ve bu düşünce beni bir elektrik akımına kapılmışçasına baştan aşağı titretti.

Mutluluğuma hâlâ inanamıyordum ve dudaklarım şu sözcükleri sesli olarak mırıldanıyor olmalıydı:

"Teleny benim olacak."

İnanmaya çalışıyordum. Anlamış gibi görünüyordu çünkü başımı elleri arasına aldı ve öpücüklere boğdu.

Sonra, pişmanlığa kapılmış gibi sordu:

"Söyleyin, pişman değilsiniz, değil mi?"

"Neden pişman olacağım?"

"Bu durumda benim olacaksınız, yalnızca benim öyle mi?"

"Hiçbir zaman başka birinin olmadım, bundan sonra da olmayacağım..."

"Beni daima sevecek misiniz?"

"Daima!"

"Bu, bizim yeminimiz olsun!" diye ekledi.

Sonra beni kollarıyla sardı ve göğsüne bastırdı. Ben de ona sarıldım ve arabanın sallanan lambasının ışığında, gözlerinde çılgınca bir ateşin parıldadığını gördüm. Uzun zamandır yaşayan bir isteğin susuzluğuyla kuruyan dudakları bir acı ifadesiyle benimkilere uzandı. Yeniden, daha ateşli, ilkinden daha olası bir öpücüğü soluyorduk.

Ah! Bu öpücüğün anısı hâlâ dudaklarımı yakıyor.

Bir öpücük, iki bedenin ilk tensel dokunuşundan daha fazla

bir şeydir: İki âşık ruhun uzun süre beklediği günahkâr öpücük daha duygu yüklüdür; bu yasak meyvedir, bu kanı ateşe veren bir meşaledir.

Teleny'nin öpücüğü beni coşturuyor, damağım ağzının tadını alıyordu. Birbirine böyle bir öpücük verdikten sonra yeminlere ne gerek vardı? Yeminler, dudaklardan dökülen, sıklıkla da unutulan vaatlerdi. Oysa böylesi bir öpücük sizi mezara kadar izlerdi. Dudaklarımız birbiri üzerine yapışırken, eli yavaşça, fark ettirmeden pantolonumun düğmelerini çözüyor, aralıktan içeri kayıyor, gömleğimi aralıyor, dimdik ve ateş gibi yanmakta olan fallusumu yakalıyordu. Bir çocuk eli kadar yumuşak, bir fahişe kadar becerikli, bir eskrim ustası kadar kararlı olan elinin basit bir dokunuşu, bana Kontes'in sözlerini anımsattı:

"Hepimiz bazı insanların az, bazılarının çok çekici olduğunu biliriz. Bazıları bizi çekerken, bazıları iter."

Teleny, en azından benim için, parmaklarında bir tür büyü taşıyordu. Basit bir dokunuşu kanımın çekilmesine yetiyordu. Elim biraz çekinerek onunkinin yolunu izledi ve organının muhteşemliğini hissettiğimde aldığım hazzı itiraf etmeliyim.

Parmaklarımız penislerimize yeni ulaşmıştı ki, sinirlerimizin aşırı gerginliği ve uyarılma düzeyimiz semen yollarımızı sıkıştırdı, boşalmasına neden oldu. Bir an şiddetli bir ağrı girdi organımın dibine ya da daha çok kasıklarıma, ardından yaşam sıvısı ağır ağır akmaya başladı semen bezlerimden, üretra başına yükseldi, dar kolon boyunca termometre tüpündeki cıva ya da bir volkan kra-

terindeki ergimiş lav gibi ilerledi, zirveye ulaştı; yarık aralandı, küçük dudaklar birbirinden ayrıldı ve yapışkan krem, şiddetli bir püskürme ile değil, kesik kesik, büyük yakıcı damlalar halinde fışkırdı. Çıkan her damla ile parmaklarımın ucunda, ayaklarımın tabanında, beynimin en derin hücrelerinde tarifsiz, dayanılmaz bir duygu oluşuyordu; omuriliğim, kemiklerim sıvılaşmış gibiydi ve bu değişik akımlar, kan ve sinir tellerim fallusta, kas ve damardan oluşan organda bir araya geldiğinde, korkunç bir şok oluştu. Aynı anda hem ruhum hem beynim çırpınmaya başladı; her birinin hissettiği haz öylesine şiddetliydi ki, bazen bir haz olmaktan çıkıyordu. Birbirimize sarılmıştık ve tüm yapabildiğimiz sperm damlalarımız akarken ses çıkarmamaya çalışmaktı.

Sinirlerimizin aşırı gerilmesini izleyen bitkinlik hali, araba Teleny'nin kapısının, bir süre önce deli gibi yumrukladığım kapının, önünde durduğunda kesildi.

Arabadan bitkin çıktık ama kapı üzerimize kapanır kapanmaz yeni bir istek dalgasıyla tekrar öpüşmeye ve birbirimizi okşamaya başladık, isteklerimize gem vuramıyorduk.

"Gel," dedi Teleny, "Neden daha fazla bekleyelim? Bu değerli zamanı burada soğuğun ve karanlığın ortasında neden harcayalım?"

"Üşüdün mü? Karanlık olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum ona.

Beni sevgiyle öptü.

"Karanlıkta ışığımsın sen," diye devam ettim; "Beni ısıtan ateşsin sen; kutbun uçsuz bucaksız buzulları benim için yeryüzü

cenneti olurdu sen orada olsaydın."

Merdivenleri el yordamıyla çıktık çünkü kibrit çakmasına izin vermemiştim. Ona yapışmıştım; nedeni onu göremeyişim değil, aşkla, bir ayyaşın şarapla olduğu kadar sarhoş olmamdı.

Az sonra dairesindeydik. Girer girmez, bir kandille hafifçe aydınlatılmış holde bana kollarını uzattı.

"Hoşgeldin!" dedi. "Bu ev, senin de evin artık."

Sonra alçak bir sesle, o ahenkli yabancı diliyle ekledi:

"Bedenim bedenine, ruhum ruhuna, yaşamım yaşamına aç!"

Bitirir bitirmez birbirimizi okşamaya başlamıştık bile.

"Biliyor musun?" dedi bana, "Bugün seni bekliyordum aslında..."

"Beni mi bekliyordun?" diye sordum şaşkın.

"Evet, eninde sonunda benim olacağını biliyordum. Ve bugün geleceğini de hissediyordum."

"Peki, nasıl?"

"Bir önsezi."

"Peki, ya gelmeseydim?"

"Zamanında gelip engellememiş olsaydım yapacağın şeyi yapacaktım. Sensiz hayat imkânsız olacaktı benim için."

"Ne? Kendini mi boğacaktın?"

"Hayır, tam olarak değil. Nehir benim için fazla soğuk ve karanlık buna karşılık ben fazla naziğim. Hayır, yalnızca uyuyacaktım... Ebedi bir uyku, seni ağırlamak için hazırladığım ve daha önce hiç kimsenin ayak basmadığı odada, seni düşünerek uyuyacaktım."

Sonra keskin bir siğilotu kokusu ile parfümlenmiş küçük bir odanın kapısını açtı. Oldukça farklı bir odaydı; duvarlar, gümüş düğmelerle tutturulmuş kalın bir beyaz kumaşla kaplıydı; zemin beyaz kuzu postundan yapılmış bir halıyla örtülmüştü ve tam ortada, geniş bir divanın üzerinde, bir kutup ayısı postu uzanıyordu. Odadaki biricik mobilyanın üzerinde, bir Bizans kilisesi ya da Doğu sinagogundan gelen eski gümüş bir lamba, müritleri olduğumuz bir Priapos tapınağını aydınlatmaya yetecek soluk bir ışık yayıyordu.

"Beyazın en sevdiğin renk olduğunu biliyorum," dedi bana, "Esmer tenine de yakışıyor, işte bu nedenle onu sana, yalnızca sana ayırdım. Buraya başka hiç kimse girmeyecek."

Ve az sonra, göz açıp kapayana kadar, büyük bir ustalıkla tüm giysilerimi çıkardı; kolları arasında uykuya dalan bir çocuk ya da hazzın doruğundaki bir erkek gibi teslim etmiştim kendimi ona. Bir anda çırılçıplak, ayı derisinin üzerine uzanmış buldum kendimi ve o, karşımda, yitip bitiren gözlerle hayranlıkla seyrediyordu beni.

Bakışları açgözlülükle her yanımda dolaşıyordu; sanki beynimin içine giriyor, nesneleri algılayışımı yitirmeme neden oluyordu. Kalbimden geçiyor, damarlarımda gitgide daha yakıcı halde akan kanımı kamçılıyordu; sıvılaşıp damarlarıma girdiği sırada, Priapos da başını kaldırdı, öylesine kabarık ve gergindi ki damarları çatlayacak gibiydi. Ellerini tüm bedenimde gezdirdi; ardından dudakları göğsümü, kollarımı, bacaklarımı, uyluklarımı öpücüklerle bezedi. Yukarılara geldiğinde, yüzünü hayranlıkla pubisi gölgeleyen yoğun ve kalın kıl örtüsüne gömdü.

Kılların yanaklarını ve boynunu okşayışını hissedince hazla ürperdi; sonra fallusu yakalayarak dudaklarına bastırdı. Bu dokunuş onu kendinden geçirdi; önce başı, sonra tüm organ görünmez oldu. Bu zaman zarfında, ben de onun kıvır kıvır başını yakalamıştım; zevkten titriyordum. Hislerim o kadar beklenmedikti ki, deliriyordum.

O sütun, o titreyen sütun tamamen ağzının içindeydi, başı damağına dokunuyor, diliyle gıdıklanıyor, küçük dokunuşlarla okşanıyordu. Kendimi eritilmiş, yok edilmiş, sindirilmiş hissediyordum. Haz fazla gelmeye başlamıştı; beni öldürüyordu. Bu bir an daha sürseydi, bilincimi kaybedecektim.

"Dur, yalvarırım dur!" diye bağırdım. Yakarışlarımı duymazdan geliyordu. Gözlerimin önünde şimşekler çakıyordu; yakıp kavuran bir sel geçti tüm bedenimden. Baştan ayağa hızlı bir titreyiş geçti gitti.

"Yeter, yeter!"

Sinirlerim sıkışıyordu; kıvranıyor, ara sıra kendimi kaybediyordum. Birden, testislerimi okşayan ellerden biri kalçalarımın arasına kaydı ve bir parmak anüsüme girdi. Önden bir erkek, arkadansa bir kadın olduğumu hissettim; her iki taraftan da tarifsiz bir haz duyuyordum.

Bu çok fazlaydı, bedenimi eriyip sıvılaşmış gibi hissediyordum; yakıcı yaşam sıvısı ateşten bir özsu gibi yükselirken, kaynamakta olan kanım beynime ulaşarak, taşkınlığı buraya da taşıdı. Daha fazla dayanamadım; hazdan kendimi kaybettim, cansız bir

kütle gibi üzerine yığıldım.

Birkaç dakika sonra, kendime geldim. Bu kez ben bir erotik krize yakalanmıştım, onun yerini almak, okşamalarını ona geri vermek istiyordum.

Giysilerini koparıp aldım, onu da benim gibi çırılçıplak bıraktım. Tenini tenimde, baştan ayağa tüm bedenini çıplak hissetmek nasıl da bir hazdı! Az önce hissettiğim zevkler isteğimi artırmaktan başka bir şey yapmamıştı; bir süre birbirimizi okşadıktan ve sarıldıktan sonra, sarmaş dolaş, birbirine katışmış halde halının üzerine düştük. Birbirimize sürtünüyor, aşkın doruklarında, birbirini tahrik eden iki kedi gibi yuvarlanıyorduk.

Dudaklarım fallusunun, Priapos tapınağı idolüne model olmaya ya da Pompei genelevlerinin kapılarına süs olarak asılmaya layık o muhteşem organın tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu. Bu kanatsız tanrıyı gören birçok erkek, kadınların aşkını -kim bilir kaç kişi- kendi cinsi için terk etmiş olmalıydı. Abartılı bir boyutta olmasa da oldukça büyüktü; büyük ve yuvarlak olan başı hafif yassı olduğundan, kanlı canlı bu meyve, etli, hoş, iştah açıcı bir kayısıya benziyordu.

Doymak bilmeyen gözlerimi buradan ayıramıyordum; onu yakaladım, öptüm, dudaklarımı kadife teninde gezdiriyordum. O da benim gibi ara ara sarsılıyordu. Dilim başını tatlı tatlı okşuyor, bir gülsuyu damlası bırakmak üzere aşkla aralanan küçük dudakların arasına girmeye çalışıyordu; organında geziniyor, onu yiyip bitiriyordu. Dudaklarımla daha da sıkmaya çalıştığımda dikine

hareketleniyor, her seferinde biraz daha ilerleyerek damağıma dokunuyordu; neredeyse gırtlağıma ulaşmıştı ki, daha da şişkinleştiğini hissettim. Hızlı, daha hızlı gidip geliyordum. Teleny deli gibi başımı yakaladı; kasılıp kalmıştı.

"Ağzın beni yakıyor, beynimi içine çekiyorsun! Dur! Dur! Can çekişiyorum. Daha fazla dayanamayacağım... Bu çok fazla!"

O beni durdurmak için başımı uzaklaştırmaya çalışırken, ben de fallusunu dudaklarıma ve dilime daha da bastırıyordum; hareketlerim hızlandı. Daha sonra tüm bedenini bir titreme aldı ve sıcak, yapışkan ve sedefli bir sıvı fışkırarak ağzımı doldurdu. Hissettiği aşırı haz acıya dönüşmüştü...

"Dur! Dur!" diye mırıldanıyordu yine.

Gözlerini kapattı ve hareketsiz kaldı; bu sırada ben aklımdan artık gerçekten bana ait olduğunu geçiriyor, köpüklü özsuyunu, gerçek yaşam iksirini içiyordum.

Bir an kolları kendini bilmez halde kaskatı kaldı. Sonra gevşedi ve aldığı aşırı hazla kendinden geçti.

Neredeyse ondan da bitkin haldeydim; çünkü aşkın doruklarında öylesine istekle, öylesine açgözlülükle saldırmıştım ki ben de durmadan boşalmıştım. Sinirlerim de gevşediğinden, tükenmiş halde divanda onun yanına düştüm.

Kısa bir dinlenmeden sonra (ne kadar sürdüğünü söyleyemeyeceğim çünkü zamanın sakin ve düzenli adımlarıyla ölçülemezdi), gevşemiş penisinin uyuşukluğundan sıyrıldığını ve yüzümü ittiğini hissettim; yalnızca ağzında hissetmenin hazzı için, uyku-

sunda bile annesinin meme ucuna yapışıp kalan, obur bir bebek gibi, ağzımı arıyordu açıkça.

Dudaklarımı bastırdım ona; şafak vakti uyanan bir horoz gibi, boynunu uzattı ve gururlu kukurikusunu bırakarak, başını kaldırdı ve ağzımın içine girdi.

Teleny onu ağzımda hisseder hissetmez olduğu yerde döndü ve benimle aynı pozisyona yerleşti, yani ağzı benim tam ortamdaydı, tek fark benim sırt üstü olmam ve onun ise üzerimde olmasıydı.

Tüylerimle özenle oynarken, organımı öpmekle başladı işe; önce kalçalarımı, ardından da bir parmağının ucuyla testislerimi okşadı, içim tarifsiz bir keyifle doldu.

Dokunuşları ağzının ve fallusunun verdiği hazzı öylesine artırıyordu ki az sonra kendimi kaybettim.

Bedenlerimizi şehvetle titreyen tek bir kütle oluşturuyordu. Her ikimiz de aşk dolu sarsılışlarla hareket ederken, şehvet bizi sinirlerimizin gerginliğinde öylesine titretiyordu ki, semen bezlerimiz işlerini yapmayı reddediyordu.

Boşalmamız bir işe yaramıyordu. Birden aklım başımdan gitti... Akmayı reddeden sıvı yuvalarından fırlamış gözlerimde dönüyordu sanki; kulaklarımı uğuldatıyordu. Erotik aşkın en uç noktasına, hazzın doruklarına ulaşmıştım. Beynim delinmiş, omurgam ortadan ikiye ayrılmış gibi hissediyordum. Yine de fallusunu gitgide daha hızlı emiyor, bir meme gibi çekiştiriyordum; boşaltmasını sağlamak istiyordum ki birden çırpındığını, ürperdiğini, şişkinleştiğini hissettim ve sonunda sperm kapıları yakıcı

kıvılcımlar yağmurunun ortasında açıldı: Cehennemin alevleri yerini Olimpos'un o dingin ambrosyalarının tadına bıraktı.

Bir an dinlendikten sonra, bir dirseğimin üzerinde doğrulup, sevdiğimin gerçek bir akademi modeline uygun büyüleyici güzelliğinin tadını çıkarmaya başladım: Geniş ve güçlü bir göğüs, kaslı ve kalın kollar... Böylesi keskin formların bunca zarafetle birleştiğini daha önce hiç görmemiştim; ne en ufak bir yağ izi ne de en küçük bir fazla et parçası bulmak mümkündü. Tamamen sinir ve kastan oluşuyordu. Ona o hoşluğu, bir yılanın kıvrılmalarıyla sarıp sarmalayan o esnekliği veren ince eklemleriydi. Teni inci beyazlığındaydı ve bedeninin başı dışındaki değişik bölgelerindeki tüyler siyahtı.

Teleny gözlerini açtı, kollarını bana uzattı, elimi tuttu, öptü ve ensemi ısırdı; sonra dudakları sırtım boyunca kayarak, çiçeklerle bezeli bir gül ağacından dökülen gül yaprakları yağmuruna benzeyen aralıksız hızlı öpücükler kondurdu geçtiği her yere. Sonra kalçalarımı yakalayarak iki eliyle araladı ve dilini daha bir süre önce parmağını batırdığı deliğe soktu. Bu yeni ve muhteşem bir haz oldu.

Sonra kalktı ve aynısını yapmama yardım etmek için ellerini uzattı bana.

"Şimdi," dedi, "Yiyecek bir şeyler bulacağımız yan odaya geçelim; biraz güç toplamaya gereksinimiz var ama belki de masaya oturmadan önce bir banyo fena olmaz. Ne dersin?"

"Sana zahmet olur."

Yanıtımı dinlemeden beni, gündüzleri camlı çatı kaplamasın-

dan güneş ışınları alan, eğreltiotları ve cüce palmiyelerle dolu bir tür seraya soktu.

"Burası çift amaçlı bir oda, hem sıcak bir sera hem de her evde olması gereken küveti barındırıyor. Her ikisine birden sahip olabilmek için fazla fakirim ama bu küçük köşe temizlenmek için bana yettiği gibi, bitkilerim de bu sıcak ve nemli atmosferden çok memnun görünüyor."

"Nasıl? Fakat bu tam da prenslere layık bir banyo..."

"Hayır, hayır!" diye yanıt verdi gülümseyerek.

"Yalnızca bir sanatçının banyosu."

Siğilotu kokan sıcak bir suya daldık ve az önceki aşırılıklardan sonra orada öylece dinlenmek mükemmeldi.

"Memnuniyetle bütün geceyi burada geçirebilirim!" dedi.

"Bu suda yatmak nasıl da dinlendirici. Fakat açız, hadi gidip midemizin isteklerini de tatmin edelim."

Banyodan çıkıp süngersi bir kumaştan sıcak bornozlara sarınarak kurulandık.

"Gel, yemek odasına geçelim."

Hem kendi çıplaklığım hem de onunki nedeniyle tereddüt ediyordum.

Gülümsedi.

"Üşüdün mü?"

"Hayır, ama..."

"Öyleyse korkma. Dairede kimse yok. Diğer katlarda da her-

kes uyuyor ve zaten pencereler de perdeler de sıkı sıkı kapalı."

Beni her yanı yumuşacık, kalın, koyu kırmızı kapitone kumaşlarla kaplı yan odaya götürdü. Dairenin ortasında, değişik, sanatsal formda bir lamba asılıydı ve lambadan canlı bir ışık yayılıyordu.

Bir divana oturduk; önünde fildişi ve sedef kaplamalı, Arap işi abanoz sehpalardan biri duruyordu.

"Seni bekliyor oldum evet ama yine de bir ziyafet sunmam mümkün değil," dedi bana. "Fakat yine de iştahını tatmin edecek bir şeyler olduğunu umuyorum."

Menü, birkaç Cancale istiridyesi, eski ve tozlu bir şişe Sauteme, Perigord mantarları çeşnili bir ciğer patesi, biberli keklik, aynı mantarların ince dilimler halinde doğranmasıyla hazırlanmış bir mantar salatası ve bir şişe muhteşem sek şeriden oluşuyordu.

Tüm bunlar eski, mavi renkli Delft ve Savone tabaklarında servis edilmişti; çünkü eski fayanslara düşkünlüğümü biliyordu.

Sonra Sevilla portakalları, muz, ananasın kiraz likörü ile ıslatılması ve üzerine şeker serpilmesiyle hazırlanmış bir tatlı geldi; tüm bu muhteşem meyvelerin kokusuyla tadının iç içe geçtiği bir tür kompostoydu bu.

Yediklerimizi bir kupa Champagne şarabı ile bastırıp, birkaç küçük kase yakıcı moka ile tatlandırdıktan sonra, bir nargile yaktı ve Latakieh kokusunu sırayla içimize çekerken, mavi spiraller de öpücüklerimizin ateşine karışıyordu.

Tütün dumanları ve şarabın baş döndürücülüğü bizi baştan çıkartınca yeniden arzuya kapıldık; Türk piposunun kehribarın-

dan daha hacimli bir et parçası vardı çok geçmeden ağızlarımızda. Başlarımız uyluklarımızın arasında kayboldu; tek bir bedendik artık, yeni okşayışlar, yeni duygular, daha da şiddetli şehvet sarhoşlukların arayışında, doymak bilmez bir haz almak ve haz vermek isteğiyle birbirimize sıkı sıkı sarılıyorduk. Az sonra tek heceli sesler, birbirini takip etmeyen sözcükler şehvetimizin düzeyini ifade etmeye başlamıştı ve birbirimizin üzerine neredeyse ölü gibi, titreyen bir et yığını halinde düştük. Yarım saatlik dinlenme ve baştan çıkarıcı baharatlar serpilmiş bir koca arak, curaçao ve viski çanağından sonra, ağızlarımız yeniden birleşti.

Nemli dudakları benimkilerin üzerinde öylesine hafif titriyordu ki, güçlükle hissedebildiğim bu dokunuşu daha güçlü hissetme isteğine kapılıyordum. Bir yandan da dilinin ucuyla benimkini harekete geçiriyordu. Bu zaman zarfında elleri bedenimin en hassas bölgesinden tekrar tekrar hafif dokunuşlarla geçiyor, tüm bedenim hazla, durgun suların üzerindeki yumuşacık kıpırdanış gibi titriyordu.

Beni Teleny'nin seviyesine yükselten minderlerin üzerine uzanmıştım. Bacaklarımı omuzlarına yerleştirdi ve kalçalarımı aralayarak önce öpmeye, ardından ortadaki deliği emmeye başladı, bu inanılmaz bir zevk veriyordu. Böylece, girişi diliyle yumuşatarak hazırladıktan sonra, fallusunun ucunu içine sokmaya çalıştı. Boşuna çabaydı, giremiyordu...

"Bırak ben ıslatayım," dedim, "Daha kolay kayacaktır."

Sonra organını yeniden ağzıma aldım, dilimle okşadım, ne-

redeyse tamamını ıslattım. "Şimdi," dedim, "Tanrıların bile yok saymadığı bu hazzın tadını çıkaralım."

Parmaklarımın ucuyla henüz keşfedilmemiş olan ve girişine bastırılan o kocaman organı içine almak için çırpınan bu deliği kenarlarından tutup araladım.

Bir kez daha bastırdı organını; başı girdi ama o muhteşem mantar öteye geçemiyordu; organının önü kesilmiş kalmıştı.

"Sana zarar vermekten korkuyorum!" dedi. "Belki de bunu bir başka sefere bırakmalıyız, ne dersin?"

"Ah! Hayır, bedenini bedenimin içinde hissetmek benim için ancak mutluluk olabilir." Yeniden denedi, çok hoştu. Bu sefer kararlılıkla itti; anüsün kasları gevşedi; organ sonunda yerine yerleşmişti. Deri öylesine gerilmişti ki, kenarları birkaç damla kanla lekelendi; geçit zorlanmıştı ve zevk acıyı aşıyordu.

Teleny kıstırılmış halde duruyordu; organını ne ileri itebiliyor ne geri çekebiliyordu, daha fazla sokmaya kalkışırsa sünnet olacaktı sanki. Bir an için çabalamayı kesti ve beni yaralayıp yaralamadığı sorusuna olumsuz yanıtımdan sonra, ani bir darbe ile penisini içime soktu.

Rubicon aşılmıştı; organı kaymaya başladı ve artık zevkli işine girişebilirdi. Tüm organı içimdeydi; hissettiğim acı azalırken, zevk de o ölçüde arttı.

Küçük tanrı içimde hareket ediyor, varlığımın en derinlerini okşuyordu. Sonuna kadar içimdeydi. Kılları benimkilere karışıyor, testisleri tatlı tatlı kalçalarıma sürtünüyordu. Yarı yan döndüğümde

o güzel gözlerinin benimkilere daldığını görüyordum. Ah! O dipsiz gözbebekleri! Gökyüzü ya da okyanus gibi, sonsuzluğu yansıtıyordu. Bir daha asla onun kadar hazla, aşkla yanan gözler göremeyeceğim. Üzerimde manyetik bir etkisi vardı; aklımı başımdan alıyor, daha da ötesi, batıcı bir acıyı hazza, zevke dönüştürüyorlardı.

Şehvetle hazza dalmıştım; ben tüm sinirlerim kasılmış dururken, o da hissettiği zevkin aşırılığı içinde kıvranıyor ve dişlerini gıcırdatıyordu. Daha fazla dayanamayacaktı; tırnaklarını etime batırıyordu; hareket etmeye çalışıyor ama tamamen sıkıştırılmış olan organını daha öteye itmesi mümkün olmuyordu. Gücünü yitirdi, bacakları üzerinde güçlükle duruyordu.

Bir darbe daha vurmaya çalıştı ama ben organını kaslarımın tüm gücüyle tutuyordum ve sıcak lava benzer ani bir fışkırma ile beni sular altında bıraktı ve tahriş edici bir madde gibi dağladı, kanımı ateşe verdi, bir tür yakıcı alkole dönüştürdü. Nefes nefeseydi, kendini kaybetmişti; soluğu kesilmiş, tükenmişti.

"Ölüyorum," diye mırıldandı, "Bu çok fazla..." Ve baygın kollarıma düştü.

Bir yarım saatlik dinlenmeden sonra uyandı, gözleri minnetle parıldıyordu.

"Bana daha önce hiç yaşamadığım şeyler hissettirdin!" dedi.

"Ya ben?" diye yanıt verdim gülümseyerek. Gökyüzünde miydim, cehennemde miydim bilemiyordum aslında. Bilincimi kaybetmiştim.

Bir an bana bakmak için sustu, ardından:

"Seni öylesine seviyorum ki sevgili Camilleim! Seni ilk gördüğüm andan beri çılgınca sevdim."

Ben de ona, kalbimden ona olan aşkımı kovabilmek için ne kadar acı çektiğimi anlattım; gece gündüz görüntüsüyle nasıl boğuştuğumu ve sonunda nasıl mutlu olduğumu.

"Ve şimdi sen benim yerimi alacak, benim hissettiklerimi hissedeceksin. Bu kez senin aktif ve benim pasif olmam gerekiyor ama başka bir pozisyon deneyelim, çünkü bu çok yorucuydu."

"Ne yapmam gerekiyor şimdi? Yeni olduğumu biliyorsun..."

"Şuraya otur," diye yanıt verdi bana, bu iş için hazırlanmış bir tabureyi göstererek: n

"Ben senin üzerine çıkacağım, sen de bana bir kadın gibi davranacaksın. Bu kadınların delirdiği ve her fırsatta istedikleri bir pozisyon."

Boyun eğdim. Önce Priapos'a saygılarını sunmak için diz çöktü (her koşulda Papa'nın ayak parmağından daha hoş bir parçaydı), küçük tanrıyı diliyle okşadıktan ve ıslattıktan sonra üzerine oturdu. Bekaretini yitireli uzun zaman olduğundan, organım onun içine onunkinin bana girdiğinden çok daha kolay girdi ve her zamanki boyutlarında olmadığından, pek canını yakmadı.

Deliği araladı bir kalça darbesiyle fallusun önce başı, sonra kendisi içindeydi; itti, kalktı ve bir ya da iki harekette tüm kolonun yerine yerleşmesini sağladı. Tam rahatladığında, boynuma kollarını sardı.

"Kendini bana verdiğine pişman mısın?" diye sordu beni kay-

betmekten kaygılanırmışçasına bilinçsizce daha sıkı sarılarak.

Yalnızca bedeninin içinde çırpınan penisim yanıt verdi.

"Bir nehrin dibinde yatıyor olmamızın daha eğlenceli olacağını düşünüyor musun hâlâ?" diye devam etti.

"Şu anda bu kadar korkunç bir şeyi nasıl düşünebiliyorsun? Bu Misya'nın tanrısına hakaret."

Bunun üzerine, benzersiz bir ustalıkla Priapos'un üzerinde ata biner gibi hareket etmeye başladı, rahvandan tırısa, ondan da dörtnala geçti, önce ayak uçlarına kalkıyor ve sonra yeniden eğiliyordu ve daha hızlı, her seferinde daha hızlıydı; kendimi aynı anda sıkıştırılmış, yakalanmış, pompalanmış ve emilmiş hissediyordum.

Sinirlerim gerildi... Kalbim öylesine şiddetle çarpıyordu ki, güçlükle nefes alıyordum. Damarlarım çatlamaya hazırdı. Şiddetli bir ateş beni yakıp kavuruyordu; damarlarımdaki kan alev almıştı âdeta.

Ve o gitgide daha da hızlanıyordu. Muhteşem bir hazla kıvranıyordum. Kendimi erimiş gibi hissediyordum ve ancak içimde kalan son yaşam sıvısı damlasını da çekince durdu. Gözlerim yuvalarında dönüyordu; ağırlaşan göz kapaklarım yarı yarıya kapanmıştı, acıya ve hazza karışmış dayanılmaz bir şehvet beni kendimden geçirdi, sonra her şey silindi. Beni kollarına aldı ve soğuk, rengi uçmuş dudaklarımdan öperken kendimden geçtim.

Yedinci Bölüm

Ertesi gün, o gece olanlar bana bir cennet rüyası gibi göründü.

- Yine de bunca şeyden sonra kendinizi biraz bitkin hissetmişsinizdir...

- Bitkin! Hayır, pek sayılmaz. Aşkın hüzünlü tatminini hiçbir zaman hissedemesem de sevmeye devam eden tarlakuşunun dolu dolu mutluluğunu hissediyordum. O güne kadar kadınlardan aldığım haz sadece sinirlerimi gevşetmeye yetmişti. Fiziksel gereksinim sonucu yaptığım bir eylemdi yalnızca. Oysa benim cinselliğim, kalbimin ve ruhumun boşalması, tüm duygularımın muhteşem armonisi gibiydi.

O güne kadar bana keyifsiz, soğuk, düş kırıcı görünen dünya, bir yeryüzü cennetine dönüşmüştü; ısı her ne kadar düşmüş de olsa, hava benim için hafif ve güzel kokularla doluydu. Güneş, bir Kızıl-

derilinin ardındaki bakır diskten çok, Apollon'un büyüleyici yüzüne benzeyen güneş, benim için neşeyle parıldıyordu; öğleden sonra üçte kentin üzerini gölgeye boğan karanlık bulutlar bile bana her türlü çirkinliği örten, doğayı fantastik, evimizi konforlu ve yumuşak kılan hafif bir pus gibi geliyordu. Hayal gücünün iktidarıydı bu.

Gülüyorsunuz! Ne yazık! Don Kişot, yel değirmenlerini devler ve çirkin kadınları prenses olarak algılayan tek kişi değildi. Sizin dar görüşlü manavınız patatesleri şalgamla karıştırma hatasına hiç düşmeyebilir; bakkalınız kahveyi hardalla ya da mercimeği nohutla karıştırmayabilir çünkü bu insanlar aklıselimdir ve her şeyi mantığın terazisinde tartar.

Onları bir fındıkkabuğuna hapsetmeyi deneyin; kendini dünyanın hükümdarı olarak algılayacağını göreceksiniz. Hamlet ile karşılaştıklarında olayları gerçek haliyle göreceklerdir. Ben bunu hiç yapmadım. Fakat babamın delirerek öldüğünü söylemeliyim. Ne olursa olsun, o ezici bezginlik, o yaşamdan iğrenme hali yok olmuştu. Kendimi neşeli, memnun, mutlu hissediyordum. Teleny benim sevgilimdi, ben de onun.

Günahımdan utanç duymaktan uzak, bütün dünyaya ilan etmek istiyordum. Hayatımda ilk kez, ilk seferlerinde elleri ayaklarına karışan âşıkların çılgınlığını anlıyordum. Adını kazımak istiyordum ağaçların kabuğuna, gören kuşlar sabahtan akşama şakısınlar diye, meltem onu mırıldansın diye ormanın yapraklarının uğultusunda. Kumsala yazmak istiyordum adını, okyanusa aşkımı anlatmak ve sonsuza dek şarkısını söylemesini sağlamak.

- Ertesi gün, duyularınızın sarhoşluğu geçtiğinde, bir erkek âşığınız olması fikrinden dehşete kapılacağınızı düşünmüştüm.

- Neden? Kendi doğamın huzur ve mutluluğu bulmasıyla nasıl bir suç işlemiş olabilirdim ki doğaya karşı? Eğer bir günah vardıysa, bu kanımın, mizacımın hatasıydı, benim değil. Isırganları bahçeme diken kimdi? Ben değil. Çocukluğumdan beri, nasıl olduğu bilinmediğim bir şekilde gelişmişti tüm bunlar. Bedenimdeki bu yakıcı farklılaşmayı nedenini anlamamdan çok önce fark etmiştim. Cinselliğimi uyandırmak istediğimde, mantığım isteklerimden daha mı az ağır basıyordu? Tutkularım irademin üzerine çıkıyorsa lanetlenecek miydim? Kaderim bana, kendimi lanetlemek için tutacağım yolun nehre atlamaktan daha keyifli olabileceğini kanıtlamamış mıydı? Ben kaderime teslim olmuştum ve o andan itibaren mutluluk içinde yüzüyordum. Zaten, ben asla Iago gibi, "Erdem bir yalandır!" demedim. Hayır, erdem günahın hoş tadını taşır ama kötülük bir asit gibidir, oldukça da muhteşemdir. Biri ya da diğeri olmadan, yaşam yavan kalır.

- Bununla birlikte, birçokları gibi sodomiye okul yıllarında başlamadığınızdan, bedeninizi bir erkeğe teslim etme eyleminin sizde tiksinme yaratacağını düşünmüştüm.

- Tiksinme mi? Bir bakireye bekâretini kendi seçtiği, aşkına fazlasıyla karşılık veren bir âşığa teslim etmekten pişmanlık duyup duymadığını sorun! Tüm Golconda hazinelerinin karşılayamayacağı bir hazineyi kaybetmiştir; saf, lekesiz, el değmemiş bir çiçek değildir artık ve onu ahlaksızlıkla damgalayacak toplumun

iffetli çiçeklerine rol yapmayı da bilmez, üstelik sefahat düşkünleri peşinden koşacak, namuslular onu aşağılayarak sırt çevirecektir. Yine de bu genç kız, bedenini yaşama katlanmasına olanak sağlayan tek şey, bir parça aşk karşılığında vermekten pişmanlık duyacak mıdır? Hayır. Eh öyleyse, ben de değildim. Eski kafalılar ve taş kalpliler beni lanetleyebilirler istiyorlarsa! Umrumda değil...

Ertesi gün, yeniden buluştuğumuzda, yorgunluğumuzdan en ufak bir iz kalmamıştı. Hemen birbirimizin kollarına atıldık ve öpücüklere boğduk; çünkü hiçbir şey aşkın ateşini kısa bir ayrılıktan daha fazla artıramaz. Eşler arasındaki ilişkiyi dayanılmaz kılan nedir? Çok fazla iç içe olmak, incelikten uzak ayrıntılar, günlük yaşamın bayağılığı. Gürültüyle horlayan kocasının uyanışını, bakımsız, tıraşsız, pijamalı ve terlikli halini görünce; kulağa daha da kötü gelen diğer gürültüler olmasa da birçok erkeğin alışkanlığı olan gırtlağını temizleyişini duyduğunda herhangi bir hayal kırıklığına uğramaması için genç kadının kocasını derinden sevmesi gerekir.

Ve kocanın da gerdekten birkaç gün sonra, karısının cinsel organını kanlı kumaş parçaları ile kaplı bulduğunda, istemsiz bir tiksinme hissetmemesi için karısına tutkun olması gerekir! Neden doğa, bizi kuşlar ya da daha ötesi, tek bir günden fazla yaşamayan ama aşk dolu uzun bir gün geçiren böcekler gibi yaratmamış?

Bu mutluluk verici karşılaşmanın ertesi günü, Teleny bir gala temsilinde sahneye çıkacaktı. Piyanoya geçti ve kadınlar mendillerini sallamayı ve ona çiçekler fırlatmayı bıraktığında, bir hayran grubunun tebriklerini kabul etti ve sonrasında da tiyatronun

kapısında bekleyen ve bizi onun evine götürecek olan arabamda benimle buluşmaya geldi. Geceyi onunla geçirdim, yine uykusuz ama tarifsiz okşamalarla dolu bir gece. Yunan tanrının gerçek müritleri gibi, Priapos adına yedi kez şarap içtik; çünkü yedi, Kabala'ya özgü, mistik ve her şeye elverişli bir sayıydı. Sabah birbirimizin kollarından güçlükle koptuk. Sadakat ve ebedi aşk yemini ettik. Ama maalesef, sürekli değişmekte olan bu dünyada tek değişmez olan, ebedi gecedeki ebedi uyku değil midir?

- Ya anneniz Des Grieux? Bütün bunlar hakkında ne düşünüyordu?

- Bendeki değişimi fark ediyordu. Hiçbir yerde huzur bulamayan evde kalmış bir kız gibi, hırçın ve suratsız olmak yerine, sürekli keyifliydim artık. Bu değişimi aldığım kuvvet ilaçlarına bağlıyor, ilaç sandığının aslında ne olduğundan hiç kuşkulanmıyordu. Sonuç olarak bazı ilişkilerim olduğunu tahmin ediyor ama benim özel hayatıma hiç karışmadığından, kurtlarımı dökme zamanımın geldiğini düşünerek beni serbest bırakıyordu.

- Sonuçta mutlu bir adamdınız.

- Evet; ama bu eksiksiz mutluluk uzun süremezdi.

Cehennem gökyüzünün eşiğinde bulunuyordu ve tek bir yanlış adım bizi Erebus'un saf ışığının içine atabilirdi. Bu unutulmaz tarifsiz zevkler gecesinden bir on beş gün sonra, mutluluk içinde uyandım ama kendimi felaketin dipsiz uçurumuna düşmüş buldum.

O sabah kahvaltıya inince, masamın üzerinde, önceki gün postacı tarafından getirilmiş bir zarf buldum. Her zaman büroma

gelen iş yazışmaları dışında postam olmadığı gibi, mektuplarımı da asla eve gelmezdi. Yazı tanıdık değildi. 'Bir tüccardan olmalı!' diyordum kendi kendime, ekmeğime tereyağ sürerken. Sonunda zarfı açtım. Altında ne ad ne de imza bulunan iki satırlık bir karttı.

-Ve?

- Elinizi hiç kazara güçlü bir elektrik bataryasının üzerine koydunuz ve bir an için aklınızı başınızdan alan bir şok yaşadınız mı? Yaşadıysanız, bu kâğıt parçasının sinirlerim üzerinde yaptığı etkiyi az da olsa anlayabilirsiniz. Yıldırım çarpmış gibi hissediyordum. Bu iki satırı okuduktan sonra, hiçbir şeyi gözüm görmedi, oda çevremde dönüyordu.

- Lanet olsun! Sizi ne bu kadar altüst edebilir?

- Hafızama sonsuza dek kazınmış olan şu iğrenç sözcüklerden başka hiçbir şey:

"Aşığınız T....'den ayrılmazsanız, "İbne" olduğunuz açıklanacak."

Bu imzasız korkunç ve iğrenç tehdit, açık terbiyesizliğine rağmen, İtalyanların deyişiyle, güneşli bir gündeki yıldırım gibi öylesine ani gelmişti ki!

İçeriğinden kuşkulanmadan, dikkatsiz bir şekilde annemin önünde açmıştım zarfı; ama satırları okur okumaz bu küçük kâğıt parçasını bile tutacak takatım kalmamıştı. Ellerim kavak yaprakları gibi titriyordu; ne diyorum ben? Tüm bedenim sarsılıyordu, kendimi korku ve utançla ezilmiş hissediyordum. Dudaklarım titriyordu, buz gibi ter damlaları parıldıyordu alnımın üzerinde; bembeyaz kesilmiş olmalıydım.

Yine de heyecanımı kontrol etmeye çalışıyordum. Kahve ka-

şığını ağzıma götürüyordum ama daha dudaklarıma ulaşır ulaşmaz soluğum tıkandığından bırakıveriyordum. Azgın denizdeki bir geminin yalpaları bile bu kadar mide bulantısı yapamazdı. Banquo'nun gölgesini gören Macbeth bile benim kadar dehşete düşmemiştir. Ne yapmalıydım? Tüm dünyanın karşısında eşcinsellikle, onursuzlukla suçlanmak, soruşturmaya uğramak, belki mahkûm edilmek mi (İngiliz yasaları eşcinselleri ciddi şekilde cezalandırıyordu), benim için hayatımdan daha değerli olan bu adadan ayrılmak mı? Her iki olasılıkta da ölümü tercih ederdim.

- Ama tüm dünyanın bu piyaniste duyduğunuz aşkı bilmesini isteyeceğinizi söylemiştiniz.

- Bu doğru, inkar etmiyorum ama insan kalbindeki çelişkilere hiç tanık olmadınız mı?

- Yine de eşcinselliği bir suç olarak görmüyorsunuz değil mi?

- Asla! Bununla topluma herhangi bir zarar veriyor muyum?

- Peki, neden bu kadar dehşete kapıldınız?

- Çünkü her koşulda görüntüyü kurtarmak, İTİBARI KORUMAK gerekiyor.

- Evet, orası doğru. Haklısınız. Peki, bu mesajı kimin yazdığını biliyor musunuz?

- Kim? Beynim patlıyordu... Birçok şüpheli geldi aklıma. Durum *Milton'un Ölümü* kadar beklenmedik ve ürkütücüydü: Beni ölümcül darbeyi indirmekle tehdit ediyorlardı. Bir an için bunu yazanın beni korkutmak ve ona olan duygularımın sınırlarını keşfetmek isteyen Teleny olduğunu bile düşündüm.

- Kontes'ti değil mi?

- Ben de öyle düşündüm önce. Teleny paylaşılabilecek bir erkek değildi ve aşktan deliye dönmüş bir kadın her şeyi yapabilirdi. Bununla birlikte, bir kadının böyle bir silah kullanmaya cesaret etmesi bana pek mümkün görünmüyordu; üstelik Londra'da değildi. Hayır, o değildi, Kontes olamazdı.

- Peki, kim öyleyse? Herkes ve hiç kimse.

Günlerce öyle bir işkence çektim ki delireceğimi sandım. Sinirli halim gitgide artıyordu, bu iğrenç satırların yazarı ile karşılaşma endişesiyle evden çıkmaktan korkma noktasına gelmiştim.

Kabil gibi benim de günahım alnımda yazıyor gibi geliyordu. Bana bakan herkesin yüzünde bir gülümseme gördüğüme inanıyordum. Sonsuza dek parmakla gösterilecektim; herkesin işiteceği bir ses ilan ediyordu: "İşte bir eşcinsel!"

Bir gün büroma giderken, arkamda bir adamın ayak seslerini duydum. Ben adımlarımı hızlandırınca o da aynı şeyi yaptı. Neredeyse koşmaya başlamıştım. Omzuma bir el dokundu. Dehşetten bayılmak üzereydim. Şu korkunç sözleri beklemekteydim: "Kanun namına, sizi eşcinsellikten tutukluyorum!" Bana basit bir soru sormak isteyen bir arkadaştan başkası değildi.

Bir kapı sesi bile yerimden zıplamama neden oluyordu, bir mektup görmekse dehşete düşürüyordu.

Beni bu azapla altüst eden bilincim olabilir miydi?

Hayır, yalnızca korkuydu, iğrenç bir korku, kesinlikle pişmanlık değil. Bir eşcinselin hapse atılabileceğini zaten bilmiyor muydum?

Bir alçak olduğuma inanabilirsiniz ama en cesur adam bile kendini göstermeyen bir düşmana karşı koyamaz. Bilinmeyen bir düşmandan gelecek yumruk düşüncesi aklınızdan hiç çıkmaz, her an öldürücü darbeyi indirmeye hazır olduğunu düşünürsünüz. Bir gün, lekesiz, saygın bir adamken, hemen ertesi günü bir kelimeyle, sokakta para peşindeki bir muhabbet tellalı tarafından edilecek basit bir sözle ya da basının o yeni magazin eklerinden birindeki kısa bir haberle, adınız aniden sonsuza dek lekelenir.

- Ya anneniz?

- Mektubumu açtığımda, bana dikkat etmiyordu. Solgunluğumu ancak bir süre sonra fark etti. Kendimi iyi hissettiğimi söyledim ama alnımda parlayan teri görünce, bana inanmakta güçlük çekti. Aslında bir hastalık kapmış olmamdan endişeleniyordu.

- Peki Teleny, o buna ne dedi?

- O gün onun evine gitmedim; onu ancak ertesi gün görebileceğimi bildiren bir mesaj gönderdim.

Ne geceydi! Önce yatağa girmek istemeyerek uzun süre oyalandım. Sonunda, yorgun düşüp, daha fazla direnemeden giysilerimi çıkardım ve yattım; ama yatağım bir elektrikli sandalyeye benziyordu, tüm sinirlerim acıyor, kollarım ve ayaklarım yerinde duramıyordu.

Bir süre debelendim, yatakta bir o yana bir bu yana döndüm; deliriyor olduğumu hissediyordum. Sonunda kalktım, ayaklarımın ucunda yemek odasına gittim, bir şişe konyak aldım ve odama getirdim. Bir bira bardağının yarısı kadar içtim ve yatağa geri

döndüm. Alkol almaya da fazla alışkın olmadığımdan, neredeyse yatar yatmaz uyudum; ama ne uyku! Gecenin ortasında, rüyamda hizmetçim Catherine'in beni onu öldürmekle suçladığını ve yargılanacağımı görerek uyandım.

Kalktım, bir bardak daha konyak koydum ve dinlenemesem de unutabildim. Gün doğar doğmaz Teleny'ye onu görmek için yanıp tutuşsam da göremeyeceğimi bildiren bir mesaj daha gönderdim; ertesi gün, gelmediğimi görünce, o benim ziyaretime geldi.

Bendeki fiziksel ve ruhi değişimi görünce şaşırdı; ortak bir arkadaşımızın onun hakkında iftiralarda bulunduğunu düşündü; ikna edebilmek için, bende yılan sokmuş etkisi yapan mektubu çıkardım ve ona uzattım.

Bu tür konularda benden daha katılaşmış olsa da kaşları çatıldı, rengi soldu. Sonra, bir süre düşünceli kaldıktan sonra, kartı inceledi, zarfla birlikte kokusuna bakmak için burnuna götürdü. Az sonra ilk ifadenin yerini keyifli bir ifade almıştı:

"Bunu tanıyorum," dedi, "bunu tanıyorum. Hiç endişelenmeyin. Gül kokusu! Bunun nereden geldiğini biliyorum."

"Kimden?"

"Tahmin edin."

"Kontes."

Teleny kaşlarını çattı.

"Kontes mi? Onu nereden tanıyorsunuz?"

Ona her şeyi anlattım. Bitirdiğimde, beni af diler gibi kollarına aldı ve şöyle dedi:

"Sizi unutmak için her yolu denedim Camille, ne kadar başarılı olduğumu görüyorsunuz. Kontes buradan çok uzakta ve onu bir daha hiç görmeyeceğiz."

Bu sözleri söylerken gözlerim küçük parmağında taşıdığı çok güzel bir sarı elmasa, bir 'ay taşı'na takıldı.

"Bu bir kadın yüzüğü," dedim, "bunu size o mu verdi?"

Yanıt vermedi.

"Onun yerine bunu takar mısınız?"

Ona uzattığım yüzük eşsiz işçiliği olan bir antik akiğin çevresini saran pırlantalardan oluşuyordu; ama benim için en önemli özelliği üzerine bir Antonius başı işlenmiş oluşuydu.

"Ama bu paha biçilmez bir mücevher," dedi yakından inceleyerek, "paha biçilmez, çünkü bu baş size benziyor."

Gülmeye koyuldum.

"Peki neden gülüyorsunuz?"

"Çünkü çizgileri size ait."

"Olabilir," dedi, "zevklerimiz gibi yüzlerimiz de aynı. Kim bilir? Belki de benim 'ikiz'imsinizdir. Bu durumda içimizden birine yazık olacak."

"Neden?"

"Benim ülkemde bir erkeğin asla *alter ego*'su ile karşılaşmaması gerektiği söylenir... Bu, her ikisine olmazsa, en azından birine felaket getirir."

Ürperdim, sonra gülümseyerek ekledi:

"Batıl inançlı olduğumu biliyorsunuz."

"Ne olursa olsun," diye ekledim, "bu yüzük, aynı bakire kraliçe gibi, size hiçbir felaketin bizi ayıramayacağı mesajı versin. Gerektiğinde onu bana gönderin; hiçbir şeyin sizi benden ayıramayacağına yemin ederim."

Yüzük parmağında, o ise benim kollarımdaydı. Bir öpücükle anlaşmamızı mühürledik. Sonra alçak, yumuşak ve ahenkli, bir rüyadan fırlamış gibi, uzaklardan gelen ekolu seslere benzer bir sesle, benim güçlükle anımsadığım aşk sözleri mırıldandı. Sözcükler sarhoş edici bir aşk iksiri olarak ulaşıyordu beynime. Hâlâ kulaklarımda çınladıklarını işitiyorum ve bunları kendime anımsattığımda, tüm bedenimden bir şehvet ürpertisinin bende uyandırmayı bildiği o doymaz, kanımı ateşe veren arzunun geçtiğini hissediyorum.

Yanımda oturuyordu, omzu omzuma dayanmıştı. Önce elini elime koydu, öylesine yumuşak bir dokunuştu ki, güçlükle hissettim; yavaş yavaş parmakları benimkilere kenetlendi ve beni böyle azar azar ele geçirmekten çok mutlu görünüyordu. Sonra kollarından birini belime diğerini boynuma sardı ve parmaklarının ucu göğsümde dolandı, keyifle okşadı.

Yanaklarımız hafifçe birbirine dokundu ve neredeyse fark edilmez bu dokunuş tüm bedenimde, özellikle de kasıklarımın çevresinde hoş bir ürpertiye neden oldu. Ağızlarımız birbirine değiyordu ama yine de beni öpmüyordu; dudakları, doğamızın zaaflarını kışkırtmak için benimkileri okşuyordu.

Önceki günlerdeki sinirliliğim beni aşırı tahrik etmişti. Kanımı tazeleyen, beynimi sakinleştiren bu zevki sonuna kadar hissetmeye çalışıyordum ama Teleny benim ateşli halimi uzatmaya, çılgınlığa varan bu gerilimli cinselliği kademeli olarak sonlandırmaya niyetli gibi görünüyordu.

Sonunda, daha fazla beklemek olanaksız hale gelince, giysilerimizi çıkarıp attık ve her ikimiz de çırılçıplak, birbirimize iki yılan gibi sarıldık, her birimiz diğerinin teninde mümkün olduğunca fazlasını ele geçirmeyi deniyordu adeta. Bana gelince, tüm gözeneklerim öpmek için ona doğru uzanan küçük dudaklara dönüşmüştü.

"Tut, sar, sık beni! Daha sıkı, daha sıkı! Sık ki, tüm bedeninin tadını çıkarayım!" diye mırıldanıyordum.

Bir demir çubuk kadar sert olan organım bacaklarının arasına kaydı, burada sıkıştığını hissettiğindeyse birkaç küçük yapışkan damlacık fışkırtmaya başladı.

Çektiğim işkenceyi görünce bana acıdı. Başını fallusuma doğru eğdi ve dudaklarını üzerinde dolaştırmaya başladı.

Bu zevki yarım yamalak yaşamayı, yani tek başıma doyuma ulaşmayı reddettim. Sonuç olarak, pozisyonumuzu değiştirdik ve göz açıp kapayana kadar onun ağzındaki benim de ağzımdaydı.

Az sonra, İncir ağacı ya da sütleğenin öz suyuna benzeyen o yakıcı süt, beyinden ya da omurilikten akar gibi görünen o yoğun sıvı parıldadı ve bir ateş dolaştı tüm damarlarımda, tüm sinirlerim elektrik akımına kapılmış gibi titriyordu.

Sonunda, son sperm damlasının da emilmesiyle zevkin doruklarına ulaştığımızda bu şehevi coşku yatıştı; kendimi bitkin, felç olmuş gibi hissediyordum. Hoş bir uyuşukluk ele geçirdi beni ve birkaç dakika unutuşun mutluluğuyla gözlerimi kapadım.

Tekrar kendime geldiğimde gözlerim o iğrenç imzasız mektuba takıldı. Her şeyi hatırladım yeniden ve koruma ister gibi Teleny'ye sokuldum.

"Ama" dedim ona, "bu tehdit mektubunu yazan kişinin adını hâlâ söylemediniz bana."

"Yazan mı? Generalin oğlu elbette."

"Ne? Bryancourt mu?"

"Başka kim olabilir? Aşkımızdan kuşkulanan ondan başka hiç kimse yok. Bryancourt'un bizi takip ettiğinden eminim. Zaten bakın," diye ekledi notu eline alarak, "adının baş harflerini taşıyan bir kâğıt kullanmamak için resim kâğıdından kesilmiş bir parça kullanmış. Bunu bir ressamdan başka kim yapabilir? Zaten genellikle fazla önlem aldığımızda ele veririz kendimizi. Ayrıca, koklayın şunu. Bryancourt gül esansına öylesine bulanmıştır ki, dokunduğu her şey parfümünün izini taşır."

"Doğru."

"Üstelik ve her şeyin ötesinde, özünde kötü kalpli olmasa da bunu yapabilecek kapasitede olduğunu söylemeliyim."

"Onu seviyorsunuz!" diye bağırdım kıskançlıkla kolunu yakalayarak.

"Hayır, onu sevmiyorum... Yalnızca adil davranıyorum. Onu

çocukluğundan beri tanıyorsunuz ve kötücül biri olmadığını siz de kabul etmelisiniz."

"Yalnızca deli."

"Deli mi? Kim bilir? Belki diğer insanlardan bir parça daha çok!" dedi arkadaşım gülümseyerek.

"Ne! Bu durumda, tüm insanların ruhen biraz rahatsız olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Ruhen gerçek anlamda sağlıklı tek kişi tanıyorum, o da ayakkabıcım. Yalnızca haftada bir kez delirir; pazarları, sarhoş olduğunda."

"Peki, delilikten söz etmeyelim. Babam delirerek öldü ve sanırım eninde sonunda..."

"Bryancourt'un uzun zaman size âşık olduğunu bilmeniz gerekiyor!" dedi Teleny sözümü keserek.

"Bana mı?"

"Evet, evet ama sizin ondan hoşlanmadığınızı düşünüyor."

"Ona karşı en ufak bir eğilimim olmadığı doğru."

"Artık, bu kaprisi geçtiğine göre, bir tür aşk üçgeni oluşturmak üzere ikimizi bir arada görmekten hoşlanacağını düşünüyorum."

"Bu sonuca varmak için doğru bilgilere ulaştığını mı düşünüyorsunuz?"

"Savaşta olduğu gibi aşkta da her yol mübahtır ve belki de Cizvitler gibi o da sonucun kullandığı araçları affettirdiğine inanıyordur. Her koşulda, bu mektubu unutun, sizin için kötü bir kış gecesi rüyası olarak kalsın."

Sonra o sefil kâğıt parçasını alarak şöminenin yakıcı külleri-

nin üzerine bıraktı; lanetli mektup kıvrıldı, büzüldü ve aniden bir aleve dönüştü. Bir ya da iki saniye boyunca birbirini kovalayan ve yok eden ateşten minik yılanlar gibi kıvrıldı, küçük kara bir enkaz halinde kaldı. Ardından bir hava akımı şöminede yükseldi ve küçük kara bir iblis gibi ortadan kayboldu.

"Gözden kaybolmadan önce bize bir tehdit gönderir gibi geldi bana!" dedim arkadaşıma. "Yine de, Bryancourt'un asla aramıza girmemesini umuyorum."

"Ona meydan okuruz!" diye yanıt verdi bana gülümseyerek.

Ve benim fallusumu ve kendisininkini yakalayarak, ikisiyle birden oynamaya başladı.

"İşte, İtalya'da kötü gözlere karşı kullanılan en etkili büyü!" diye devam etti. "Bu arada, hiçbir endişeniz olmasın, şu anda bizi ve bu hain mektubu yazdığını bile çoktan unutmuştur."

"Sizi böyle düşündüren nedir?"

"Çünkü bir başka âşık buldu."

"Kim? Koloni subayı mı?"

"Hayır, genç bir Arap. Şu anda yapmakta olduğu tablonun konusunu tahmin edebiliyorum. Bir süre önce, ona göre seviciliğin mistik üçlüsü olan Üç Güzel'in bir benzerini yapmak istiyordu."

Birkaç gün sonra Bryancourt ile Opera'nın fuayesinde karşılaştık. Bizi fark eder etmez gözlerini kaçırdı ve görmezden gelmek istedi. Ben de öyle yapacaktım.

"Hayır," dedi Teleny, "gidip onunla konuşalım, açıklama isteyelim. Bu tür olaylarda, en ufak bir çekince göstermemek

gerek. Çekinmeden düşmanın karşısına dikilirseniz, yarı yarıya yenilmiş sayılır."

Bu sözler üzerine beni Bryancourt'a doğru sürükledi ve ona elini uzattı.

"Eh siz neler yapıyorsunuz bakalım? Birbirimizi görmeyeli neredeyse bir asır oldu."

"Kesinlikle," dedi diğeri, "yeni dostlar eskilerini unutturuyor."

"Yeni tabloların eskilerini unutturduğu gibi. Bu arada, şu anda resim sehpanızın üzerinde ne var?"

"Oh! Muhteşem bir şey! Sansasyon yaratacak bir konu!"

"Konu ne?"

"İsa."

"İsa mı?"

"Evet, Ahmet'i tanıdığımdan beri, 'Kurtarıcı'nın fizyonomisi üzerine tam bir fikir oluşturdum. Onun o kara, manyetik gözlerini, kehribar rengi uzun kirpiklerini görürseniz," diye ekledi, "siz de seveceksiniz."

"Kimi seveceğim?" diye sordu Teleny, "Ahmet"i mi, İsa'yı mı?"

"İsa'yı elbette!" dedi Bryancourt omuzlarını silkerek. "İnsanlar üzerindeki etkisini anlayacaksınız. Benim Suriyelim konuşmak zorunda değil, gözlerini size yönlendirdiğinde düşüncelerinin en derinlerine ulaşıyorsunuz. İsa'nın da halk yığınlarına bağırıp ciğerlerini patlatması gerekmemişti. Yalnızca kumun üzerine yazdı ve tüm dünyayı kurallara uymakla yükümlü kıldı. Söylediğim gibi, Ahmet'i 'Kurtarıcı' olarak çizeceğim ve sizi de," diye ekledi

Teleny'ye dönerek, "sevdiği müridi Jean olarak; çünkü İncil en gözde müridine âşık olduğunu açıkça ve sürekli olarak söylüyor."

"Peki, nasıl resmedeceksiniz onu?"

"İsa ayakta, ona sarılan arkadaşını kendine doğru çekip, başını arkadaşının göğsüne dayarken. Müridinin bakışlarında ve davranışlarında elbette yumuşak ve kadınsı bir şey bulunacak; sizin menekşe rengi gözlerinize ve şehvetli ağzınıza sahip olacak. Meryem ayaklarının dibine uzanmış olacak, ama İsa ve 'yandaşı' (Jean, mütevazi bir şekilde böyle adlandırıyordu kendini) ona aşağılama ve acıma karışımı bir gözle bakacak."

"Düşüncenizin anlaşılacağına inanıyor musunuz?"

"Sağduyusu olan herkes anlayacak. Zaten, fikrimi daha açık kılmak için, bir gönderme ekleyeceğim: Yunanlıların İsa'sı Sokrates ile gözde müridi Alsibiades. Kadın, Xanthippe olacak." Sonra bana dönerek ekledi:

"Alsibiades için gelip bana poz vermeye söz vermelisiniz."

"Evet," dedi Teleny, "ama bir koşulla."

"Nedir?"

"Bir soruya yanıt vereceksiniz."

"Sorun."

"Camille'e o notu neden yazdınız?"

"Hangi not?"

"Hadi itiraz edin. Yalan yok."

"Ben olduğumu nereden biliyorsunuz?"

"Zadig gibi, köpeğinizin kulak izlerini gördüm."

"Eh peki, ben olduğumu bildiğinize göre, size karşı dürüst olacağım; kıskanmıştım."

"Kimi?"

"İkinizi de. Evet, ikinizi de. Gülebilirsiniz ama gerçek."

Bana yönelerek,

"Sizi tanıdığımda ikimiz de çocuktuk ve sizde hiçbir zaman bunu bile görmedim -ve işaret parmağının tırnağını dişlerinin üzerine vurdu-. Oysa o," dedi Teleny'yi göstererek, "geldi, gördü ve yendi. Fakat artık geçti. Bu arada, size herhangi bir hıncım kalmadı, umarım siz de bu aptal tehdidi unutursunuz."

"Bana ne kadar zor günler ve ne uykusuz geceler geçirttiğinizi bilemezsiniz."

"Gerçekten mi? Üzüldüm. Affedin beni. Ben biraz kaçığım, en azından herkes öyle diyor!" dedi ellerimizi tutarak. "Ve şimdi yeniden dost olduğumuza göre, vereceğim davete gelmeniz gerekiyor."

"Ne zaman?" diye sordu Teleny.

"Salı günü sekizde. Size gelince Camille, sizinle tanışmaktan mutlu olacak ve uzun zamandır grubumuzun bir parçası olmayışınıza şaşıracak keyifli bir dost topluluğuyla tanıştıracağım sizi."

Hafta hızla geçti. Neşem, Bryancourt'un kartının neden olduğu korkunç sıkıntıyı çabuk unutturmuştu.

"Nasıl? Maskeli bir gece mi bu?"

"Herkes kendi fantazisine, zevkine göre giyinecek; kimisi as-

ker, kimisi denizci olacak, bazıları dans kostümü, bazısı züppe gibi giyinecek. Bazı erkekler, kendi cinslerine âşık olduklarından, kadın giysileri giymekten hoşlanır. 'Sarık sarmayla hoca olunmaz' atasözü her zaman için gerçek sayılmaz çünkü bu durum kuşlarda da sık sık görülür, erkek dişiyi baştan çıkarmak için en güzel tüylerini açığa çıkarır."

"Peki, siz beni hangi kılıkta görmek istersiniz?" diye sordum. "Çünkü yalnız sizin hoşunuza gitmek isterim."

"Hiçbir kılık."

"Oh! Nasıl hiç?"

"Çıplak görünmekten utanır mısınız?"

"Kesinlikle!"

"O halde, bisikletçi mayosu ile görmek isterim. Bu bedeninizin biçimini ortaya çıkaracaktır."

"Peki... Ya siz?"

"Ben her zaman sizin gibi giyinirim, bunu iyi biliyorsunuz."

O gece bir araba bizi girişi izbe, çok hafif aydınlatılmış resim atölyesine götürdü. Teleny kapıya üç kez vurdu. Bir süre sonra Bryancourt'un bizzat kendisi açmaya geldi.

Generalin oğlunun eğilimleri ne olursa olsun, hareketleri gerçek bir centilmenin hareketleriydi. Gösterişli fizyonomisi 'Yüce Hükümdar'ın sarayına onur veriyordu. Sterne'e göre, dış görünüşünde, ilk bakışta aşkı çağrıştıran tüm avantajlara sahipti.

Teleny bizi salona girmeden önce hazırlamak ister gibi durdurdu.

"Bir dakika!" dedi, "Camille içeri girmeden önce hareminize bir göz atabilir mi? Priapos mezhebinde daha yeni olduğunu biliyorsunuz. Ben onun ilk âşığıyım."

"Evet biliyorum," diye yanıt verdi Bryancourt iç çekerek, "ve içtenlikle diyebilirim ki, umarım sonuncusu olmazsınız."

"Ve bu tür toplantılara alışkın olmadığından, Yusuf'un Bayan Potifar'dan kaçışı gibi kaçabilir."

"Bu doğru. Öyleyse zahmet olmazsa şuradan geçin."

Bu sözler üzerine bizi dar bir geçide ve babasının Tunus ya da Cezayir'den getirttiği eski bir balkon tipi döner merdivene götürdü.

"Buradan, kimseye görünmeden her şeyi izleyebilirsiniz. Biraz oyalanın, yemek servisi az sonra başlayacak."

Locaya yerleşir yerleşmez, salona bir bakış attım ve bir an için büyülenme olmasa da şaşkınlık ve hayranlıkla donup kaldım. Bir periler dünyasına götürüldüğümü sanmıştım. Kör edici bir aydınlığa sahip geniş stüdyoda değişik formlarda bin kadar lamba asılıydı. Balmumundan mumlar, Japon fenerleri ya da İspanyol kiliselerinin yağmalanması sonucu elde edilmiş işlemeli bronz veya gümüş ayaklı şamdanlar, Doğu Sinagogları ya da camilerinden çalınmış sekizgen ya da yıldız biçimi lambalara yerleştirilmişti; üç ayaklı demir iskemleler fantastik desenlerle süslüydü ve şamdanlar Hollanda tarzı dore çerçevelerin ya da Castel-Durante çinilerin içinden yansıtıyordu ışığını.

Geniş salonun duvarlarını süsleyen birçok tabloda, olabilecek en şehvetli sahneler temsil ediliyordu; çünkü büyük bir servetin

sahibi olan Bryancourt, yalnızca kendi keyfi için resim yapıyordu. Bu sahnelerden bir çoğu tamamlanmamış eskizlerden başka bir şey değildi; ateşli ve değişken hayal gücü uzun süre aynı konu üzerinde kalamıyor, yaratıcılık yeteneği aynı resim tarzıyla tatmin olamıyordu.

Pompei'nin şehvet uyandırıcı fresklerinin imitasyonlarından bir kaçında, bir zamanların sanatının gizlerini yakalamaya çalışmıştı. Tablolarından birçoğu özenle ve güçlü bir Leonardo da Vinci etkisiyle yapılmışken, bazıları Greuze'nin pastellerine benziyor ya da Watteau'nun zarif fırça darbelerini taşıyordu. Bazı ten renkleri Venedik ekolünün dore nüanslarına sahipken...

- Merhamet edin, Bryancourt'un tabloları konusunu bir kenara bırakın da bana daha gerçek sahnelerden bahsedin.

- Peki... Altın ve gümüş rengi kumaşlar giydirilmiş kocaman yastıklarla donatılmış soluk renkli eski Damasko divanlar, İran ve Suriye divanları, aslan ve kaplan postları, vahşi kedi kürkleri ile kaplı minderler üzerinde güzel ve güçlü genç oğlanlar; neredeyse çırılçıplak, ikili ya da üçlü gruplar halinde, hayal gücünün güçlükle tasarlayabileceği ve ancak şehvetli İspanya ya da Doğu genelevlerindeki erkeklerde görülebilecek bir baştan çıkarıcılıkla uzanıyordu.

Manzara tabloya benziyordu... Daha önce de dediğim gibi, atölye Sodom ya da Babil'e layık bir müzeydi adeta. Tuvaller, heykeller, bronzlar, alçılar, terrakotalar, tutku sanatının başyapıtları ya da ipek örtülerin altına yerleştirilmiş Priaposlar kristallerin, Japon porselenlerinin, yatağanların, altın ve gümüş kakmalı, mer-

can ve turkuaz veya daha da değerli, daha da parlak taşlarla süslü Türk hançerleri ve kınlarının parıltısına karışıyordu.

Devasa Çin vazoları içinde pahalı eğreltiotları, hayranlık uyandırıcı Hint palmiyeleri, sarmaşık bitkiler, Amerika'dan gelme kumaş görünümlü orman çiçekleri barındırıyor ve Sevr vazolarında Nil kaktüsleri görünüyordu; zaman zaman yukarıdan kırmızı ve kızıl gül yaprakları yağmuru iniyor, sarhoş edici kokularını spiral beyaz buhurdanlıklardan ve gümüş tabaklardan yükselen kokuya katıyorlardı.

Aşırı sıcak bu atmosferden yükselen kokular, inlemeler, iç geçirmeler, zevk çığlıkları, gençliğe özgü doymak bilmez isteklere tanıklık eden öpücük sesleri beni tahrik ediyordu: Bu delirtici Priaposların şehevi hareketlerini, yalnızca sefahatın doruklarında hayal edilebilecek ince zevkleri takip eden tam bir boşalmayı, tüm uzuvların gevşemesini, bu sahnelerin sperm ve kan damlaları ile lekelenmiş bu çıplak uyluklu aktörlerinin fiziksel ve beyinsel tükenişlerini gördükçe kanım ateş alıyordu.

Güzel olan her şeyin anında öldürdüğü, korkunç devasa sürüngenlerin çiçek motiflerine benzediği, o en güzel taçların açıldıkça damla damla ölümcül zehirler akıttığı tropikal bir ormanda kaybolmuş gibi hissediyordum.

Her şey göze güzel görünüyor ve kanını kaynatıyordu insanın. Birden,

"Şuraya bak," dedim Teleny'ye, "kadınlar da var."

"Hayır," diye yanıt verdi, "şölenlerimize kadınlar asla kabul edilmez."

"Ama şu çifte bakın... Şu çıplak adam elini kendisine sarılan kadının eteğinin altına sokmuş."

"Onlar iki erkek."

"Ne? Şu parlak tenli ve Venedik kızılı saçlı olanla diğeri de mi! Şu Vikont P ....'nin metresi değil mi?"

"Evet, daha çok bilinen adıyla Ille Venüsü ve Vikont da şu köşede... Ille Venüsü aslında bir erkektir!"

Şaşkın kalakalmıştım. Kadın sandığım kişi, pudralı ve farlı Parisli bir koketin başıyla, şu yumuşak kumaşlar arasında kaybolan Japon heykelciklerinden biri kadar narin, mükemmel bir yontuya benziyordu.

Bu garip yaratığın cinsiyeti ne olursa olsun, kadın ya da erkek, ışığa göre koyu yeşilden koyu kahverengiye değişen renklerde üzerine yapışmış bir giysi ve elbisesinin sateni ile aynı tonda ipekten eldivenler ve çoraplar giymişti. Bunlar, kollarının ve bacaklarının yuvarlaklığıyla öylesine hayranlık uyandıracak ölçüde uyumluydu ki, ona bir yontu heykel görüntüsü kazandırıyordu.

"Ya şuradaki, siyah mücevherleri, zülüfleri olan, mavi kadife giymiş, kolları ve omuzları çıplak çekici kadın, o da bir erkek olabilir mi?"

"Evet, yelpazesindeki armadan da anlayabileceğiniz gibi gerçek bir İtalyan Markisi. Roma'nın en eski ailelerinden birine mensup. Ama bak! Bryancourt bize aşağı inmemizi işaret ediyor. İnelim."

"Hayır, hayır," diye yanıt verdim, "gitsek daha iyi olur."

Yine de bu gösteri üzerimde öylesine tahrik edici bir etki ya-

ratmıştı ki, Lut'un karısı gibi, gözlerimi ayıramadan hareketsiz kalakalmıştım.

"Ne isterseniz onu yapalım," dedi bana Teleny, "ama şimdi gidersek sonra pişman olacağınızdan eminim. Zaten neden endişeleniyorsunuz? Ben sizin yanınızda değil miyim? Kimse bizi ayıramaz. Bütün gece birlikte olacağız çünkü bu erkeklerin karılarını onlarla vals yapmak isteyen yeni gelenler tarafından mıncıklanmaya ve sıkıştırılmaya bırakmak için götürdükleri alıştığımız balolara benzemez. Tüm bu taşkın gösteri kendi zevklerimiz için uyarıcı olarak kullanılır."

"O halde inelim!" dedim. "Ama bir dakika, gri inci rengi doğulu elbisesiyle şu adam, Suriyeli değil mi? Badem gibi muhteşem gözleri var."

"Sonunda, işte Ahmet Efendi."

"Kiminle konuşuyor o? Bryancourt'un babasıyla değil mi?"

"Evet, bazen oğlunun zevk partilerine general de katılır merakından. Hadi, geliyor musunuz?"

"Bir dakika daha... Peki, şu ışıl ışıl gözlü adam kim? Sanki şehvetin canlı sembolü. Şehvet sanatının eski ustalarından olduğu belli. Yüzü bana yabancı değil ama onu daha önce nerede gördüğümü anımsayamıyorum."

"Tüm servetini çılgın sefahat oyunlarında harcadıktan sonra, sağlığını da pek koruyamayarak, Cezayir'in ona sunacağı yeni zevkleri görmek için sipahilere katılmış genç bir adamdır o. Gerçek bir volkan! Ve işte Bryancourt."

"Eh peki!" diye bağırdı Bryancourt, "bütün gece o karanlık kuytuda mı kalacaksınız?"

"Camille utanıyor ve aşağı inmeye cesaret edemiyor!" diye yanıt verdi Teleny gülümseyerek.

"Maske takmanız lazım o zaman!" dedi ressam bizi iteleyerek. Ve küçük birer kadife maske verdi bize.

Yemeğin yan odada servis edildiği anonsu eğlenceyi böldü.

Atölyeye girdiğimizde, sımsıkı giysilerimiz ve maskelerimiz gençler üzerinde soğuk bir etki yaptı sanki ama bize hoş geldin demek isteyen birkaç eski tanıdık çevremizi sarmıştı.

Birkaç sorudan sonra Teleny kısa sürede tanındı ve maskesi çıkarıldı, ama benim kimliğimi tahmin edebilmeleri için uzun zaman gerekti. Bu arada ben, tüm karın bölgelerini ve uyluklarını kaplayacak kadar gür ve kalın tüylere sahip çıplak erkeklerin ortasında duruyordum. Bu hiç bilinmedik görüntü beni öylesine tahrik ediyordu ki, bana uzanan bu organlara dokunma isteğimi güçlükle zaptediyordum ve Teleny'ye olan aşkım olmasaydı, eminim dokunmaktan fazlasını yapardım.

Hepsinden farklı bir fallusu olan Vikont bende yoğun bir hayranlık yarattı. Ona sahip olan Romalı kadını bir eşeğe başvurmasına gerek bırakmayacak boyutlardaydı. Bu nedenle tüm fahişeleri dehşete düşürüyordu. Bir seferinde, yurtdışında, bir kadının karnını devasa organını cinsel organına sokarak deştiği söyleniyordu; vajina ile kıç deliğini ayıran duvarı yırtmış, zavallı yaratık oracıkta ölüp gitmişti.

Yine de âşığı güçlük çekmeden üzerine oturabiliyordu, çünkü doğal olmaktan çok yapay görünen, son derece elastik bir yapıya sahipti. İlk görüşte cinsiyetinden kuşkulandığım bu genç adam eteklerini kaldırdı ve altın rengi gür tüylerle çevrelenmiş kızıl ve beyaz muhteşem bir penis serdi gözümün önüne.

Tam herkesin benden maskemi çıkarmam konusunda ısrar etmesi sonucu, isteklerine boyun eğmeye hazırlandığım bir anda, genellikle Charlemagne olarak çağrılan ve azgın bir dişi kedi gibi herkese sürtünmekte olan Doktor Charles birden beni kollarına aldı ve coşkuyla öptü.

"Eh peki, Bryancourt," dedi, "bu yeni katılımdan dolayı seni kutlarım. Kimsenin varlığı beni Des Grieux'den daha fazla memnun edemez."

Bu sözler söylenir söylenmez bir el maskemi çıkardı. On ağız öpmek ve yirmi el okşamak için uzandı.

Bryancourt bedenini önüme siper etti.

"Bu gece için" dedi, "Camille, pastanın üzerindeki yenmesi yasak meyve gibi, bakabileceğimiz ama dokunamayacağımız bir nesne. René ve o, henüz balayındalar ve bu şölen onların ve benim yeni âşığım Ahmet Efendi onuruna veriliyor."

Ve arkasına dönerek, atölyede İsa kılığında dolanan genç Suriyeliyi takdim etti.

"Ve şimdi," dedi, "haydi yemeğe."

Bizi çağırdığı salon, sandalyeler yerine uzanılacak divanlar ve minderlerin bulunduğu bir triklinum biçiminde dekore edilmişti...

"Dostlarım," dedi ev sahibi, "yemek biraz basit, menü çeşitli değil, yemekler besleyici olmaktan çok güçlendirici. Yine de bol miktardaki şarap ve tahrik edici içeceklerle, zevklerinize yeni bir enerjiyle dönebileceğinizi umuyorum."

- Bu uyarıya karşın bunun Lucculus'a layık bir yemek olduğundan eminim.

- Güçlükle anımsıyorum. Tüm anımsadığım, ilk kez ezilmiş tatlı su istakozu çorbası içtiğim ve Hint usulü baharatlı pilav yediğim; bu iki yemek de bana çok lezzetli gelmişti.

Divanımın üzerinde bir yanımda Teleny ve diğer yanımda, iriyarı ve güzel, sağlam yapılı, geniş omuzlu ve Charlemagne adını borçlu olduğu, çok güzel sarı sakallara sahip Doktor Charles vardı. Ziyafet sona erdiğinde, bol baharatlı afrodizyak yemekler, baş döndürücü içecekler, açık saçık sohbetler bir an için yatışmış olan şehveti yeniden alevlendirdi. Yavaş yavaş, her şilte üzerindeki pozisyonlar daha kışkırtıcı, şakalar daha müstehcen, şarkılar daha şehvetli, kahkahalar daha gürültülü olmaya başladı. Başlar dönüyor ve yakıcı bir istek yayılıyordu bedenlere. Neredeyse tüm konuklar çıplak, falluslar kalkık ve sertti. Erotik cehennemin başkenti gibiydi burası.

Davetlilerden biri bize 'Priapos çeşmesi'nin nasıl yapılacağını, yani şampanyanın tadını çıkarmanın asıl yolunu gösterdi. Genç bir Ganimet'i yanına alarak, Bryancourt'un göğsüne, uzun ağızlı bir gümüş amforadan köpüklü şarap döktürdü. Sıvı mideden karına, buradan da gül kokulu tüylerin buklelerine, ardından fallus boyunca akarak önünde diz çökmüş adamın ağzına dökülüyordu.

Bu sahne, elektrik ışığı olmasa, bir fotoğrafın klasik güzelliğini sunuyordu;

"Bu çok güzel," dedi sipahi, "ama size daha iyi bir şey gösterebileceğimi düşünüyorum."

"Ne peki?" diye sordu Bryancourt.

"Antep fıstıklı hurmanın Cezayir'deki yeniliş şekli. Eğer tesadüfen masada varsa deneyebiliriz."

Daha önce bu keyfi yaşamış olan yaşlı general başıyla onayladı.

Arkadaşını divanın üzerinde dört ayak üzerine, başı aşağıda ve kıçı yukarıda durduran sipahi, anüsüne soktuğu hurmaları, arkadaşı dışarı ittikçe, kalçaları arasından akıtılan şuruba bulanmasına dikkat ederek yemeye başladı.

Herkes alkışlıyordu ve elbette son derece tahrik olan iki arkadaş düzensiz bir şekilde cinsel organları ile oynuyorlardı.

"Bekleyin, kalkmayın," dedi sipahi, "hepsini bitirmedim daha; şimdi bilim ağacını dikmeme izin verin."

Bunun üzerine, arkadaşının üzerine çıktı ve organını yakalayarak hurmaların çıktığı deliğin üzerine koydu ve bir iki itişten sonra tamamen soktu. Bu süre zarfında, diğerinin yakaladığı organını sahibinin karnına vurarak tempo tutuyordu.

Yaşlı general de kalktı:

"Şimdi yaşlılara ve deneyimlilere ayrılmış pasif zevklere geçelim!" dedi.

Ve organı diliyle okşamaya, dokunmaya ve eksiksiz bir beceriyle oynamaya başladı.

Verdiği zevk tarifsiz görünüyordu.

Karşısındaki nefes nefese kalmış, sinirli titreyişlerle sarsılırken, göz kapakları yarı kapalı, dudakları sarkmış, yüzü kasılmış halde, aldığı zevkin şiddetinden bir an için kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Bununla birlikte, sipahinin Afrika'da sınırsız süreyle aktif kalma sanatını öğrendiğini bilerek direniyordu. Bazen başı gücü tükeniyormuş gibi öne düşüyor ama çok kısa sürede dikiliyor ve dudaklarını açarak bağırıyordu:

"Ağzıma, ağzıma birisi!"

Elbisesini çıkardığından üzerinde bir elmas kolye ve bir çift siyah ipek çoraptan başka bir şey bulunmayan İtalyan Marki bacaklarını ayırarak yaşlı generalin sağında ve solundaki iki tabureye yerleştirdi ve onu tatmin etmeye çabaladı.

Bu yoğun şehvet tablosunu görenler baştan çıkıyordu.

Herkes bu dört adama benzer bir haz hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Herkesin fallusu yalnızca kanla dolmakla kalmamış, birer demir çubuk kadar sertleşmişti; ereksiyon acılı hale gelecek noktadaydı. Bağnaz Jansenciler gibi kıvranıp duruyorlardı. Bana gelince, bu tür tablolara fazla alışkın olmadığımdan, zevkten kızarmış, Teleny'nin öpücüklerinin baştan çıkarıcılığı ve dudaklarını ayak tabanlarımda gezdiren Doktor'un dokunuşları ile deliye dönmüştüm.

Sonunda, sipahinin hareketlerinin sertleşmesinden, generalin ağız hareketlerinin iyice ateşlenmesinden ve organı emilmekte olan Marki'nin halinden muhteşem anın gelmekte olduğunu anladık.

Bu hepimizde bir elektrik şoku gibi bir etki yaptı.

"Orgazm oluyorlar! Orgazm oluyorlar!" diye bir çığlık attı tüm izleyenler.

Çiftler birbirine sokuluyor, öpüşüyor, çıplak tenlerini birbirine sürtüyor, şehvetlerinin yaratabileceği yeni bir haz arıyorlardı.

Sipahi gevşemiş organını arkadaşının içinden çıkardığında, sodomize edilen, hem ter hem hurma şerbeti, sperm ve salyaya bulanmış halde bilinçsiz yığıldı kaldı.

"Ah!" dedi sipahi sakin sakin bir sigara yakarak, "Plaine kentlerinin bu hazzı ile hangi zevk karşılaştırılabilir? Araplar gerçeği bulmuş. Onlar, bu sanatın gerçek ustaları. Çünkü onlarda, ergenlik çağında pasif olmamış bir erkek, ilerleyen yaşlarda aktif olamaz. Bizdekinin aksine, hazzı sınırsız süreyle devam ettirecek uzun sevişmeleri biliyorlar. Organları çok büyük değil ama inanılmaz oranda kalınlaşabiliyor. Diğerlerine verdikleri tatminle kendi hazlarını artırmaya alışmışlar. Sizi bir sperm seli altında bırakmıyor, yalnızca ateş gibi yakan birkaç yoğun damla ile hafif ıslatıyorlar. Tenleri öylesine yumuşak ve parlak ki! Damarlarında nasıl da yakıcı bir lav kaynıyor! Bunlar insan değil aslan sanki, hazdan kıpkırmızı oluyorlar."

"Birçoğunu denemiş olmalısınız sanırım?"

"Çoğunu. Kendimi buna adadım ve çok eğlendiğimi de söylemeliyim."

Sonra, masanın üzerindeki, kimyon rakısı dolu olması gereken ama bomboş duran şişeyi göstererek,

"Şu şişeyi görüyor musunuz, sanırım arkama girebilir ve bana haz verebilir."

"Denemek ister misiniz?" dedi birçok ses.

"Neden olmasın?"

"Hayır, hayır, denemeyin..." dedi Doktor Charles.

"Neden? Neden çekiniyorsunuz?"

"Bu doğaya karşı işlenmiş bir suç..." dedi doktor gülerek.

"Bu olay," diye ekledi Bryancourt, "bir *bougrerie*[***] değil *bouteillerie*[****] olacak."

Yanıt olarak sipahi eğildi, yüzünü divanın kenarına yasladı, kıçı tam önümüzde havada duruyordu. İki yanına, bacaklarını omuzlarına koyabileceği şekilde iki adam oturdu; sonrasında şişman yaşlı bir orospununki kadar büyük kalçalarını tuttu ve iki eliyle araladı. Böylece kara deliği, esmer kıllardan oluşmuş tacı ve deliği çevreleyen binlerce kırışıklık, çatlak, kıvrım, uzantıyla gözlerimizin önüne serildi ve bunlara bakarak anüsün ve sfinkterin olağanüstü bir gevşeme kapasitesine sahip olduğuna karar vererek, şaka yapmadığını anladık.

"Kim kenarları biraz nemlendirme ve yumuşatma keyfini yaşamak ister?" diye sordu.

Birçok kişi ona bu tatmini yaşatmak istedi ama bu hak, mütevazilikle kendini 'dil ustası' -ki kendini "Bu yetenekle, kendimi

***) Becerme

****) Şişeleme

'soylu sanatın profesörü' olarak bile niteleyebilirim..." şeklinde sunan- olarak tanıtan genç bir beyefendiye verildi. Sıradan halktan kimsenin kanının karışmadığı son derece soylu, aynı zamanda da orduda, adalet sisteminde, politikada, edebiyatta ve bilimler dünyasında ünlü olmuş bir ailenin adını taşıyan bir adamdı bu. Et kütlesinin önünde diz çöktü, dilini mızrak gibi uzattı, anüsün içine mümkün olduğu kadar derine daldırdı ve sonra çıkararak, bir spatula gibi özenle kenarlarını tükürükle ıslattı.

"Şimdi," dedi eserini bitirmiş bir sanatçı gururuyla, "benim görevim tamamlandı."

Bir başkası şişeyi aldı, ciğer ezmesinin yağına sürdükten sonra, işleme başladı. İş önceleri pek kolay değildi; kimse şişenin girebileceğine inanmıyordu, ama sipahi deliği parmaklarıyla ayırdığında operasyonu gerçekleştiren kişi şişeyi döndürdükten ve eliyle düzelttikten sonra, yavaşça ama kuvvetle itti ve şişe içeri girdi.

"Ay, ay," dedi sipahi dudaklarını ısırarak, "biraz sıkıştı ama yine de tamamen girdi."

"Bu canınızı yakmıyor mu?"

"Biraz; ama bitti."

Artık kırışıklıklar, çatlaklar, kabarıklıklar görünmüyordu; anüs şişeyi sıkıca sarmıştı. Sipahinin yüzü yakıcı bir acıyla birlikte yoğun bir şehvetin izlerini taşıyordu; tüm sinirleri geriliyor ve hareket ediyordu. Yarı kapalı gözlerinin altında, gözbebekleri yok olmuştu, dişlerini gıcırdatıyordu ve şişe sürekli daha da ileri gidiyordu. O ana kadar hareketsiz ve sönük kalan fallusunun arterleri şişti, sinirleri sertleşti.

"Organınızla ilgilenmemi ister misiniz?" diye sordu biri organın titreyişlerini görerek.

"Hayır, teşekkürler!" diye yanıt verdi adam. "Hissettiklerim bana yeter."

"Ne hissediyorsunuz?"

"Arkamdan beynime ilerleyen, inanılmaz sert ve o kadar da hoş bir tahrik."

Bu sırada bedeni, karnını deşiyor ve yırtıyor gibi görünen şişenin sürtünmeleri altında kıvranıyordu. Birden penisi hareketlerini artırdı ve inanılmaz boyutta büyüdü; küçük dudaklar aralandı ve bir damla renksiz sıvı kenarlarını ıslattı.

"Daha hızlı ve daha derine! İşte! İşte geliyor!"

Bunun üzerine çığlıklar, isterik kahkahalar atmaya, dişisini gören bir azgın boğa gibi böğürmeye başladı. Fallusunda birkaç damla yoğun, beyaz ve yapışkan sperm parıldadı.

"Derine! Daha derine!" diye inledi mırıldanır bir sesle.

Şişeyi tutan kişi gerilmişti. Şişeyi kuvvetli bir şekilde itti.

Sipahi aldığı hazzın aşırılığı ile iyice tahrik olmuş, biz soluklarımızı tutmuştuk ki birden, hastanın haz inlemelerinin böldüğü derin sessizliğin ortasında, tiz bir ses, ardından da bir acı ve korku çığlığını takiben hepimizin dehşet nidası duyuldu. Şişe kırılmıştı! Şişenin ağzı ve bir bölümü adamın elinde geri çıkmış, çıkarken kenarları kesmiş ve parçalamış, kalan bölüm anüsün derinlerinde sıkışmış kalmıştı.

Sekizinci Bölüm

- Ne korkunç bir macera! Sipahiye ne olduğunu anlatın.

- Öldü, zavallı iblis! Bryancourt'un evinde önce bir kaçışma yaşandı. Doktor Charles çantasını almaya gönderildi ve cam parçalarını çıkarmaya girişti; zavallı genç adamın tek bir çığlık atmadan tüm o korkunç ağrılara kahramanca katlandığı söylediler bana; cesaretinin iyi bir nedeni vardı. İşlem bittiğinde, doktor ona bir hastaneye götürülmesi önerisinde bulundu, çünkü bağırsak enfeksiyonu gelişmesinden kuşkulanıyordu. Yaralı karşı çıktı:

"Ne? Bir hastaneye gitmek, hemşire ve doktorların alaylarına konu olmak mı? Asla!"

"Ama," diye ısrar etti arkadaşı, "ama bir inflamasyon başlarsa..."

"Peki sizce başlayabilir mi?"

"Bu konuda endişeliyim."

"Bir inflamasyon gelişme ihtimali var mı?"

"Ne yazık ki çok mümkün."

"Eh peki, oluşunca ne oluyor?"

Doktorun yüzü soldu ama yanıt vermedi.

"Ölümcül olabilir mi?"

"Evet."

"Eh peki, bu konuyu kapatalım. Bu durumda evime dönüp işlerimi yoluna koymam gerek."

Evine kadar götürdük. Yarım saat kadar yalnız bırakmamızı rica etti. Odasının kapısını kilitledi, bir tabanca aldı ve beynini uçurdu.

Bu intiharın nedeni, bizim dışımızda herkes için bir sır oldu.

Bu ve kısa bir süre sonra meydana gelen bir başka macera, eğlencelerimize soğuk duş etkisi yaptı ve Bryancourt'un 'sempozyum'larına geçici olarak son verdi.

- Diğer olay ne?

- Çok büyük ihtimalle duymuşsunuzdur, çünkü olay o dönemde tüm gazetelere yansımıştı. Adını unuttuğum yaşlı bir centilmen, köyünden yeni gelmiş, genç, edepsiz bir askerle birlikte olduğunun herkes tarafından öğrenilmesine izin verme aptallığını göstermişti. Olay büyük gürültü yarattı çünkü centilmen toplumda çok yüksek bir makama sahipti ve lekesiz bir saygınlığa sahip olmak dışında, örnek bir dindar olarak kabul ediliyordu.

- Ne! Gerçek anlamda dindar bir adamın bu... Sefahat tarzına kapılmasının olanaksız olduğunu mu düşünüyorsunuz?

- Kuşkusuz olabilir. Bu alışkanlıklar bizi batıl kılar ve batıl inançlar dinin en eski ve sapkın şekli değil midir? Bir kurtarıcı, bir aracı, bir papaza gereksinim duyan din adamı değil günahkârdır. Çekeceğiniz bir ceza yoksa, din ne işe yarar? Din, 'doğaya aykırı' olarak adlandırılan bir tutku için fren olamaz; aksine bu tutku doğamıza öylesine kök salmıştır ki, mantık bile ne kökünü kazıyabilir ne de maskeleyebilir. Cizvitler tek gerçek din adamlarıdır. Bizi mezhep kavgaları cehennemine sokmaktan uzak durmuşlardır; tedavi edemeyecekleri hastalıklar için bile binlerce ilaçları, fazla yüklü her bilinç için merhemleri vardır.

Neyse öykümüze geri dönelim.

Zaman geçiyordu ve Teleny ile mutluluk içinde yaşıyordum; çünkü o güzel, o iyi ve o yetenekli sanatçıyla kim mutlu olmazdı ki! Artık öylesine dâhiyane, öylesine neşeli ve canlı, öylesine mutlulukla çalıyordu ki, halkın kalbinde her gün biraz daha yükseliyordu; kadınlar hiç olmadığı kadar deliriyordu onun için. Ama ne önemi vardı? Her şeyiyle bana ait değil miydi?

- Kıskanmıyordunuz o halde?

- Bana en ufak bir neden vermediğine göre, nasıl kıskanabilirdim. Evinin anahtarı vardı bende ve gece gündüz istediğim saatte girebilirdim içeri. Kentten her ayrılışında ben de eşlik ediyordum ona. Hayır, sonuçta aşkından, sadakatinden emindim, aynı onun da bana koşulsuz güvendiği gibi.

Yine de büyük bir kusuru vardı; o bir sanatçıydı ve bir sanatçı savurganlığına sahipti. Konforlu bir hayat yaşamak için yeterli

miktarda kazanıyorsa da konserleri o hoşlandığı prenslere layık hayatı sürdürmesine olanak sağlayamıyordu. Bu konuyu sık sık gündeme getiriyordum; her seferinde parasını saçıp savurmayacağına söz veriyordu bana. Fakat maalesef, Manon Lescaut ile aynı hamurdan yoğrulmuştu sanki.

Büyük sıkıntılar çekmesine neden olan borçları olduğunu bildiğimden, hesaplarını bana devretmesini, her türlü sıkıntıdan uzak, hayata tekrar başlaması için borçlarını ödememe izin vermesi konusunda defalarca yalvardım.

"Ben kendimi sizden daha iyi tanıyorum," diyordu, "bunu bir defa kabul edersem, ikinci defa da ederim ve sonu nereye varır? Sonunda bana bakar hale gelirsiniz."

"Aman ne felaket!" diye yanıt verdim. "Bu yüzden sizi daha az seveceğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Oh! Hayır... Belki aksine, size mal olacağım servet nedeniyle beni daha fazla seversiniz; çünkü sıklıkla bir dostumuzu onun için yaptığımız fedakârlıklar nedeniyle severiz; ama bu benim sizi daha az sevmeme neden olabilir. Minnet, insan doğası için katlanılmaz bir yüktür. Ben sizin âşığınızım, bu doğru ama... Daha aşağı düşmeme izin vermeyin Camille!" dedi heyecanla. "Bakın! Sizi tanıdığımdan beri, iki yakamı bir araya getirmeye çalışmıyor muyum? Günün birinde eski borçlarımdan kurtulmayı başaracağım. Dolayısıyla beni düşünmeyin artık."

Ve ağzımı öpücüklerle kapatıyordu. Nasıl da güzeldi!

Mavi saten bir yastığın üzerine yaslanmış, kolları başının al-

tında, kendini tamamen bırakmış bir pozisyonda ve kedilere özgü bir zarafetle görebiliyorum hâlâ onu.

Birbirimizden ayrılamaz hale gelmiştik. Aşkımız bizi her gün biraz daha birbirimize bağlıyor; ateşimiz, sönmeyi bırak, kendi kendini besliyordu. Dolayısıyla kendi evimde olduğundan çok onun evinde yaşıyordum.

Büro işlerim çok az vaktimi alıyordu; işleri denetlemeye ve Teleny'ye sanatıyla ilgili pratik yapmaya yetecek zaman kadar kalıyordum orada. Günün kalan kısmını birlikte geçiriyorduk.

Tiyatroda onunla hep aynı locada oturuyordum, bazen annem de bizimle oluyordu. İkimiz de kısa sürede anlaşıldığı gibi, diğerimizin çağrılmadığı bir daveti kabul etmiyorduk. Arabayla, atla ya da yürüyerek çıktığımız gezintilerimizde herkes bizi yan yana görüyordu. Birlikteliğimiz kilise tarafından kutsansaydı bu kadar özel olamazdı.

Bütün bunların üzerine, ahlakçılar yaptığımızın kötü olduğunu söylerse ya da hukukçular topluma karşı işlediğimiz suçtan dolayı, en beter canilere uyguladıkları cezaları verirlerse de önemli değildi!

Aynı şekilde giyinmesek de neredeyse aynı boyda, aynı ebatlarda, yaklaşık aynı yaşta olduğumuzdan ve aynı zevkleri paylaştığımızdan, kol kola gören insanlar birbirimizden ayırt edemiyordu bizi.

Arkadaşlığımız deyim haline gelmişti: "René'siz Camille olmaz!" diyorlardı.

- Ama bir imzasız mektupla bu kadar dehşete kapılan siz, bu

bağlılığın gerçek niteliğinden kuşkulanılmasından endişelenmiyor muydunuz?

- Bu endişe uçup gitmişti. Boşanmanın yaratacağı leke kaygısı, aldatan kadının sevgilisini görmesini engeller mi? İlahi adalet korkusu hırsızın çalmasını engeller mi? O dingin mutluluk bilincimi uyuşturmuştu. Ayrıca, Bryancourt'un toplantılarında edindiğim tanıdıklarla kendini Socrates'e özgü aşka adamış, çok yüksek entelektüel düzeyde, kalbi son derece şefkatli, duyguları saf bir estetiğe sahip adamların da benim gibi bir hayat yaşadığı bir topluluğun tek üyesi olmayışım beni rahatlatıyordu. Cehennemde işkence çekmekten korkarız ama bunlarla bu çirkin toplumda da karşılaşabiliriz.

Bununla birlikte kadınlar, bu aşırı yakın dostluğumuzun niteliğinden kuşkulanmaya başlamışlardı ve sonraları, kutsal varlıkların bile kaderinden kaçamayacağını anlatır gibi, 'Sodom'un melekleri' olarak çağrıldığımızı öğrendim. Fakat birkaç kadının onlarla aynı zevki paylaşıyor olmamızdan dolayı bizi suçlamalarından ne çıkardı?

- Ya anneniz?

- René'nin metresi olmasından kuşkulanılıyordu. Ben buna gülüyordüm. Düşüncesi bile saçmaydı!

- Peki aşkınızı hiç sezmemiş miydi?

- Bilirsiniz, karısının sadakatsizliğinden kuşkulanan son kişi her zaman kocadır. Yalnızca bende oluşan değişikliğe şaşırmaktaydı. Bana sık sık, geçmişte bu kadar aşağıladığım bir adamla

nasıl bu kadar samimi olabildiğimi soruyordu ve ekliyordu: "Gördüğünüz gibi asla önyargılara kapılmamalı, insanları tanımadan yargılamamalı."

Bununla birlikte, annemin Teleny'ye ilişkin düşüncesini değiştiren bir şey oldu.

Bir maskeli baloda fazlasıyla dikkatini çektiğim balet vücutlu genç bir dansçı kız, belki beğendiği, belki de kolay bir av olarak gördüğü için, ona ziyarette bulunmaya çağıran uzun bir aşk mektubu gönderdi bana.

Hem bu onuru nasıl geri çevireceğimi bilemediğimden hem de bir kadını küçük düşürmek istemediğimden, çiçeklerin diline dair bir kitapla birlikte çok güzel bir çiçek sepeti gönderdim ona.

Kalbimin çoktan dolu olduğunu anladı ve hediyemin karşılığı olarak, kendisinin çok güzel bir fotoğrafını gönderdi. Ona teşekkür etmeye gitmem gerektiğini düşündüm, sonrasında çok iyi arkadaş olduk ama yalnızca arkadaş, daha fazlası değil.

Mektubu ve portreyi odamda ortalıkta bıraktığımdan, birini gören annem kuşkusuz diğerini fark etmekte gecikmemişti. İşte bu nedenle, müzisyenle olan ilişkimden en ufak bir şekilde kuşkulanmıyordu.

Fakat ondan sonra konuşmalarında, tiyatrocu kadınlar için kendini mahveden erkeklerin çılgınlığı, metreslerle evlenenlerin zevksizliği üzerine hafif göndermeler ya da imalar olmaya başladı... Hepsi o kadar. Başıma buyruk olduğumu bilir, özel hayatımda hiçbir şeye karışmaz ve daha önce de söylediğim gibi, beni

hareketlerimde serbest bırakırdı. Bir yerlerde hoş olmayan bir ilişkim varsa da onun canına minnetti ya da benim bileceğim işti. Edepli davrandığım ve aşklarımı gizli tuttuğum için mutluydu. Yalnızca kırk beş yaşında, bekar kalmaya kararlı bir adam hayatını açığa vurabilir ve metresiyle herkesin gözü önünde yaşayabilirdi.

Ayrıca, onun sık sık yaptığı küçük seyahatlerle ilgilenmemi istemediğinden, bana da keyfimce hareket etme özgürlüğü veriyor gibi geliyordu bana.

- O zamanlar hâlâ genç bir kadındı değil mi?

- Genç bir kadından ne anladığınıza bağlı. Otuz yedi, otuz sekiz yaşındaydı ve hâlâ son derece genç görünüyordu. Her zaman çok güzel ve çok çekici bir kadın olduğundan söz edilirdi. Gerçekten çok güzeldi. Uzun boyluydu, büyüleyici kolları ve omuzlarıyla, çok güzel bir boynu vardı; gittiği her yerde dikkat çekiyordu. Kocaman gözlerinde sarsılmaz bir dinginlik okunurdu. Neredeyse burun kökünde birleşen kaşları kalın ve dümdüzdü; gür siyah saçları doğal bir dalgaya sahipti. Alnı dar ve genişti, sivri ve küçük bir burnu vardı. Tüm bunlar birleşerek ona ağır ve heykelsi bir görünüm veriyordu.

En güzel yanı, yalnızca mükemmel bir görünümde olmakla kalmayan, kirazlara benzeyen dudaklarıyla tadına bakma isteği yaratacak kadar lezzetli görünen ağzıydı. Böylesi bir ağız ona bakan her erkeği baştan çıkarıyor olmalıydı; söylemek istediğim, en taşlaşmış kalplerde bile cehennem ateşi yakan bir aşk iksirine benziyordu.

Aslında, annemin varolduğu ortamda pantolonu kabarmayan çok az erkek vardı, onlar da çalan 'kalk' borusunu duymamak için

çaba harcıyorlardı ve bana göre bu, doğal olmak dışında, kandırmaca olamayacağı için, bir kadının güzelliğine yapılabilecek en güzel iltifattı.

Tavrına ve yürüyüşüne gelince, yalnızca yüksek İngiliz aristokrasisinin izlerini taşımakla kalmayıp, İtalyan köylülerinin ve eski Fransız kadınının karakteristik çizgilerini de barındıran, Alman soylularında asla rastlanmayan bir ağırbaşlılığının ve dinginliğin izlerini de taşıyordu. Salonların kraliçesi olarak doğmuştu adeta; moda dergilerinde ona övgüler düzen makaleler gibi, kimsenin onunla flört etmeye cesaret edemeyeceği yolundaki saygı dolu yazıları da en ufak bir gurur belirtisi göstermeden, olağan bir şeymiş gibi kabul ediyordu. Kısacası, herkesin gözünde, Juno gibi, bir volkan ya da bir buz dağıyla karşılaştırılabilecek ulaşılmaz bir kadındı.

- Size gerçekte nasıl olduğunu sorsam?

- Sayısız faaliyete katılan ve bir o kadar da ziyaretçisi olan, gittiği ve düzenlediği akşam yemekleriyle her ortamda görünen bir kadın; sonuçta, bir yardımsever kadın modeli. Şu saptamayı bir butikçi yaptı: "Madam Des Grieux'nün vitrinimizin önünde durduğu günler kayda değerdir; çünkü hem erkeklerin hem de onun sanatçı gözüne çarpanları satın alan kadınların ilgisini buraya çeker."

Ayrıca, bir kadını çekici kılan yumuşak, şefkatli ve derinden gelen bir sese sahipti. Çünkü insan eşinin gösterişli olmayan yüzüne alışabilirdi ama cırtlak, çatlak ve kulak delici bir sese alışmak mümkün değildi.

- Ona çok benzediğiniz söyleniyor.

- Gerçekten mi? Ne olursa olsun, Lamartine'in mütevazılıkla 'Ben bizzat onun görüntüsüyüm' diye ekleyerek ayarttığı gibi, annemi ayartmamı istemeyeceksiniz benden umarım.

- Peki, bu kadar genç yaşta dul kaldığına göre, nasıl oldu da bir daha hiç evlenmedi? Onun kadar zengin ve güzel bir kadının Penelope kadar peşinden koşanı vardır.

- Günün birinde size onun yaşam öyküsünü anlatırım; o zaman evlilik bağı yerine neden özgürlüğü seçtiğini anlarsınız.

- Size tapıyordu, değil mi?

- Evet, doğru ama ben de karşılığını fazlasıyla veriyordum. Bu eğilimlere sahip olmasam da yaşıtlarım gibi fahişelerle, metreslerle ya da nazik yosmalarla sürdüğüm eğlence hayatının, erotik eğlencelerimin sırlarını paylaşamazdım onunla; çünkü mutluluk anlarında duyularımız hazların aşırılığı ile ateşlenirken, Teleny'nin de dediği gibi, bu anıları anımsamak bile duyularımız ve ruhumuz için iki kat zevk haline gelirdi. Sonuçta, Teleny aramıza bir engel oluşturmuştu ve annemin bu konuda biraz kıskanç olduğunu düşünüyordum; çünkü Teleny adı onun için bir zamanlar benim için olduğu kadar sevimsiz bir hale gelmişti.

- İlişkinizin niteliğinden kuşkulanmaya mı başlamıştı?

- Kuşkulanıyor muydu, benim zaafımı mı kıskanıyordu bilmiyorum. Ne olursa olsun, korkunç bir kriz yaklaşıyordu ve ortak kaderimiz bizi hiçbir ön belirtisi olmayan bir felaketin içine atacaktı.

Brighton'da büyük konser verileceği bir gün, konseri verecek sanatçı hasta düştüğünden, Teleny'den yerini alması rica edildi. Bu reddedemeyeceği bir onurdu.

"Bir-iki günlüğüne bile olsa sizi yalnız bıraktığım için üzgünüm," dedi bana, "çünkü şu sıralar meşgul olduğunuzu, burayı terk edemeyeceğinizi biliyorum."

"Evet," diye yanıt verdim, "kötü denk geldi ama yine de, belki..."

"Hayır hayır, bu delilik olur, size izin veremem."

"Ama sizi çalarken dinlemeyeli çok uzun zaman oldu, bu kez de benim olmadığım bir konserde çalacaksınız."

"Bedenen olmasa da ruhen orada olacaksınız; sizi her zamanki yerinizde otururken hayal edeceğim ve sizin için, yalnızca sizin için çalacağım. Zaten, Bryancourt'un mektubundan beri hiç ayrı kalmadık, bir tek gün bile. İki gün ayrı kalıp, birbirimizden ayrı yaşayıp yaşayamayacağımızı deneyelim. Kim bilir? Belki bir gün gelir..."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Hiç. Yalnızca, bu hayattan sıkılabilirsiniz. Siz de herkes gibi evlenip bir aile sahibi olabilirsiniz..."

"Bir aile!" diye bağırdım gülerek. "Bir erkeğin mutluluğu için bu sıkıcı ağır yük mutlaka gerekli mi?"

"Sevgim size ağır gelebilir."

"René, böyle konuşmayın. Siz olmadan yaşayabilir miyim ben?"

İnanmaz bir gülümseme geçti dudaklarından.

"Ne! Aşkımdan kuşkulanıyor musunuz?"

"Gün ışığından kuşkulanabilir miyim? Ama," diye devam etti yavaşça, beni bakışlarıyla sararak, "siz benimkinden kuşkulanır mısınız?"

"Hayır! Kuşkulanmam için herhangi bir neden verdiniz mi ki bana?"

"Ya sizi aldatsaydım?"

"Teleny," dedim kalbim sıkışarak, "başka bir ilişkiniz var sizin."

Ve onu bir rakibin kollarında gördüm; benim, yalnız benim olan şehvetle sararken.

"Hayır," dedi, "hayır yok; ama eğer olsaydı?"

"O erkeği ya da kadını... Severseniz, benim hayatım sonsuza dek kararır."

"Hayır, sonsuza dek değil, bir süre için belki. Peki, beni affeder miydiniz?"

"Beni hâlâ seviyorsanız, evet."

Onu kaybetme düşüncesi kalbimi parça parça ediyor, gözlerimi yaşlarla dolduruyordu. Onu kollarıma aldım, tüm gücümle sıkarken dudaklarım onunkileri arıyordu; birbirlerine dokundular ve dilim onun ağzının içindeydi artık. Onu ne kadar öpersem üzüntüm o kadar büyüyor, isteğim de o kadar artıyordu. Bir an yüzüne bakmak için durdum. O gün ne kadar da güzeldi! Güzelliği insanı kendinden geçirebilirdi. Şimdi onu ipeksi ve yumuşacık saçlarının halesi içinde, topaz rengi şarapla dolu bir kristal kadehten yansıyan güneş ışığı gibi, hiçbir hastalığın tazeliğini yok edemediği aralık nemli dudaklarıyla görür gibi oluyorum.

Ve derinlerdeki koyu renk ateşin, dolgun dudaklarının şehvetini artırdığı o ışıl ışıl gözleri; Olimpos'un tüm tanrılarının damgasını taşır gibi görünen o geniş erkeksi göğsü ile kontrast yaratan, yuvarlak ve bir çocuğunki gibi hafif tüylü yanakları...

O erkeksi güzelliği nasıl da yakıcı ve çılgın bir tutku uyandırıyordu bende! Evet, itiraf ediyorum, Napoli'nin volkanik topraklarında ya da Doğu'nun yakıcı güneşi altında doğan ateşli erkeklerden farkım yoktu. Ve her şeyden öte, kendi hayal gücünün yarattığı soğuk bir bakışla, gökyüzünün o steril ortamında yaşayan Dante'nin, cehenneme onun için gönderdiği adamları seven Brunetto Latini'ye benzemeyi tercih ederim.

Teleny öpücüklerime tutkulu bir istekle yanıt veriyordu. Dudakları ateş gibi yanıyordu, aşkı ateş nöbetine dönüşüyordu. Bana ne olduğunu bilmiyorum ama zevkten ölebilirdim; ancak sakinleşemiyordum.

Duyuların aynı ölçüde güçlü, aynı ölçüde buyurgan iki tür isteği vardır: Bunlardan biri bedensel, insanı hayvana dönüştüren genital organlardan alevlenen bedensel gereksinimdir, diğeri ise soğuk fantezi dolu cinselliktir; beyinin tahrik oluşu alevlendirir kanı. Bunlardan ilki yeni şarap gibi sarhoş eden, aşkın da geniş ölçüde yerini dolduruşuyla, fazla yüklenen meninin aniden fışkırdığı gençlik şehvetidir; aşk dolu sarılışı izleyen bu muhteşem gevşeme sizi onarıcı bir uykuya davet eder.

İkincisi ise başınızda alev alır; hayal gücünün etkisi, doymak bilmez şehvetperestlik, asla tatmin edilemeyen hastalıklı bir açlık

duygusu. Duyular, aynı Messalina'nınki gibi sürekli tahrik olmuş halde, imkânsızı arar. Sperm boşalmaları sakinleştirmekten son derece uzaktır, daha fazla tahrik etmekten başka bir işe yaramaz; çünkü şehvet düşkünü bir hayal gücünün tahrikleri meninin boşaltılmasından sonra da devam eder. Ve kremsi bir sıvı yerine yakıcı bir kan çıkarsa, yalnızca acılı bir tahrik yaşanır. Ya da aksine, ereksiyon gerçekleşmez ve fallus sönük kalırsa, bu durum sinir sisteminin iktidarsız bir istekle daha az sarsılacağı anlamına gelmez; öyle ki, aşırı isteklenen beyin, sonuç ne kadar kısır da olsa, ölümcül sonuçlar doğurabilir. Teleny'yi göğsüme bastırırken bu iki duygu üst üste binmişti, kendimi hem ona karşı duyduğum isteğe hem de hüzün dolu acısına gömülmüş hissediyordum.

Boynunu görebilmek ve dudaklarımın altında hissedebilmek için sevgilimin yakasını ve kravatını çıkarmıştım; onu, kollarımın arasında tamamen çıplak bulana kadar yavaş yavaş çıkardım tüm giysilerini.

O güçlü omuzları, geniş ve çıkıntılı göğsü, sedefli beyazlığıyla, bir nilüferin yaprakları kadar taze ve yumuşak teni, tüm kadınların deli olduğu o ünlü akrobat Leonard'ınkiler gibi yuvarlak biçimli uzuvlarıyla nasıl da şehvetli hatları vardı: Apollon heykellerinin eskizi gibi görünen o zarif uylukları ve bacakları.

Ona ne kadar bakarsam tutkum da o kadar artıyordu.

Fakat görmek yeterli değildi, seyir zevkine dokunmayı da eklemem, kaslı bedeninin dokunuşuyla haz almam, onu elimin altında hissetmem, göğsünü, sırt kıvrımlarını okşamam gerekiyordu.

Sonra ellerim kalçalarına kadar indi ve kavrayarak kendime yasladım onu. Ardından giysilerimden kurtularak bedenimi onunkine yapıştırdım, sürtünüyor ve bir kurt gibi kıvranıyordum. Üzerine uzanmış, dilim ağzında, geri çektiği ama ben çekildiğimde dışarı uzanan dilini arıyordum, damarlarımızda şehvet ürpertisi dolaştıran çılgın bir saklambaç oyunu oynuyorlardı sanki.

Parmaklarımız karnımızın altındaki gür ve kıvırcık tüy yığınına daldı, testisleri okşadı; öyle yumuşak öyle hafiftiler ki, güçlükle hissediliyorlardı ama etkileri öylesine güçlüydü ki boşalmak üzereydik.

En usta fahişe bile sevgilimin bana yaşattığı bu muhteşem duyguları yaşatamazdı; çünkü bir kadının becerisi kendi hissettiği duygulardan öteye gidemez, oysa asıl yakıcı hazlar onun cinsine ait olmadığından onun için de yabancıdır. Aynı şekilde, herhangi bir erkeğin bir kadına, bir kadın âşığın verebileceğinden daha fazla zevk vermesi olanaksızdır; çünkü yalnızca kadınlar doğru yeri ve doğru şekilde okşamayı bilebilir. Dolayısıyla eksiksiz bir haz insana, ancak kendi cinsi tarafından verilebilir.

Artık, bedenlerimiz bir eldivenle elin olduğu kadar bütünleşmişti birbiriyle, ayaklarımız birbirini okşuyor, dizlerimiz birbirine bastırıyor, uyluklarımız birbirine yapışmış tek bir beden oluşturmaya çalışır gibi görünüyordu.

Sertleşmiş fallusunun bana sürtünüşünü hissederken, ayağa kalkmak neye mal olursa olsun, kendimi bu muhteşem kucaktan koparıp, organını ağzıma yerleştirmek ve boşaltmak isterken, be-

nimkinin de yalnızca sertleşmekle kalmayıp, aynı zamanda nemli ve patlamaya hazır olduğunu gören Teleny beni kollarına aldı ve sedirin üzerine taşıdı. Bacaklarını açtı, benimkileri arasına aldı ve öylesine sıkı sardı ki, topukları baldırlarıma geçti. Bir an için mengeneye sıkışmış gibi oldum, tek bir hareket yapamaz halde bir kadın gibi uzandım kaldım.

Sonra eğildi, kalçalarının altına bir yastık koydu, bacaklarını araladı ve organımı yakalayarak anüsüne bastırdı. Damlamakta olan fallusun başı az sonra önünde açılan davetkâr sığınağa girdi. Bir kasık darbesinde, tüm organ kasıldı kaldı. Sfinkter kası öylesine sıkıyordu ki, girmek için güç sarf etmek gerekiyordu; bu tarifsiz zevki mümkün olduğunca uzatmak için yavaşça bastırdım... Bir ikinci darbe ve organımın yarısı içerideydi. Bir yarım parmak çekerken aldığım haz bana bir metre hareket etmişim hissi veriyordu. Bir üçüncü darbede sonuna kadar yok oldu. Daracık delikte sıkışmıştım, geri çıkmam imkânsızdı; hareket edemiyordum, karnım kalçalarına yapmıştı, bu durum ikimizi de fazlasıyla tahrik ediyordu.

Aldığım haz öylesine keskindi ki, başımdan aşağı kutsal bir sıvı boşaltılıyor, omurgam boyunca ağır ağır akıyordu sanki.

Yaz güneşinin yakıcı ışınlarından sonra gelen fırtınanın yağmurunda, çiçekler de benzer bir duygu hissediyorlardı kuşkusuz.

Teleny yeniden kollarıyla sardı ve daha sıkı sıktı beni. Gözlerinde kendimi görüyordum ve o da benimkilerden yansıyordu. Bir süre hareket etmeden öylece kaldık; çünkü en küçük bir ha-

reket boşalmamıza neden olacaktı ve hissettiklerimiz sarhoşluğumuzu uzatmaktan vazgeçemeyecek ölçüde mükemmeldi. Saçlarımızın dibine, tırnaklarımızın ucuna kadar ürperiyorduk; tüm bedenimiz hafif meltemin yaladığı durgun sular gibi titriyordu.

Bu şiddette bir haz süremezdi; sfinkter kasındaki birkaç kasılmayla fallus hareket serbestliğini tekrar kazandı. Onu şiddetle itiyordum; nefes nefese kalmıştım. Rengim atmış, soluğum tıkanmış, inliyor ve kızarıyordum. Yoğun ve yakıcı sıvı yavaş yavaş ve uzun aralıklarla parıldadı.

Ona sürtündüğümden, o da tüm hissettiklerimi paylaşıyordu; son damlaya kadar boşalır boşalmaz onun spermleriyle yıkandım. Bir daha öpüşmedik; cansızlaşmış dudaklarımız birbirinin soluğunu emmişti. Gözlerimiz artık anlamlı bakmıyordu; tükenmiştik, aşırı tatmini takip eden o ilahi bitkinlikle yığılıp kalmıştık.

Hareketsiz ve sessiz, karşılıklı aşkımızdan başka bir şey düşünmüyorduk; bireyselliğini kaybeden, birbirine karışan ve katılan bedenlerimizin birbirine verdiği zevk dışında bilinçsizdik. Kalplerimiz birlikte atıyor ve beyinlerimizde aynı düşünceler dalgalanıyordu.

Neden Yahuda bizi o anda öldürmedi? Onu yeterince tahrik etmemiş miydik? Neden bu kıskanç Tanrı bizim mutluluğumuza arzu duymamıştı? Neden bizi yok etmek için intikam yıldırımları göndermemişti? Neden bizi o anda cehenneme atmamıştı?

Her şeyden sonra, cehennem bu kadar çekinilecek bir yer olabilir miydi? Belki de yalnızca, buraya uygun yapıdakiler için bir cennet olabilirdi. Hayvanlar insan olarak yaratılmadıkları için ya-

kınıyorlar mıydı? Sanmıyorum. Peki, neden biz birer melek olarak doğmadığımız için üzülmeliydik?

O anda, başı olanın mutlaka bir de sonu olması gerektiğini düşünmeden, gökle yer arasında uçuşuyorduk adeta.

Duyularımız öylesine coşmuştu ki, üzerine uzandığımız sedir bize bulutlardan bir yatak gibi geliyordu.

Çevremizde bir ölüm sessizliği hüküm sürüyordu.

Büyük kentin karmakarışık gürültüsü yok olmuştu sanki; ya da en azından biz duymaz olmuştuk. Dünya bir an için dönmeyi bırakmış ve zaman o sinsi yürüyüşüne ara vermiş olabilir miydi? O dingin rüya halinde, beden ve ruhun ölüme yakın bir uyuşukluğa gömüldüğü, ancak geçici olarak kendinden geçtiğini anlayacak kadar bilinç taşıdığı arzu hali içinde ölmek istediğimi anımsıyorum...

Birden tiz bir elektronik zil sesi bizi tatlı uykumuzdan çekip çıkardı. Teleny zıpladı, aceleyle giyindi ve açmaya koştu. Bir an sonra elinde bir telgrafla geldi.

"O ne?" diye sordum.

"Bir mesaj!" diye yanıt verdi dosdoğru bana bakarak ve sesi titreyerek.

"Ve gitmeniz mi gerekiyor?"

"Gerekiyor!" dedi ve gözleri üzüntüyle doldu. "Bu hoşunuza gitmiyor mu?"

"Hoşuma gitmemek doğru sözcük değil; dayanamıyorum demek daha doğru. İlk kez ayrılıyoruz."

"Evet ama yalnızca bir iki gün için umarım."

"Bir iki gün," diye yineledi üzgün bir tavırla, "yaşam ve ölümü ayıran zaman kadar!"

Az sonra tiz bir lavta sesi sağır etti kulaklarımızı ve yavaş yavaş yayılarak sessiz bıraktı onu.

"Teleny, birkaç gündür bir şey canınızı sıkıyor, açıklayamadığım bir şey. Sırrınızı sevgilinizle paylaşmak istemez misiniz?"

Dipsiz uzayın derinliklerine bakar gibi açtı gözlerini ve dudakları acılı bir ifade aldı. Ağır ağır konuştu,

"Kaderim! Yardım konserinde gördüğünüz o kahinlere özgü görüntüleri unuttunuz mu?"

"Ne? Antonius'un ölümüne ağlayan Hadrianus'u mu?"

"Evet..."

"Çaldığınız o duygu dolu ve melankolik Macar müziğinin büyüsüyle baştan çıkan beynimin hayalleri."

Başını salladı.

"Hayır, hayal gücünüzün bir kaprisinden daha fazlası vardı."

"Sizde bir değişiklik var Teleny. Artık eskisi gibi değilsiniz!..."

"Bir zamanlar çok mutlu olduğumu hissediyorum ama mutluluğumuz kumların üzerine yazılı... Bizimki gibi bir bağ..."

"Kilise tarafından kutsanmamış demek istiyorsunuz anladığım kadarıyla ve insanların büyük çoğunluğunun erdemli duygularını şoke eden..."

"Eh evet, elbette, bu da var... Böyle bir aşkta, meyvenin tam ortasında, içini çürüten ve yavaş yavaş tamamını ele geçiren bir

leke vardır. Neden karşılaştık ya da daha çok, neden birimiz kadın değiliz sanki? Yalnızca fakir bir genç kız olsaydınız..."

"Hadi, tüm bu marazi fantezileri bir kenara bırakalım da o zaman beni daha çok sevip sevmeyeceğinizi dürüstçe söyleyin bana."

Bana hüzün dolu bir bakış attı ama yalan söylemek konusunda karar veremedi. Bir an sonra, ekledi:

"Gençlik ateşi söndükten sonra bile sürmesi gereken bir aşk vardır. Söyleyin Camille, sizin aşkınız böyle mi?"

"Neden olmasın? Sonsuza kadar benim size âşık olduğum kadar âşık olamaz mısınız bana? Ya da yalnızca, bana verdiğiniz hazlardan dolayı öyle görünemez misiniz? Bedenimin, duyularım tatmin olduktan ve isteğim giderildikten sonra bile, arkanızda nasıl titrediğimi biliyorsunuz."

"Yine de ben olmasam karınız olabilecek bir kadını sevebilirdiniz..."

"Ve bir gün ama çok geç, başka gereksinimlerle doğmuş olduğumu fark ederdim. Hayır, er ya da geç kaderime boyun eğecektim!"

"Artık çok farklı olabilir; benim aşkıma doyduktan sonra evlenebilir ve beni unutabilirsiniz."

"Asla... Ama siz kendi isteğinizi dile getiriyor olmayasınız? Bir fahişe mi olacaksınız yoksa, Kamelyalı Kadın ya da Antonius gibi, kendinizi aşk sunağında benim için kurban etmeniz gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Şaka yapmayın rica ederim."

"Hayır, size ne yapmamız gerektiğini söyleyeceğim.

İngiltere'yi terk edelim. İspanya'ya, İtalya'nın güneyine gidelim. Hatta Avrupa'yı terk edelim ve eski zamanlara özgü bir yaşam yaşayabileceğimiz Doğu'ya gidelim; çocukluğumun ülkesine dönmüş gibi hissedeceğimden eminim. Orada, kimse bizi tanımayacak ve herkes bizi unutacak..."

"Evet ama bu kenti nasıl terk ederim?" diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi.

Bir süredir Teleny'nin borçlarından dolayı sürekli rahatsız edildiğini ve alacaklıların yaşamını zehir ettiğini biliyordum.

Sonunda, insanların ne düşüneceği konusunda fazla endişelenmeden, ondan habersiz, tüm bu alacaklıları öğrenmeye ve borçlarının tamamını ödemeye başlamıştım. Ona en son haber verecek ve böylece altında ezildiği bu yükten kurtaracaktım; ama kader, kör, acımasız ve korkunç kader, o an için susmama neden oldu.

Kapı tekrar gürültüyle vuruldu. Birkaç saniye daha geç çalsaydı, onun ve benim yaşamlarımız ne kadar farklı olacaktı! Ama, Doğuluların da dediği gibi, alnımıza yazılmıştı bir kere.

Bir hizmetçi onu gara götürecek arabanın gelmekte olduğunu bildirdi. Hazırlanırken eşyalarını ve gereksinimi olabilecek her şeyi toplamasına yardım ediyordum. Rastlantı sonucu İngiliz kaputlarının bulunduğu küçük bir kutuyu aldım ve ona gülümseyerek şöyle dedim,

"Bunları da bavuluna atayım, belki gerekli olabilir."

Titredi ve bembeyaz kesildi.

"Kim bilir?" dedim. "Belki güzel yardımsever bir kadın..."

"Dalga geçmeyin rica ederim!" diye yineledi kızgın bir tonda.

"Ah! Şimdi bir kez daha söyleyebilirim. Kendi annemi bile kıskandığımı biliyor musunuz?"

Bu sözler üzerine, Teleny elinde tuttuğu aynayı düşürdü ve ayna bin bir parçaya ayrıldı.

Dehşet içinde birbirimize baktık. Bu kötüye işaret değil miydi?

Zaman ilerliyordu. Valizini aldı ve birlikte çıktık.

Ona gara kadar eşlik ettim ve arabadan inerken kollarıma aldım. Dudaklarımız uzun ve son bir öpücük için, şehvetle değil, tutkulu bir şefkatle birleşti.

Ondan ayrıldığımda ruhumu da beraberinde götürdüğünü sandım. Aşkım, Nessos'un gömleğiydi sanki; ondan ayrılmak etimden et koparıyorlarmış gibi acı vericiydi benim için. Yaşamımın bütün neşesi uçup gidiyordu. Hafif adımlarla, bir kedi zarafetiyle koşuştururken gözümle izledim onu. Vagonun kapısında arkasına döndü. Ölüm solgunluğunda olduğunu ve karmakarışık olan çizgilerinin ona intihara giden bir adam görünümü verdiğini fark ettim.

Son bir veda işareti ve gözden kayboldu.

Benim için güneş parıltısını yitirmişti adeta. Dünya üzerinde gece hâkimdi artık. Kaygı içinde, bu karanlıktan nasıl bir felaket çıkacağını soruyordum kendi kendime.

Yüzündeki gözle görülür acı beni alt üst etmişti. O sırada birbirimize böyle gereksiz bir acı vermemizin ne kadar çılgınca olduğunu hissettim ve beni eve götürmekte olan arabayı, ardından koşmak ve kalması için yalvarmak üzere aceleyle geri döndürdüm.

Ama çok geçti; tren uzaklaşıyor, Teleny'yi götürüyordu.

Bana sevgilime yazmaktan, beni yapmaktan sıklıkla men ettiği şeyi yapmaktan, yani adamlarımdan birine uzun zamandan beri ona işkence eden tüm borçlarını tespit edip ödemesi emrini verdiğimi söyleyerek, özür dilemekten başka çözüm kalmamıştı. Ne yazık ki, bu mektubu hiç alamayacak ve bu niyetim sonuçsuz kalacaktı.

Beni kentin kalabalık sokaklarından geçerek büroma götüren arabaya geri bindim.

Dünya bana nasıl da tiksindirici ve boş göründü!

Dokuzuncu Bölüm

Son üç gün boyunca işlerimi tamamen boşlamıştım; bu nedenle önce onları düzene sokmaya koyuldum ve acımı bir kenara itip, mektuplara ve telgraflara yanıt vermeye ya da verilecek yanıtlar için görüş bildirmeye başladım. Bir insandan çok makine gibi, ateşli bir şekilde çalışıyordum. Saatlerce karmaşık ticari işlemlerin içine gömülüp kaldım ve hesaplarımı tutup, planlar yaparken; arkadaşımın yüzü, üzüntü dolu gözleri, şehvetli ağzı ve acılı gülümseyişi aklımdan gitmiyor, son öpücüğünün tadını dudaklarımın üzerinde hissediyordum.

Peki, niye çalışıyordum? Para kazanmak, çalışanlarımın takdirini toplamak ya da yalnızca iş yapmış olmak için mi? Bu soruya gerçekten cevap veremiyordum. İnsanların be-

yinlerini ezici olmayan düşüncelerle doldurmak için satranç oynadıkları gibi, zahmetli çalışmaların verdiği yoğun tatmin duygusu için çalışıyordum.

Gece çöktüğünde büromdan ayrıldım.

Şimdi nereye gidecektim? Eve mi? Annemin dönmüş olmasını istedim. Daha o öğleden sonra ondan bir mektup almıştım; daha önce niyeti olduğu gibi bir iki gün içinde gelmek yerine, belki bir süre için İtalya'ya gideceğini bildiriyordu. Hafif bronşite yakalanmıştı ve kentimizin nemi ve hava kirliliğinden çekiniyordu.

Zavallı annem! Teleny ile olan ilişkimden beri aramıza hafif bir soğukluk girdiğini o anda fark etmiştim; benim sevgimde azalma olduğu için değil, Teleny maddi ve manevi tüm varlığımı doldurduğu için. O burada olmadığı için, kendimi anneme karşı suçlu hissettim ve eve döner dönmez ona uzun ve duygu dolu bir mektup yazmaya karar verdim.

Bu arada öylesine yürüyordum. Yaklaşık bir saat rastgele dolandıktan sonra, kendimi Teleny'nin evinin önünde buldum. Adımlarım farkında olmadan buraya getirmişti beni. Pencerelere bakıyordum. Bu ev benim için ne kadar da değerliydi! Ayaklarının bastığı her basamağı öpmek isterdim.

Gece karanlıktı ve sokak -sakin bir geceydi- pek iyi aydınlatılmamıştı.

Sıkı sıkıya kapalı panjurların arasından zayıf bir ışık sızdığını

görür gibi oldum: "Hayal gücümün oyunu!" diye düşündüm.

Gözlerimi iyice açtım. 'Hayır, yanılmıyorum,' dedim kendi kendime, 'yukarıda ışık var.' Teleny dönmüş olabilir mi?

Belki de ayrıldığımızda benim düştüğüm umutsuzluğa düşmüştür o da. Yüzümdeki gözle görülür sıkıntı izi onu felç etmiş, hatta çalmasını engellemiş ve geri gelmesine neden olmuş olabilirdi. Belki de konser ertelenmişti...

Ama ya Teleny beni aldatıyorsa?

Hayır, bu düşünce saçmaydı. Onun sadakatsizliğinden kuşkulanabilir miydim? Bu varsayımı, bir ahlaki kirlenme gibi iğrenç buldum. Hayır, bundan başka her şey olabilirdi. Giriş kapısının anahtarı cebimdeydi; bir dakika sonra evin içindeydim. Sevgilime eşlik ettiğim ilk gece, her basamakta öpüşerek yukarı çıkışımızı hayal ederek, parmak ucunda çıktım merdivenleri.

Şimdi onsuz koyu karanlıklar üzerime çöküyor, çevremi sarıp ruhuma giriyordu. İşte, sonunda dairenin açıldığı holün eşiğindeydim. Ev bütünüyle derin bir sessizliğe gömülmüştü. Kapısının altından ışık sızıyordu. Teleny ya da hizmetçisi holdeki ya da odalardan birindeki gaz lambasını söndürmeyi unutmuş olabilir miydi?

O sırada kırılan aynanın görüntüsü geldi gözümün önüne ve korkunç önsezilere kapıldım. Tüm çabama karşın, Teleny'nin gözünden düşmek gibi korkunç bir düşünce aklıma geliyordu.

Hayır, bu çok komikti. Rakibim kim olabilirdi? Anahtarı

kilide ihtiyatla soktum, kapı gürültü çıkarmadan açıldı. Ayak seslerimi boğan kalın halının üzerinde ilerledim ve doğrudan, birkaç saat önce onca muhteşem duyguyu yaşadığım odaya yöneldim.

Aydınlıktı.

Boğuk sesler duydum.

Bu seslerin ne olduğunu hemen tahmin ettim ve ilk kez kıskançlığın korkunç işkencesinin göğsümü yırttığını hissettim. Neden gelmiştim? Ne yapacaktım?

Bacaklarım beni taşımadı. Elim yatak odasının kapı kolundaydı ama açmadan önce benim yerimde olan birçok kişinin yapacağını yaptım. Baştan ayağa titreyerek, kalbim sıkışarak, eğildim ve kilit deliğinden baktım.

Hayal mi görüyordum? Dehşet verici, iğrenç bir kabusun içine mi düşmüştüm?

Uyanık olduğumdan, rüya görmediğimden emin olmak için tırnaklarımı etime geçirdim. Soluğumu tutarak baktım...

Bu bir yanılsama değildi. Orada, hâlâ bizim sarılışımızın sıcaklığını taşıyan o sandalyenin üzerinde, iki kişi oturuyordu.

Kimdi onlar?

Teleny gece için evini bir arkadaşına vermiş olabilir miydi? Bana söylemeyi unutmuş ya da gereksiz görmüştü kuşkusuz!

Evet, bu olmalıydı. Böyle olmalıydı. Teleny beni aldatamazdı.

Yeniden baktım. Odanın holden daha parlak olan ışığı her şeyi tam olarak görmeme olanak sağlıyordu.

Yüzünü göremediğim bir adam, Teleny'nin yaratıcı hayal gücüyle şehveti artırmak için yaptırdığı geniş ve alçak sandalyede oturuyordu. Siyah saçları omuzlarına dökülen, beyaz saten bir giysi içindeki kadın, adamın dizleri üzerine ata biner gibi oturmuştu, sırtı kapıya dönüktü. Hiçbir ayrıntı gözümden kaçmıyordu. Gerçekte oturmuyor, ayaklarının ucunda duruyor, böylece adamın dizlerinin üzerinde hareket edebiliyordu.

Her sarsılmada üzerine oturduğu organı daha da içine aldığı anlaşılıyordu ve aldığı haz öylesine yoğundu ki, elastik bir top gibi yukarı zıplayıp yeniden düşüyor ve açgözlü vajinası sonuna kadar içine gömülen haz çubuğunu yutuyordu. İster bir hanımefendi ister bir yosma olsun, kuşku yok ki acemi değildi; Çuha adasının bu mensubu, kölesini bunca beceriyle yönlendirecek kadar tecrübeliydi.

Aldığı zevk gitgide artıyor ve doruğa ulaşıyordu. Önce tırıs, ardından dörtnala gitmeye başladı ve birden, hazzın doruğunda, üzerine bindiği adamın başını yakaladı. Sevgilisinin dudaklarının dokunuşunun, içine giren organının şişmesi ve sürtünmesinin, onu daha yükseğe daha da yükseğe zıplatarak yolculuğunun o muhteşem hedefine ulaştıracak bir erotik çılgınlığa neden olduğu açıktı.

Bu arada erkek, o muhteşem kalçanın iki beyaz yarısının

arasına gömüldükten sonra, göğüs uçlarını okşamaya, kadının aldığı hazzı, onu deliye çeviren binlerce küçük okşayışla artırmaya başlamıştı.

O anda, giysisinin ucu sandalyenin ayaklarından birine takılan -ritmik hareketleri sırasında onu rahatsız ediyordu- kadın, kollarını sevgilisinin boynundan çözdü, üzerindeki neredeyse tek giysiden kurtuldu ve adamın kollarında çırılçıplak kaldı.

O, ne büyüleyici bedendi! Tüm hükümdarlığı boyunca Juno daha mükemmelini yaratmış olamazdı. Ama ben o şehvetli güzelliğe, narin zarafete, hatların uyumlu simetrisine hayranlıkla bakarken, bu aşk yapıtındaki acelecilik sona yaklaşıldığını gösteriyordu. Her ikisi birden, sperm yollarının taşmasından önceki o muhteşem titreyişle ürperiyordu.

Öpücükler arasında kaybolan inlemeler, mırıltılar, orgazm sayıklamaları duydum; sonra iki beden çırpındı ve aldıkları hazzın aşırılığı içinde kendinden geçti.

Bana gelince, bu şehvetli sahneyi izlerken tam olarak baştan çıkmıştım ama ruhumda ölüm vardı; çünkü bu adamın benim sevgilim olduğundan hiç kuşkum yoktu. Sonra, o muhteşem güzelliğiyle gözlerimi kamaştıran kadın uzaklaştı ve şehvet dolu gözlerinde partnerini gördüm. Bu Teleny idi!

Önce o güzel yüzü, ardından o kadar iyi tanıdığım fallusu ve sonra, parmağında ona vermiş olduğum yüzüğün parladığını görünce neredeyse bayılıyordum.

Evet oydu! Teleny, sevgilim, aşkım, hayatım... Hissettiklerimi nasıl anlatabilirim? Bir dilenci gibi, aşağılayıcı bir şekilde arka kapıdan giren ben, bu kutlamaya nasıl katılabilirdim?

Elim çoktan kapının kolundaydı ama tam bu delice isteğime boyun eğeceğim anda, kolları hâlâ adamın boynunda olan kadın konuştu: "Tanrım! Çok güzeldi! Uzun zamandır böyle bir haz yaşamamıştım."

Hareketsiz kalakaldım, şaşkınlıktan donmuştum. Bu ses! Bu ses de kimindi?

'Ama onu tanıyorum, bu ses,' dedim kendi kendime, 'bana çok yakın...'.

Kanım beynime çıktı, uğuldayan kulaklarım kime ait olduklarını hemen anlamamı önlemişti.

Sonra gerçek bir şimşek gibi çaktı.

Kapı kilitliydi, şiddetle yüklendim. Açıldı.

Eşikte durakladım. Ayaklarımın altından zeminin kaydığını hissettim; çevremdeki her şey dönüyordu. Düşmemek için kapının pervazına tutundum; çünkü içine düştüğüm derin şaşkınlık ve tarifsiz dehşet duygusuyla, tam karşısında durduğum... Kendi annemdi.

Üçümüzden birden dehşet, korku, umutsuzluk çığlığı yükseldi; bu yırtıcı çığlık, gecenin sessizliğini bölerek sessiz sakin evde yaşayanları uykularından kopardı.

- Ya siz? Siz ne yaptınız?

- Ne mi yaptım? Aslında bilmiyorum... Konuşmuş olmalıyım, bir şeyler yapmış olmalıyım ama aklımda hiçbir şey kalmamış. Karanlıkta sallanarak indim merdivenleri. Düşüyormuşum, derin bir kuyuya iniyormuşum gibi geliyordu bana. Yalnızca ıssız sokaklarda, nereye gittiğimi bilmeden deliler gibi koştuğumu anımsıyorum. Kabil gibi lanetlenmiş, serüvenime koşuyordum. Onlardan kaçıyordum, onlardan, onlar! Ama kendimden kaçamıyordum! Başım dönüyordu, bacaklarım birbirine dolanıyordu, her adımda tökezliyordum.

Deliriyor muydum?

Birden soluğum tıkanmış, nefes nefese, bedenim ve ruhum paramparça, bayılarak yere düştüm.

Ne kadar zaman bilinçsiz kaldığımı ve bana kimin yardım ettiğini bilmiyorum. Bir hastane odasında uyandım.

Evime götürülmek istedim. Kendimi hasta, ölümün eşiğinde hissediyordum.

Üç gün, kimseyi görmeden akıp geçti.

Üç gün derken, tanımsız bir zaman aralığı demek istiyorum. Doktorumun verdiği afyonlu şuruplar beni uyutuyor ve sinirlerimdeki korkunç çırpınışı dindiriyordu. Fakat kırık bir kalbi hangi ilaç iyileştirebilir!

Üç günün sonunda, yardımcım beni görmeye geldi.

Görüntüm onu dehşete düşürdü.

Zavallı çocuk! Ne diyeceğini bilemiyordu, sinirlerim üzerin-

de etkili olabilecek her konudan kaçındı, bana yalnızca işlerden söz etti. Sözleri benim için herhangi bir anlam ifade etmese de onu dinliyordum, sonra sayesinde annemin kenti terk ettiğini ve şu anda bulunduğu Cenevre'den ona bir mektup yazdığını öğrendim. Teleny'nin adını anmadı ve ben de tek söz etmedim.

Bununla birlikte, Teleny'ye ne olduğunu bilmek için yanıp tutuşuyordum; korku içimi kemiriyordu. Bana en ufak bir mesaj bırakmadan annemle mi gitmişti?

Ve zaten, bana ne yazabilirdi?

Şehirde kaldıysa, yaptığı hata ne olursa olsun affedeceğimi söylememiş miydim ona?

Ayağa kalkar kalkmaz, bu kararsızlığa daha fazla dayanamayarak; çünkü gerçek ne kadar acı verici olsa da belirsizlikten daha iyiydi, Bryancourt'a gittim. Atölyesini kapalı buldum. Evine gittim. İki günden beri ortada yoktu ve hizmetçileri nerede olduğunu bilmiyorlardı. Umutsuz, tesellisiz, sokaklarda dolanıyordum. Kendimi az sonra Teleny'nin evinin önünde buldum. Sokak kapısı açıktı. Sevgilimin evde olmadığını söylemesi endişesiyle kapıcının odasının önünden hızla geçtim ama kimse bana dikkat etmemişti. Merdivenleri titreyerek, sinirli, hasta tırmandım. Anahtarı kilide soktum; kapı, o gece olduğu gibi gürültü çıkarmadan açıldı. Kimseyle karşılaşmadan holü geçtim. İçeri girer girmez, kendime buraya neden geldiğimi ve ardıma dönüp kaçmanın daha iyi olup olmayacağını sordum.

Ben kararsız orada dururken, yatak odasının kapısının ardından hafif bir inleme duyar gibi oldum.

Kulak kabarttım... Hiçbir şey.

Hayır hayır... Duymuştum... Uzun, zayıf ve ölüme yakın bir inleme duymuştum yan odadan... Korkuyla ürpererek koştum. Gördüğüm görüntünün anısı hâlâ kanımı donduruyor.

Yerdeki beyaz kürkün üzerinde geniş bir kan gölü vardı ve Teleny, kürkün üzerine yarı uzanmış halde duruyordu. Küçük bir hançer sapına kadar saplanmıştı göğsüne ve ince bir kan sızıntısı akıyordu yaradan.

Kendimi üzerine attım, ölmemişti, inliyordu... Gözlerini açtı.

Nefesim tıkanmış, dehşete kapılmış halde aklımı tamamen yitirdim. Alnımı ellerim arasına almış, bahtsız dostuma yardım etmek için kendimi toparlamaya çalışıyordum. Hançeri yaradan çıkarmalı mıydım? Hayır, bu ölümcül olabilirdi.

Ah! Biraz olsun cerrahi bilgim olsaydı. Ama hiç yoktu, yardım çağırmaktan başka çare kalmıyordu.

Tüm gücümle bağırarak sahanlığa koştum.

"İmdat! İmdat! Yardım edin!"

Göz açıp kapayana kadar kapıcı odasından fırladı.

Kapılar ve pencereler açıldı. Bir kez daha bağırdıktan sonra, yemek odasından bir şişe konyak kaparak arkadaşımın yanına koştum. Dudaklarını ıslattım, birkaç damla yaşam sıvısı

akıttım dudaklarına.

Teleny bir kez daha gözlerini açtı. Çoktan perdelenmiş, parlaklıklarını yitirmişlerdi ama bakışlarındaki alışılmış hüzün öylesine bir yoğunluk kazanmıştı ki, içimi tarifsiz bir acıyla dolduruyordu. Bu yalvaran fakat boş bakışlara güçlükle dayanabiliyordum; nefesim tıkandı, hıçkırıklara boğuldum.

"Ah! Teleny! Neden öldürdünüz kendinizi?" diye mırıldandım. "Sizi affedeceğimden nasıl kuşkulanırsınız aşkım?"

Beni duydu, konuşmaya çalıştı ama sesleri birbirine eklemeyi başaramadı.

"Hayır hayır, ölmeyin... Sizden ayrılamam, siz benim hayatımsınız."

Parmaklarımı hafifçe, belli belirsiz sıktığını hissettim. Kapıcı geldi, eşikte dehşetle donup kaldı.

"Doktor!" diye yalvardım. "Tanrı aşkına bir doktor! Bir arabaya binin... En yakın doktoru bulup getirin, koşun."

Başkaları da içeri girmeye başladı, bir hareketle uzaklaştırdım onları.

İnsanlar dehşet içinde uzakta duruyor, bu korkunç manzarayı seyrediyorlardı büyülenmiş gibi. Teleny'nin dudakları aralandı.

"Susun!" dedim. "Konuşuyor."

Söylemek istediklerinin tek bir kelimesini bile anlayamamak işkenceydi benim için. Birçok sonuçsuz girişimden sonra, so-

nunda anladım: "Affet!"

"Elbette sizi affediyorum! Yalnızca affetmiyorum, aynı zamanda kurtulmanız için hayatımı veririm."

Gözlerindeki ölümcül ifadeyi bir parıltı delip geçti ve yavaş yavaş sözle anlatılamaz bir şefkat ifadesi oluştu. Bakmaya daha fazla dayanamadım; yeni hıçkırıklar yükseldi gırtlağımdan.

Tam olarak işitemesem de birkaç sözcükle anlamını çözdüğüm bir cümle mırıldandı,

"Anneniz... borçlar..."

Ve hareketsiz düştü. Gözleri karardı, ince bir tabaka ile kaplandı; artık beni görmez gibi görünüyordu, cam haline geldiler.

Bir daha konuşmaya çalışmadı, dudaklarını sıktı, sımsıkı kapadı. Sonra, birkaç dakika sonra, ağzı derin ve boğuk bir hıçkırık bırakarak kasıldı ve aralandı; bu son nefesiydi, ölümün soluğuydu.

Oda dolmuştu.

İnsanların haç işareti yaptığını gördüm. Kadınlar diz çöküyor ve dualar mırıldanıyorlardı.

Dehşet verici bir şimşek çaktı beynimde. Ne? Yani öldü mü? Artık ölü mü? Başı göğsümde hareketsiz duruyordu.

İçe işleyen bir çığlık attım. Hâlâ yardım çağırıyordum... Sonunda, doktor içeri girdi.

"Artık hiçbir şeye gereksinimi yok!" dedi bana.

"Ölmüş..."

"Ne? Benim Teleny'im ölmüş mü?"

Çevremdeki insanlara baktım. Onları korkutmuş olmalıydım; benden uzaklaşmaya çalışıyorlardı sanki. Oda dönmeye başladı. Bir şey görmez oldum. Bayılmıştım...

Kendime gelebilmem için haftalar gerekti. Derin bir üzüntü her yanımı sarıyordu. Dünya, tek başıma, umutsuz, amaçsız aşmak zorunda olduğum bir çöl gibi görünüyordu.

Bu arada öyküm, zehirli sözcüklerle tüm gazetelerde yayınlanmıştı. Bir toz bulutu gibi dağılıp gidemeyecek kadar iştah uyandırıcı bir skandaldı. Teleny'nin intiharından önce bana yazdığı, bana karşı olan ilk sadakatsizliğinin nedeninin annem tarafından ödenen borçları olduğunu bildiren mektup bile dillere düşmüştü. Tanrı tüm günahlarımı açığa çıkarmış, dünya bana karşı ayaklanmıştı. Çünkü toplum sizden tam olarak erdemli olmanızı talep etmez, ama ahlaklı görünmeyi sürdürmenizi ve her şeyden öte, skandaldan kaçınmanızı zorunlu tutar. İşte, bu nedenle bir din adamı, bir kutsal kişi "Hatırası tüm insanların hafızasında ölene kadar kalacak ve artık kimse adını anmayacak." şeklinde başlayan bir vaaz için bu olayı fırsat bildi.

Ve şu sözlerle bitiriyordu:

"Aydınlıktan dipsiz karanlığa düşecek ve tüm kapılar üzerine kapanacak."

Bunun üzerine Teleny'nin tüm dostları, Sofarlar, Elifazlar ve Elazarlar güçlü bir sesle bağırdılar:

"Amin!"

Bana gelince, Job gibi şunu söyleyebilirim:

"Akrabalarım benden kaçtı ve arkadaşlarım terk etti; çatımın altında yaşayanlar, hizmetçilerim bile bana bir yabancı gibi davranmaya başladı. Hepsi benden iğreniyordu ve sevdiklerim bana sırtını döndü; çocuklar bile aşağıladı beni."

"Batıl inançlar, dinin en eski ve sapkın şekli değil midir? Bir kurtarıcı, bir aracı, bir papaza gereksinim duyan din adamı değil günahkârdır. Çekeceğiniz bir ceza yoksa, din ne işe yarar? Din 'doğaya aykırı' olarak adlandırılan bir tutku için fren olamaz; aksine bu tutku doğamıza öylesine kök salmıştır ki, mantık bile ne kökünü kazıyabilir, ne de maskeleyebilir."

Oscar Wilde

Eğer sizde şu hayatta "en büyük kötülük yüzeyselliktir..." diyorsanız, "Teleny"yi mutlaka okumalısınız.

Wilde "Teleny" uğruna aşağılanmış, toplum tarafından terk edilmiş ve yaşadığı dönemde cinsel eğilimlere karşı yasakçı bakış açısına karşı durabilmeyi başarabilmiş tek şairdir. Ne yazık ki 46 yaşında Fransa'nın küçük bir köyünde yoksul bir otel odasında hayata gözlerini yummuştur. "Her erkek sevdiğini öldürür" dediği leitmotifinin temeli aslında "Teleny"dir...

Okuyacağınız anlatı bir roman değildir. Bu gerçek bir hikâyedir, şüphesiz ölümlülerin büyük çoğunluğu tarafından anlaşılmadan kalacak tutku dolu kısa varoluşların ölümle kesildiği, duyarlı, fazlasıyla nevrotik, iki genç ve güzel varlığın dramatik macerası. Grieux ve Teleny'nin aşk öyküsü bütün çıplaklığıyla anlatılıyor.

Wilde

(Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde)16 Ekim 1854'te Dublin'de doğdu. İrlandalı oyun yazarı, romancı, kısa öykücü ve şairdir. İğneli üslubu ile geç Victoria dönemi Britanya'sının en başarılı ve ünlü yazarları arasına girmeyi başaran Wilde, doğduğu ortamla tam bir zıtlık içinde 30 Kasım 1900 yılında Paris'de fakir bir otel odasında öldü.

www.chiviyazilari.net
http://twitter.com/Chiviyazilari
http://www.facebook.com/Chiviyazıları Yayınevi
İnternetten Satış: www.chiviyazilari.org

786054 959457

ISBN 978-605-4959-45-7
BARKOD 9786054959457

24.50₺